Henry Holt

Padaäss

Kriminaalromaan

U.-Ü. „Wirumaa Teataja“ kirjastus, Rakwere 1935

„Ühistrükikoda Rakweres"

Gloria Castello.

Hele hirmukiljatus kajas läbi hotelli koridori.

Kümme sekundit hiljem lükati uks lahti ja koridori tuikus toatüdruk, näost kriitwalge, pärani awatud silmis metsik õudus. Nagu toetust otsides haaras ta ühe käega seinast kinni, kuna teise käe surus wastu otsmikku. Taarudes uksest eemale, waatas ta üle õla tagasi, just kui kartes seal näha midagi kohutawat. Kui ilmusid teine toatüdruk, kelner ja paar teist inimest, karjatas ta uuesti ja wajus kössi.

„Ära ometi karju nii koledasti, Mary!" ütles teine toatüdruk, upitades teda üles. „Mis on juhtunud?"

Mary pilk suundus awatud uksele. Ta wärises terwest kehast ja ta nägu tõmbles.

„Seal sees!" kogeles ta ja langes minestusesse.

Weidi keigarlikult riietatud härra jooksis hingeldades trepist üles, wõttes ikka kaks astet korraga, ja tormas siis wäikese rühma juurde.

„Mis on lahti?" küsis ta oma käskiwa peremehelikul tooniga. „Kes teeb siin nii koledat..."

Kelner, kes oma sõrmedel kiigutas kandikut, köhatas närwilikult.

„Midagi on juhtunud, härra direktor," wastas ta, seletamata midagi lähemalt.

„Aga, kuradi päralt, mis on siis juhtunud, Higgs?" küsis direktor wihaselt.

Kriiskawad naisehääled koridoris ei kuulunud Londoni toredamasse hotelli, nad mõjusid nii, nagu oleks kiriku waikusesse heidetud pomm.

Mary awas silmad, wari libises üle ta näo, ja ta sulges silmad uuesti.

„Seal sees, härra direktor," ütles Higgs kähisewa häälega ja osutas pöidlaga awatud uksele.

Direktor wõpatus. „Seal sees" tähendas „kõige pühamas paigas." Need olid würstlikud toad. Ainult miljonärid ja teised taolised selle maailma suurused suutsid endale lubada luksust, elada tolles mugawas hotellikorteris. Möödunud nädalal oli seal peatunud ameerika raudteede kuningas Hiram van Doorn ja enne teda oli seal asunud keegi wälismaa saadik.

Nüüd aga olid need toad koduks Gloria Castellole, jumalikule Gloriale, kelle tantsukunsti imetles terwe maailm. Kolme aasta jooksul oli ta tundmatust wäiksest tantsijannast tõusnud heledamaks täheks kuulsuste taewas. Tema edule oli suuresti aidanud kaasa ta wahekord kellegi Euroopa kroonitud peaga. Nüüd oli sõprus nende wahel katkenud, kuid Gloria polnud armunud kuningale tagasi andnud teemanteid ja pärle, mis too oli wõtnud oma krooniaaretest. Hoolimata kuninga diplomaatilistest katsetest, Gloria kandis neid ehteid edasi, kuigi tal ka teistelt austajatelt kingitud wäärtasju oli külluses.

Toibunud hämmastusest, direktor ei pööranud enam tähelepanu Maryle ega teistele, seadis oma westi korda, nagu soowides end moraalselt kindlustada, astus awatud ukse läwele ja piilus sisse.

Esik oli tühi. Seda nägi ta esimesel pilgul. Esikust wiisid kaks ust sissepoole. Parema ukse kaudu pääses tuppa, millist Gloria Castello kasutas oma buduaariks, teine uks, mis oli awatud, wiis salongi.

Direktor kohendas weel oma westi ja sammus siis otsustawalt edasi, kuulatades tähelepanelikult. Ümberringi walitses waikus. Direktor köhatas läwel,

koputas, aga kuna wastust ei tulnud, astus ta julgelt salongi.

Peter Bannister oli mees, kes ei tunnud kunagi hirmu, wähemalt polnud temale senini midagi sisendanud hirmutunnet. Ta oli suure hotelli direktoriks, ent kuna „Critzonis" elasid waid rikkad ja peened inimesed, siis juhtus harwa arusaamatusi ja Bannisteril polnud kunagi tarwis end millegi üle ärritada. Sel kriitilisel silmapilgul tundis ta aga, kuidas ta süda tormiselt tuksus. Teatawaid asju ei tohtinud „Hotell Critzonis" kunagi ette tulla, ja nüüd oli äkki toimunud midagi ootamatut: toatüdruk, hästi koolitatud toatüdruk, sest selles hotellis ei sallitud kohmakaid teenijaid, oli äkki päisepäewa ajal tõstnud kohutawat kisa!

Kikiwarbail astus direktor tantsijanna salongi, kui aga ta luuraw pilk ei märganud kedagi peale rahulikult magawa pekingi sülekoerakese, waldas teda pettumus. Awaratest akendest paistis tuppa juulikuu pealelõuna hele päikesepaiste.

Direktor tõmbas taskust räti ja pühkis higi otsmikult. Kõige hullem ootas teda weel ees, seda ta teadis. Ta seisis mõne sekundi liikumatult paigal ja wahtis teise tuppa wiiwale awatud uksele. Seal ruumis pidi asuma see, mis nii kohutas Maryt.

Higgs, kes ikka weel hoidis kandikut käes, kuulis sumbutatud karjatust, mis sarnles waluoigele. Hetke seisis Higgs kangestunult kohal, siis asetas ta kandiku lauale. Nüüd oli Albert Higgs küll kelner ja serweeris külalistele toitu, kuid alles mõne aasta eest ta oli kandnud sõdurimundrit, waewelnud kaewikus ja wõtnud osa lahinguist.

Praegusel hetkel ei tundnud ta end kelnerina. See oli tema peremees, kelle suust oli tunginud hirmuhüüd. Tagasihoidlikkus, wiisakus — mis see nüüd

tähendas? Higgs kogus julgust, et hoolimata direktori keelust, tormata Gloria Castello tubadesse, kui Peter Bannister ilmus uuesti nähtawale.

Ta nägu oli rohekas, pilk tardunud, nagu oleks ta wiimaste sekundite wältel näinud midagi sääraist, mida ta surmatunnini ei suuda unustada. Ta kohendas hajameelselt oma kraed ja sulges siis salongi ukse päris pühaliku liigutusega. Jäädes esiku läwele seisma, libistas ta pilgu üle koridoris seisjate. Keegi lähendas parajasti weeklaasi Mary wärisewatele huultele, kes lebas kahwatuna põrandal.

Direktori esimene kõnelemise katse lõppes huulte hääletu wabisemisega. Ta neelatas.

„Higgs," lausus ta wiiwu pärast, „kutsuge poli—". Selle sõna juures peatus ta. „Kähku esimene kordnik! Ruttu!"

Liikumatult kui kalju seisis Peter Bannister ukse ees. Higgs tormas trepist alla ning pikkamisi awas Mary silmad. Aga kui talle meenus ehmatuse põhjus, oigas ta uuesti.

Scotland Yard.

Direktor wiipas käskiwalt käega. Koridoris olijad kadusid kui lumehelbed kewadpäikeses ja tõmbasid erutatud Mary endaga kaasa.

Direktor pühkis uuesti otsmikku, millelt tilkusid alla suured higipiisad. Ta kohendas ka oma kraed ja westi ning iga sekundiga ta enesetunne halwenes. Näis, nagu oleks möödunud terwe igawik, enne kui ilmus nähtawale politseinik, kelle kannul käis Higgs.

Kordnik Lazenby, noor mees, tuli kiirete sammudega lähemale.

„Mis on juhtunud, härra direktor?" küsis ta ametlikult.

Direktor tõstis tõrjuvalt käe ja avas siis ukse, mille taha kadusid mõlemad mehed.

Korrnik pistis käe tasku, et veenduda, kas ta kumminui on kaasas, ja astus siis salongist üle buduaari läve. Ta hingamine tuletas meelde vilistamist, kui ta, silmates diivanil lebavat Gloriat, seisatas hetke kõhklevalt keset tuba. Siis sammus ta aeglaselt lähemale ja kummardus tantsijanna elutu keha kohale. Siis ajas ta enda jälle sirgu ja vaatas verisele noale, mis vedeles diivani kõrval maas.

„Ta on surnud," ütles korrnik. „See on paha lugu. Millal see juhtus?"

„Mõni minut tagasi," ütles direktor ja lisas siis: „See on kohutav lugu."

Politseinik hammustas oma alahuult.

„Kas teate, kes seda tegi?"

„Pole vähematki aimu. Laskin teid kohe kutsuda."

Korrnik asetas oma kiivri toolile ja võttis taskust märkmiku. See oli tähtis juht.

„Kas olete tapetuga tuttav?" küsis ta ettevaatlikult.

„Olin temaga vahetanud paar sõna, see on kõik."

Politseinik vaatas ringi.

„Kas teatasite asjast juba Scotland Yardile?"

„Ei. Mul pole veel olnud aega. Aga helistan sinna kohe."

Lazenby märkas nüüd vereplekke direktori mansetil. Ta heitis pilgu telefonile.

„Ei, ma telefoneerin ise. Peale selle soovin, et jääksite siia. Midagi ei tohi puudutada, mitte midagi, kas kuulete!"

Ta tõstis verise noa üles.

Kakskümmend minutit hiljem astusid tuppa kaks teist meest: kriminaalpolitsei inspektor Kennedy ja politseiarst doktor Hemmingwey.

Hemmingwey pistis oma pikkade tundelike sõrmedega monokli silma ja hakkas laipa uurima. Siis wõttis ta tantsijanna parema käe oma pihku ja waatles seda tähelepanelikult.

„Kui kaua wõis ta säärase haawaga weel elada, doktor?" küsis Kennedy.

„Wiis minutit, wast isegi kümme. See oleneb haawa sügawusest."

„Järelikult suri ta kell kolm kolmkümmend," tähendas inspektor ametliku tooniga ja waatas kella. „Arwatawasti toimus mõrtsukatöö umbes weerand neli wõi weidi hiljem."

„Wististi küll."

Nüüd pöördus inspektor direktori poole.

„On teil aimu, kes sooritas roima?"

„Ei, wähematki."

„Kes ta leidis?"

„Keegi hotelli teenijaist — toatüdruk. Ta tormas umbes poole tunni eest waljusti karjudes koridori."

„Ah nii! Kuidas on ta nimi?"

„Leary. Mary Leary."

„Ja kes olete teie?"

„Minu nimi on Peter Bannister. Olen selle hotelli direktor."

„Nii. Tähendab, see tüdruk tuli umbes poole nelja ajal siia tuppa ja leidis daami surnult eest?"

„Ei, seda pole ma ütelnud," protestis direktor.

„Aga, teie ometi — "

„Ma ei öelnud, et Mary leidis daami surnult eest."

„Mida mõtlete?"

„Olin parajasti all hallis, kui kuulsin kisa. Sööstsin kohe üles. Kui ma astusin tuppa, elas daam weel."

„Edasi, edasi. Jutustage täpselt, iga üksikasi on tähtis.

„Ah, mul on peas kõik segi. Olen weel praegu pööraselt ärritatud. See on õudne lugu! Säärane külaline kui Gloria! Ja see pidi juhtuma just siin!"

Kennedy mõtiskles.

„Tundsite kadunut hästi?"

„Ei," wastas direktor.

„Aga teie nimetasite teda Gloriaks?"

„Terwe maailm tunneb teda selle nime all. Ta oli ju wäga kuulus."

„Mis — ega teie ometi taha öelda, et see on tantsijanna Gloria?"

„Muidugi tema."

Inspektor Kennedy kergitas kulme.

„Ma olen temast kuulnud."

„See pole ime," tähendas Bannister.

„Kui teie sisse astusite, hingas ta weel," jatkas Kennedy. „Edasi?"

„Laske ma tuletan meelde. Seisatasin hetke läwel, uskumata oma silmi. Siis ruttasin tema juurde. See nuga oli alles ta rinnus. Kõigepealt tõmbasin selle haawast wälja. Sel silmapilgul liikusid ta silmalaod. Põlwitasin tema kõrwale maha ja otsustasin temalt küsida, kes on mõrtsukas.

„Kes haawas teid?" küsisin. „Ta sai nähtawasti minu küsimusest aru, sest ta awas silmad ja tahtis kõneleda."

„Oodake," katkestas teda inspektor. „Kas peate wõimalikuks, et haawatu oli siis täie teadwuse juures, doktor?"

„Jah, see on wäga wõimalik," wastas politseiarst.

„Ta silmis oli täiesti teadlik ilme," jatkas direktor. „Ta nägi palju waewa, et wäljendada oma sõnu. Kui oleksin tulnud paar minutit warem, oleks ta suutnud wist jutustada kõik."

„Nüüd ei saanud ta midagi enam öelda?"

„Mitte midagi selget. Kuulasin tähelepanelikult, kuid ta sosistas wäga tasa."

„Ja teie ei saanud millestki aru?"

„Peaaegu mitte. Ainult paar sõna ütles ta selgemalt. Esiteks sosistas ta „Rolls", siis ei saanud ma midagi aru, ja lõpuks ütles ta „Green". Kuna nägin, et ta eluküünal oli kustumas, küsisin temalt: „Kas tahate öelda, et kurjategija on mees, kelle nimi on Green?" Ta naeratas wastuseks."

„Green?" pomises inspektor. „Oli see kõik, mida kuulsite?"

„Enne surma kogeles ta weel korra „Rolls" ja siis weel midagi, mis kõlas nagu „Bor"."

„Imelik!" sõnas inspektor. „Mida teate weel?"

„Muud midagi. Siis suri ta."

„Õnn, et jõudsite weel wiimsel silmapilgul kohale," ütles inspektor. „Nüüd on meil wähemalt millest kinni haarata. Tähendab, keegi Greeni nimeline mees on segatud kuritöösse. Rolls — arwatawasti mõtles ta autot, Rolls-Royce'i. Kas nägite siia tulles kedagi wõõrast?"

„Ei, peale hotelliteenijate polnud siin kedagi," wastas direktor kindlalt.

„Kas külastas tapetut keegi enne õnnetuse juhtumist?"

„Glorial oli täna palju külalisi. Umbes tosin inimest käis tema juures einel."

„Mis ajal?"

„Eine serveeriti pool kaks. Tean seda nii täpselt selletõttu, et mõned külalised hilinesid ja kokk oli juba väga ärritatud."

„Millal lõppes eine?"

„Umbes pool kolm, arvan. Aga kelnerid teavad seda paremini."

„Kas võiksite mulle muretseda külaliste nimestiku?"

Direktor sulges hetkeks silmad. Asi läks iga silmapilguga hullemaks. Kohtulikku arutlusesse tõmmata tosin inimest, kõik seltskonnas tuntud isikud! Peter Bannister kehitas õlgu.

„Need polnud ju minu külalised," tähendas ta pahuralt.

Inspektor hõõrus sõrmedega lõuga.

„Umbes kaksteist inimest tuli täna Gloria Castellole külla," algas inspektor tõsiselt. „Nad lahkusid kella poole kolme paiku. On võimalik, et see, kes väljus viimasena, tappiski tantsijanna. Kui ta veel juhuslikult kannab Greeni nime, siis on mõistatus kohe lahendatud. Sellepärast, saage ometi aru, et külaliste nimestik on minule väga tähtis."

„Ma saan ju aru," ütles direktor süüdlase ilmega, „kuid ma ei näinud Gloria külalisi. Kindlasti tunnevad neid aga kelnerid ja arvatavasti ka uksehoidja. Tean ainult, et lord Breyle oli kutsutute seas."

„Hea küll, saatke uksehoidja ja kelnerid siia," ütles inspektor ja libistas pilgu üle toa sisustuse. „Vahepeal aga otsin selle ruumi põhjalikult läbi. Keegi ei tohi minu loata sisse tulla. See korrapidaja," ta osutas Luzenbyle, „jääb koridori uksele valvele. Ja teid, mu härra," ta pöördus Bannisteri poole, „vajan ma veel. Kust võin teid leida?"

„Lähen oma büroosse," vastas direktor.

„Hea küll," tähendas inspektor. „See on wist kõik, doktor?"

„Minu töö on tehtud," ütles politseiarst ja haaras oma kübara. „Hiljem kirjutan surmatunnistuse."

Enne toast wäljumist astus doktor Hemmingwey weel korra diiwani ette ja waatles liikumatut keha. See oli Gloria Castello. Alles kolm päewa tagasi oli ta teda imetlenud. Millise kergusega heljus ta nõtke kuju üle lawa! Kui kaunis ta oli ja kui palju hoowas temast elurõõmu! Nüüd ei olnud teda enam, ainult ta maised jäänused asusid weel siin. Kuid paari päewa pärast sängitatakse ta maamulda ja siis kaob inimeste mälust Gloria Castello nimi.

Politseiarsti waldas nukrus. Kes lõpetas selle jumaliku olewuse elu? Kes röövis inimkonnalt tolle suure kunstniku? olid küsimused, mis ei andnud talle rahu ka siis weel, kui ta juba istus autobuses ja sõitis oma kodu poole.

Prantsuse toaneitsi.

Üksi jäänud, inspektor Kennedy waatas tähelepanelikult toas ringi.

Gloria oli siin elanud waid wiis päewa, kuid isegi selle lühikese aja kestel ta oli luksuslikult, kuid tawaliku hotelli shablooni järele sisustatud toale suutnud anda koduse ja isikupärase ilme. Laudadel seisid suured waasid lõhnawate roosidega. Haruldaselt ilus idamaine sall oli heidetud üle diiwani ja igalpool oli sõprade pilte.

Kennedy pöördus aeglaselt ümber, ta kogenud silm nägi sadu üksikasju korraga. Muidugi polnud

siin kuriteo toimumisest saadik puudutatud, nii oli talle öelnud, ainult nuga, mis oli tõmmatud ohwri rinnast, wedeles nüüd põrandal.

Salapolitseinik hingas sügawasti lõhnaõlist ja tubakosuitsust küllastatud õhku ja kummardus siis, et samm-sammult uurida põrandat. Märgates walget pabeririba, ta sirutas läbematult käe ja haaras selle pihku. Ent see oli waid sigareti karbist kukkunud reklaam. Mõne minuti pühendas ta toas leiduwate fotograafiate silmitsemisele, siis laskus ta neljakäpukile ja silus käega üle pehme waiba.

Kennedyl oli wigu, kuid mis tal jäi puudu geniaalsusest, selle tegi ta tasa oma põhjalikkusega. Ent täna ta kõigile otsimistele waatamata ei leidnud midagi, millele oleks wõinud rajada jälitamist.

Ta soris läbi wäikese kirjutuslaua laekad. Seal leidus tähtsusetuid pabereid ja kirju, ning laetud rewolwer. Aga kuna see relw draamas ilmsesti mingit osa polnud etendanud, tahtis ta selle jälle laekasse panna tagasi, kui järsku kuulis tasast krabinat.

Ta pööras pea ja nägi nüüd ilusat tüdrukut, kes teda silmitses üllatunult.

„Kuidas sattusite siia?" küsis inspektor.

„Mon Dieu! mida teete teie?" hüüdis tüdruk, wõõramaise aksendiga.

Tal olid suured pruunid silmad, mis samuti kui terwe ta kehahoid wäljendasid nüüd waid imestunud küsimust. Tal olid lühikesed juuksed ning ta kandis kitsast liibuwat musta kleiti ja pisikest walget põlle. Prantslanna pealaest jalatallani, mõtles Kennedy. Nähtawasti pidas tüdruk teda wargaks.

Nüüd langes prantslanna pilk diiwanil lebawale surnule.

„Mon Dieu! — teie tapsite tema!" kiljatas tüdruk, surudes mõlemad käed wastu oma kaela.

„Ta langes mõrtsukatöö ohwriks," ütles Kennedy. „Mina olen Scotland Yardi inspektor. Kuidas saite sisse?"

Tüdruku tõeline wõi teeseldud ärritus oli nii suur, et ta ei kuulnudki küsimust.

„Waeneke! Waeneke! Oh, madam, madam!" nuuksus ta meeleheitlikult, arglikult lähenedes diiwanile.

„Tulge — tulge kõrwaltuppa," ütles Kennedy käskiwalt.

Tüdruku silmist purskasid pisarad, aga ta kuulas sõna.

„Olete prantslanna?" küsis Kennedy weidi lahkemalt.

„Prantslanna?" Tüdruk oli ikka weel päris segane. „Jah. Ja teie olete salapolitseinik? Kes tegi seda, härra?"

Kõnelda nutwate ja ärewusest wärisewate naistega polnud kerge, eriti Kennedyl. Aga siiski oli tema see, kelle kohuseks oli küsida.

„See on weel teadmata. Aga, kõigepealt, kes olete teie?"

Tüdruku sõrmed nakitsesid toolitoe küljes.

„Kuidas palun?"

„Mis on teie nimi?"

„Jeanne Dubecque."

Siis kordas Kennedy oma esimese küsimuse: „Kuidas saite sisse? Politseinik on ju weel uksel."

„Ikka ukse kaudu," wastas tüdruk segaselt.

„Millise ukse kaudu?" inspektori hääles kuuldus kärsitust.

Tüdruk osutas buduaarile. Kennedy tõusis püsti ja sammus läbi buduaari magamistuppa. Siit wiis tapeediga kaetud uks otse koridori. Walwel seisew

politseinik muidugi ei aimanud, et ka see uks läheb tantsijanna ruumidesse.

„Kus weetsite wiimase poole tunni?" küsis inspektor karmilt, astudes uuesti salongi.

Tüdruku huuled tõmblesid.

„Miks küsite seda minult? Mina ei tapnud oma kallist prouat."

Salapolitseinik trummeldas wastu laua serwa.

„Kas teie seisite kadunu teenistuses?"

„Olen tema toaneitsi," wastas tüdruk wärisedes.

„Kaua olete juba tema teenistuses?"

„Umbes poolteist aastat."

„Hea küll. Öelge mulle nüüd, millal nägite oma perenaist wiimast korda elusana?"

Jeanne kortsutas kulme.

„Täna pärastlõunal — natukese aja eest."

„Mis kellaajal?"

„Umbes tund aega tagasi."

„Kus te siis olite?"

„Buduaaris — seaksamas, kus praegu," tüdruku hääl wärises.

„Tuletage meelde, millal see oli, kui te nägite teda wiimast korda?"

Tüdruk mõtiskles hetke.

„Oh, nüüd ma mäletan. See oli täpselt wiis minutit enne kolme."

„Kuidas teate seda nii täpselt?" inspektori hääl kõlas ähwardawalt.

„Külalised olid peaaegu kõik juba läinud," wastas tüdruk pahaselt. Inspektori toon wihastas teda. „Proua käskis mind midagi osta ja kiiresti jälle tagasi tulla. Sellepärast waatasin kella."

Kennedy silmis oli luuraw pilk.

„Nii, kus te käisite?"

„Rohukaupluses. Proua tahtis seepi ja puudrit.“ wastas tüdruk terawalt. „Ma tõin need.“

„Pole mõtet mängida haawatu süütust,“ tähendas inspektor karmilt. „Mina olen ametnik, kelle ülesandeks toimetada juurdlust. Kui teil siin ei meeldi wastata, siis peate politseisse kaasa tulema. Muide, kus on ostetud asjad?“

„Pakk on proua tualettlaual.“

Kennedy läks jälle Gloria magamistuppa. Peegli ees laual asus tõesti rohukauplusest toodud pakk.

„Teie ütlesite, et peaaegu kõik külalised olid juba lahkunud, kui läksite wälja?“

Jeanne noogutas.

„Mitu külalist jäi weel siia, kui läksite wälja?“

„Ainult üks.“

Järgmise küsimuse esitas Kennedy üpris lahkel toonil. Sest oodatawast wastusest olenes kõik.

„Ja kes see oli?“

„Preili van Doorn.“

„See oli üllatus. Kennedy oli lootnud, et kuuleb härra Greeni nime.

„Preili van Doorn? Praegu Inglismaal asuwa ameerika miljonäri van Doorni sugulane?“

„Wististi küll. Preili Adrienne on ameeriklane.“

„Kas preili van Doorn kuulus Gloria Castello lähemate sõprade hulka.“

„Jah. Ta oli siin igapäewane külaline.“

„Nii.“

Inspektor mõtiskles hetke. Teenijad on harilikult wäga tähelepanelikud. Wast teab ka Jeanne midagi olulist. Kennedy otsustas tegutseda huupi. Mõnikord pääses kawalusega asjale lähemale kui ametliku ülekuulamisega.

Sellepärast küsis ta järsku:

„Mis oli lahkhelide põhjuseks Gloria Castello ja preili van Doorni wahel?"

„Lahkhelide põhjuseks?" kordas toaneitsi aeglaselt. „Ma ei mõista teid."

„Noh, preili van Doorn ja Gloria olid mitu aastat head sõbrad," jatkas salapolitseinik, „kuid wiimasel ajal jahenes nende wahekord. Millest oli see tingitud?"

Kennedy weendunud toonist järeldas Jeanne, et inspektor teab sündmuse kohta midagi kindlat.

„Kas arwate," toaneitsi waikis hetke kõhklewalt, „et — et preili van Doorn tappis proua?"

„See on, mida tahaksin teada," wastas Kenndy tõsiselt. „Nad ei saanud wiimasel ajal enam hästi läbi, eks ole? Ja kui teie wäljusite, jäi preili van Doorn üksi proua juure?" Kennedy waikis wiiwu. „Ja nüüd ütelge mulle, miks mõlemad daamid satusid wastollu?" Inspektor kõneles nüüd wäga mahedalt ja sõbralikult.

„Mängus oli wist keegi mees," ütles Jeanne, „aga ega nad ei tülitsenud," lisas ta elawalt, „proua oli preili van Doorni wastu ikka lahke ja kena."

„Muidugi, muidugi," tähendas Kennedy mõistwalt, „aga kes oli see mees?"

„Dick Tempest."

„Ah nii, olen temast kuulnud." Inspektor Kennedyl oli haruldaselt hea mälu, ta ei unustanud kunagi midagi. Mõne kuu eest Dick Tempesti nimi esines politsei poolt kuskil mänguklubis arreteeritud isikute nimestikus. Ja umbes kümme korda oli teda karistatud liig kiire sõidu pärast.

„Adrianne van Doorn on temasse armunud?" küsis salapolitseinik.

„Seda ta mulle küll ei öelnud, aga usun, ja. Mul on silmad ja kõrwad, olen ju ka naine."

„Ja härra Tempest armastas Gloriat?"

„Ei, seda just mitte, aga proua meeldis temale, nagu ta meeldis kõigile meestele. Kõigile, mõistate?"

Kennedy noogutas, kuigi ta ei saanud sellest aru. Ta oli wanapoiss, keda naised ei huwitanud.

„Teie ei tundnud prouat?" küsis Jeanne.

„Ei," wastas salapolitseinik ükskõikselt.

„Waeseke!" sosistas tüdruk ja puhkes uuesti nutma.

„Rahustuge," lausus inspektor ja jatkas:

„Tähendab, Dick Tempest oli Gloriast waimustatud?"

„Mitte wäga, aga natuke siiski. Prouale meeldis temaga westelda. Ta on nii lõbus, et ajab alati naerma. Kuid preili Doorn wist kartis, et ta pikapeale armub prouasse."

„Kas ta kõneles sellest?" küsis inspektor ilmse huwiga.

„Kord ütles ta prouale: „Gloria, sa oled wäike saatan. Ära tee Dicki narriks, seda ei annaks ma sulle iialgi andeks."

„Muide," küsis inspektor, „kas nad — ameeriklanna ja Tempest — olid kihlatud?"

„Ei, weel mitte. Aga arwatawasti kihluwad nad warsti."

„Rikas pruut, see preili van Doorn, eks ole?"

„Oh, wäga, wäga rikas."

„Ja härra Tempestil on ka raha?"

„Raha tal on, kuid palju wähem kui preili van Doornil."

„Mõistan," lausus salapolitseinik, kaalutledes, kuidas ülekuulamist jatkata. „Kuulsin, et tänaste külaliste seas olnud ka keegi härra Green. On see tõsi?"

„Härra Green? Ei, härra Greeni ei olnud."

„Kas teate seda kindlasti?"

„Jah, päris kindlasti."

„Tähendab, — ta tuli pärast einet?"

„Ei, siin ei käinud sellenimelist härrat."

Kennedy ohkas. Ta oli mänginud oma suurema trumbi välja ja — tagajärjetult.

„Teie olete juba poolteist aastat Gloria Castello teenistuses?"

„Jah," wastas toaneitsi.

„Siis tunnete muidugi kõiki tema sõpru?"

„Loomulikult. Ta kõneles neist sageli."

„Suurepärane! Millal mainis ta wiimati härra Greeni nime? Ma ei taha sellega öelda, et mainitud härra oli ta sõber, ta wõis olla ka waenlane. Wast kartis Gloria Castello teda koguni."

„Ei, ma pole seda nime iialgi kuulnud," wastas Jeanne kindlalt.

„Kas wõite wanduda?"

„Muidugi," ütles toaneitsi weendunult. „Proual oli palju sõpru, kuid Greeni nimelist ei olnud nende seas."

Tüdruk ei waletanud, see oli kindel. Kennedy ohkas jälle. Muidugi, kui ameeriklanna armukadeduse hoos tappis Gloria Castello, siis härra Green ei tule üldse arwesse. Adrienne van Doorn oli wiimane, kes wiibis tantsijanna toas enne tema traagilist surma.

„Wõite minna," ütles Kennedy ja prantslanna wäljus kärmesti toast.

Puss.

Scotland Yardi fotograafid olid pildistanud kõiki Gloria Castello ruumides leiduwaid esemeid, et saada näpujälgi. Erilist tähelepanu pöörati pussile, mille abil oli sooritatud kuritegu.

Arglikult astus toatüdruk Mary Leary salongi. Peale Kennedy wiibis ruumis ka seersant Thrail, kes inspektorile oli saadetud abiks. Hirmunult silmitses tütarlaps mõlemaid ametnikke ja ta kahwatus uuesti, kui ta pilk langes buduaari awatud uksele.

„Wõtke istet, preili Leary," ütles inspektor Kennedy. „Kuulsin, et teie olnud esimene, kes awastas roima. Ütelge, mis tulite siia? Kas daam kõlistas?"

„Ei," wastas Mary. „Mul tuli meelde, et pidin buduaaris wahetama kardinaid."

„Kas uksed olid awatud?"

„Wist küll, jah, uksed olid lahti, tean seda kindlasti."

„Kas nägite siin kedagi wõõrast?"

Mary wõpatus. „Ei, ma arwasin, et toad on tühjad, ja imestasin, et uksed on jäetud pärani."

„Koridoris ei kohanud teie ka kedagi?"

„Ei, ma ei mäleta, et oleksin näinud kedagi."

„Mõtelge hästi järele. Kas teie ei kohanud koridoris preili van Doorni? Tunnete teda ometi?"

„Miks ma ei tunne! Ta elas alles hiljuti samades ruumides. Nägin teda enne einet, ta naeratas mulle ja noogutas pead, kui märkas mind."

„Kas kuulsite midagi? hääli, müra, samme näiteks."

„Ei. Astusin salongist kohe buduaari ja siis — silmasin proua Castellot diiwanil — haawatuna."

„Ja siis kiljatasite ja jooksite wälja?"

„Wist küll. Ma ei mäleta sellest enam midagi, tean waid, et see oli õudne. Aga, härra inspektor," ta waatas salapolitseinikule ehmunult otsa, „ega teie ometi arwa, et mina seda tegin? Preili Castello oli nii armas daam..."

„Ei, ma ei kahtlusta teid," wastas Kennedy pahatujuliselt. „Tänan, see on kõik."

Tüdruku wäljudes seersant Thrail wõttis pussi pihku. Thrail oli alles üsna noor ega sarnanenud wälimuselt põrmugi politseinikule. Ennemini tuletas ta arglikku koolmeistrit meelde.

„Ma pole kunagi warem näinud sääraft nuga," tähendas ta mõtlikult.

See oli kahepoolse, umbes kümne sentimeetri pikkuse teraga ja imeliku wana peaga puss.

„Nähtawasti on seda tarwitatud juba aastaid," ütles Thrail.

Inspektor waatas kella.

„Minge alla ja ütelge uksehoidjale, et soowin temaga kõneleda," käskis ta. „Tulgu ta kohe."

Mõne minuti pärast ilmus toredas mundris uksehoidja, tüse, kawalate silmadega mees. Harjunud esimese pilguga tabama inimeste omapära, Kennedy taipas, et uksehoidja armastas esineda tähtsa tegelasena.

„Loodan, et saate meid aidata," algas salapolitseinik lahkelt, „näete ja kuulete siin ju kõike. Eks ole, härra — härra — ?"

Uksehoidja köhatas hääle puhtaks.

„Härra Parsons."

„Teie, härra Parsons, muidugi teate, et daamil, kes nüüd lebab surnuna kõrwaltoas, käis täna palju külalisi?"

„Olin parajasti teenistuses, kui saabusid külalised Mõned küsisid Gloria Castellot."

„Kas tundsite külalistest kedagi?"

„Jah, wiit, kuut koguni. Enamasti olid need kõik tuntud seltskonnainimesed."

„Kas tunnete preili van Doorni?"

„Nägemise järele, jah. Ta isa peatus siin hiljuti. Härra van Doornil on Dorkingi lähedal mõis

— Quantneri loss, kuid aeg-ajalt elab ta lühemat aega Londonis."

„Kas nägite juhuslikult preili van Doorni pärast einet?"

„Jah, ma nägin teda," wastas uksehoidja wäga tähtsalt.

„See on hea," tähendas inspektor ja waatas Parsonsile tõsiselt otsa. „Kas teate wast, millal ta wäljus hotellist?"

„Täpselt just mitte," ütles uksehoidja, „aga ma eksin wististi ainult mõne minuti wõrra."

„Ja millal see juhtus?" küsis salapolitseinik kannatamatult.

„Preili van Doorn wäljus hotellist umbes kell 3.20 pärast lõunat. Kell 3.15 tuleb minu asetäitja. Täna jäin aga weidi kauemaks oma kohale, sest keegi härra Tshiilist soowis teada, kuidas kõige otsemat teed mööda jõuda Trafalgar Square'ile. Waewalt oli wõõras härra eemaldunud, kui halli ilmus preili van Doorn."

„Kas teie ajaga ei eksi?"

„Ainult paari minuti wõrra, nagu ütlesin."

„Kas preili van Doorn kõnetas teid?"

„Ei. Kuid märkasin, et ta oli wäga erutatud, kui tuli teist korda alla."

„Teist korda!" hüüdis inspektor üllatunult. „Jutustage kõik, mida teate."

„Kui preili van Doorn esimest korda tuli halli, seisatas ta hetke mõtlikult wälisukse ees. Ma ei pööranud sellele asjaolule erilist tähelepanu, kuna paljud inimesed hotellist lahkudes käituwad samuti. Kuid preili van Doorn ei wäljunudki, waid jooksis uuesti trepist üles."

„Mis kellaajal see oli?"

„Umbes weerand neli. Wiis minutit hiljem oli ta jälle hallis. Ma kõnelesin ikka weel Tshiili härraga, ega uksehoidja ei pääse nii kergesti külaliste küüsist, teate ju! Aga ma panin siiski tähele, et preili van Doorn oli wäga erutatud ja närwilik. Ta isegi pillas oma käsitasku ja üks jooksupoistest tõstis selle üles."

„Kas märkasite tema wälimuses midagi erilist? Oli ta kahwatu?"

„Raske öelda: tänapäewa daamid tarwitawad nii palju puudrit ja minki, et nende tõelist nägu ei paistagi wälja."

„Kas teie siiski ei pannud midagi erakorralist tähele?"

„Ei," wastas Parsons mõtlikult. „Preilil oli küll weidi närwilik, aga see oli kõik."

„Tänan teid, härra Parsons," ütles inspektor. „Ega kella kolme paiku keegi ei küsinud Gloria Castellot?"

„Minu teada mitte."

„Kas teie ei näinud trepil ega liftis kedagi wõõrast?"

Nüüd wihastas Parsons.

„Päew läbi käib siin inimesi sisse ja wälja, jõuan mina kõiki tähele panna? Lõpuks olen ka ainult inimene, mitte masin?"

„Muidugi, muidugi," rahustas teda inspektor. „Aga kas teie juhuslikult ei mäleta kedagi härra Greeni, kes soowis kadunuga kokku saada?"

„Härra Greeni?" imestas Parsons. „Ei, sellenimelist härrat ma ei tunne."

Ja siis wäljus ta uhkelt ja püstipäi. Esimest korda elus oli Parsons segatud tapmiseloosse ja millisesse weel! Polnud ime, et ta peatunnistajana, et tema tunnistus oli kõige olulisem, selles ei ka-

helnud ta silmapilkugi, — tundis end äkki kõigist teistest targemana ja tähtsamana.

Jooksupoiss, kes põles uudishimust kuulda lähemaid teateid mõrtsukatööst, astus uksehoidja juurde.

„Mis ta ütles teile, härra Parsons?“ küsis ta wiisakalt.

Parsons heitis poisile häwitawa pilgu.

„Ära sega end teiste asjusse,“ lausus ta kõrgilt. „Ja kui sa mind oma pärimistega rahule ei jäta, siis kisun sul kõrwad peast!“ lisas ta ähwardawalt.

Wahepeal aga kelner Albert Higgs wastas salongis inspektor Kennedy küsimustele.

Andy Collinson.

Sellal kui inspektor Kennedy kuulas üle hotell „Critzoni“ teenijaskonda, astus Londoni pressiklubi trepist üles kaunis hooletult riietatud härra, kel oli intelligentne nägu ja hallid silmad. Tema taskust paistis wärskema õhtulehe serw ja hambus hoidis ta piipu, mis oli nähtawasti aastaid juba olnud oma peremehe truuks saatjaks.

Andy Collinson oli neljakümne-aastane, kuid tundus palju nooremana. Oma kodus, Surbitoni eeslinnas, kaswatas ta roose, kuid elukutselt oli ta politseireporter ja töötas juba mitmendat aastat Londoni suuremas lehes „Daily Budget'is“.

Hetke seisatas Andy Collinson klubi sissekäigust paremal pool asuwa toa läwel ja libistas pilgu üle sealolijate. Osa ajakirjanikke polnud weel alustanud oma päewatööd, teised aga olid selle juba lõpetanud ja kasutasid nüüd waba aega omawahelisteks westlusteks.

Tol hilisel juuni pärastlõunal näis Andy Collinsonile maailm igawana ja wärwituna. Oli möödunud päewi, koguni nädalaid, ilma et oleks juhtunud mingit tähelepanuwäärilwamat kuritegu.

Andy Collinson terwitas tuttawaid ja läks siis koos „Morning Flash'i" toimetajaga piljardisaali.

Weidi aega hiljem, — Andy oli juba ägedas mänguhoos, — ilmus piljardisaali uksele jooksupoiss.

„Härra Collinson, telefon!" teatas ta.

Pühalikus waikuses, mis nüüd järgnes, kuuldus kahe elewandiluust palli kokkupõrget ja summutatud wandumist.

Andy heitis jooksupoisile pahase pilgu.

„Tim," ütles ta tõsiselt, „sinuga asi hästi ei lõpe: põrgutuli ootab sind."

Poiss, kes kartis küll mõningaid klubiliikmeid, kuid kellele Andy Collinson ei suutnud sisendada hirmu, irwitas ainult.

„Nad ütlewad, et asi olewat tähtis, härra Collinson."

„Pagan wõtaks!" kirus Andy, „esimest korda elus mul weab, ja nüüd jäta kõik sinnapaika."

Ta süütas piibu ja järgnes poisile.

Telefonist kuuldus öötoimetaja häält.

„Siin Collinson," wastas Andy. Siis walitses hetke waikus. „Hea küll, Davis, lähen kohe. „Critzoni" hotell, ütlesite? Näib, et asi on päris huwitaw. Nägemiseni!"

Ta asetas kuuldetoru kahwlile ja neli minutit hiljem kihutas ta juba autol „Critzoni" hotelli poole. Gloria! Kuulus Gloria tapetud! Ja mõrtsukas põgenenud! See oli paljutõotaw algus!

Andy Collinson wilistas tasa omaette. Ta tundis end jälle omas sõiduwees.

Tunni aja pärast astus Andy Collinson uuesti telefonikabiini.

„Olete teie seal, Davis?" algas ta, kui ühendus oli jalule seatud. „Mul on kõik materjalid olemas. Kuidas? Kes tappis Gloria? Jah, waadake, armas sõber, see on saladus. Kõnelesin Kennedyga Scotland Yardist. Ta pole küll wäga jutukas, aga mulle näib, et ta kahtlustab kuriteos Adrienne van Doorni, ameerika rauakuninga tütart. Kuid mina pole selles nii kindel. Kuulge, Davis, wajan kohe head autot. Las see ootab mind Bondstreeti ja Piccadilly nurgal. Tahan nüüd dikteerida oma aruande, olge nii hea ja kutsuge stenografist. Arwatawasti ei kuule teie minult paari tunni kestel midagi, aga pärast loodan teile tuua mõningaid huwitawaid andmeid."

Kell oli juba kolmweerand seitse, kui Andy Collinson sulges autoukse.

„Dorkingisse!" ütles ta autojuhile. „Andke tublisti gaasi, Mills. Wõite sõita nii kiiresti, kui soowite, aga hoiduge kokkupõrgetest."

Mills, endine lendur, armastas pöörast kiirust. Mõne minuti pärast wuhises auto linnast wälja. Andy, kustunud piip hammaste wahel, istus tagumisel istmel, tuletades meelde kõike äsja kuuldut. Olles tegelenud kaua kriminaalküsimustega, mõistis ta, et politsei kobas täielikus pimeduses. Kui Gloria oleks olnud harilik surelik, mõistatuse lahendamine oleks toimunud palju lihtsamini, nüüd aga oli raske leida kuriteo motiiwe, weel raskem aga paljastada roimarit.

Gloria erines kõigist teistest naistest. Teda ümbritses mingi salapärasuse loor. Temast kõneldi kõige wõimatumaid asju, kuid teda jumaldati, teda imetleti. Ta oli kunstnik Jumala armust, kuid ta oli

ka weetlew naine, kaunim kõigist teistest. Andy Collinsonile äkki näis loomulikuna, et Gloria lahkus elust nii ootamatult, naeratus huulil. Oli võimatu kujutleda teda wanana ja hädisena. Nagu meteoor ilmus ta järsku taewasse ja kadus sama kiiresti, kui too säraw täht.

„Dorkingi on ainult weel wiisteist kilomeetrit," hüüdis Mills.

„Peatuge kuskil ja küsige, kus asub Quantneri loss," käskis Andy, „ja kihutage siis kohe edasi."

Kadunud.

Quantneri härrastemaja mugawas elutoas istusid Hiram van Doorn, ameerika rauakuningas, kes mõne aasta eest oma ainsa tütre soowil oli asunud elama Inglismaale, ja Dick Tempest elawas westluses. Miljonär, kes juba ammu oli jäänud leseks, jumaldas oma tütart Adrienne'i ja kuigi ta ei teinud katset teda mõjustada, ometi soowis ta salajas, et Adrienne abielluks Dick Tempestiga, keda ta juba nüüd kohtles nagu oma poega.

Äkki katkestas meeste westluse teener, kes hõbeplaadil ulatas Hiram van Doornile nimekaardi. Miljonär silmitses kaarti ükskõikselt.

„Andrew Collinson, „Daily Budget'ist". Mida ta soowib?"

„Härra palus mind edasi anda, et tal on midagi tähtsat teatada," ütles teener.

Miljonär keerutas kaarti sõrmede wahel ja noogutas siis pead.

Minut hiljem astus Andy Quantneri lossi peremehe ette.

„Mis toob teid siia, härra — " van Doorn heitis pilgu nimekaardile, „härra Collinson? Palun, wõtke istet."

Ja siis esitles ta Dick Tempesti.

Meeste nägudest järeldas Andy Collinson, et nad ei teadnud hotell „Critzonis" juhtunud roimast weel midagi.

„Nähtawasti pole teie weel lugenud õhtulehti?" algas Andy, keda järsku waldas üpris ebamugaw tunne.

„Ei, mis on juhtunud?" küsis miljonär tärkawa huwiga.

„Tänased õhtulehed jutustawad õnnetusest, mille ohwriks langes Gloria Castello."

„Gloria!" hüüdsid mõlemad mehed kui ühest suust.

„Jah," wastas Andy. „Pean teile kahjuks teatama, et Gloria Castello on surnud."

Hetke walitses awaras ruumis rusuw waikus.

„On see — tõsi?" küsis Tempest tasa.

„Kahjuks — jah."

„Surnud!" hüüdis ameeriklane. „Aga — kuidas on see wõimalik?"

Andy pilk libises ühelt mehelt teisele. Tema ülesanne osutus raskemaks kui ta oli kujutlenud. Ta kõhkles wiiwu ja ütles siis:

„Gloria Castello tapeti."

„Taewane isa!" miljonäri sõrmed wärisesid närwilikult. Alles mõni päew tagasi oli ta suures ballisaalis tantsinud Gloriaga. „See on küll jumala teotus," oli ta öelnud wõluwale noorele daamile, paludes teda tantsima, „sest olen teiega wõrreldes roomaja." Wastuseks oli Gloria naernud oma helisewat hõbedast naeru ja liuelnud siis sulgkergelt üle läikiwa parketi.

Nüüd kuulis van Doorn jälle ajakirjaniku rahulikku häält:

„Teie tütar einetas täna Gloria Castelloga „Gritzoni" hotellis, härra van Doorn. See on minu tuleku põhjuseks."

„Ma ei mõista teid," tähendas miljonär hämmastunult.

„Kui lubate, siis kõneleksin weidi preili van Doorniga."

Miljonär kortsutas kulme.

„Milleks? Jumala pärast, milleks?"

„Teie teate ju, kuidas talitab politsei roimade puhul," ütles Andy Collinson rahulikult. „Pole wähematki kahtlust, et warsti saabuwad siia Scotland Yardi mehed. Tahtsin teie tütart selleks ette walmistada."

„Ma ei mõista teid ikka weel," miljonär oli juba üsna närwilik, „mis on politseil tegemist minu tütrega?"

„Teda tahetakse üle kuulata," wastas Collison, „sest tema oli wiimane, kes külastas Gloria Castellot enne ta surma."

Miljonäri nägu omandas tardunud ilme. Ta wõttis ninalt prillid ja pühkis neid wärisewate sõrmedega.

„Härra Collinson," segas end nüüd juttu Dick Tempest, „kas teie ei jutustaks meile, mis juhtus seal?"

„Teil on õigus, Dick," ütles van Doorn, asetades prillid jälle ninale.

Andy rääkis nüüd kõigest, mida teadis Gloria Castello tapmisest. Ja enne kui ta oli lõpetanud jutu, taipas ta, et mõlemad mehed, kumbki küll omal wiisil, armastasid Adrienne van Doorni.

„Teie mõistate nüüd, et oli wajalik asjast kohe informeerida preili van Doorni," ütles Andy lõpuks. „Tema seisukord on wäga tõsine. Politsei wõib iga minut pärale jõuda."

„Aga," lausus Dick Tempest, heitnud pilgu wanaaegsele kellale seinal, „Adrienne pole weel saabunud Londonist... wähemalt polnud teda weidi aja eest weel siin."

Hiram van Doorni otsmikul olid süwenenud kortsud ja ta nägu oli tuhkjas-hall. Dick, kes märkas miljonäri ärewust, püüdis teda lohutada:

„Ärge Adrienne'i pärast muretsege, küll ta oskab ennast kaitsta."

„Terwe see asi ei meeldi mulle," karjus miljonär ärritatult. „Kus on Adrienne? Kõlistage, palun."

Teener ilmus läwele.

„Kas preili van Doorn on juba kodus?" küsis Dick Tempest.

„Ei, wist mitte. Kindlasti ma ei tea."

„Mis te wahite siin?" käratas Hiram van Doorn. „Waadake järele, kas mu tütar on oma toas ja kas ta auto on garaashis? Tahan temaga kohe kõnelda."

Teener kummardus ja kadus.

Weidi aja pärast tuli ta tagasi ja teatas wiisakalt:

„Preili van Doorn ei ole weel saabunud."

Jälle langes Dick Tempesti pilk kellale. Kümne minuti pärast on lõunasöök. Imelik, et Adrienne'i pole weel siin.

„Ta sõitis oma autoga Londonisse, eks ole?" küsis ta van Doornilt.

„Jah. See oli kella üheteistkümne paiku." Ta waikis wiiwu. „Hea küll." pöördus ta teenri poole. „Teatage mulle kohe, kui mu tütar tuleb."

Andy istus waikselt tugitoolis, warjates oma ärewust ükskõiksuse maski taha. Asi läks iga silmapilguga keerulisemaks ja huwitawamaks. Möödusid minutid, aga Adrienne'i ei tulnud.

„Wast lõhkes teel autokummi ja ta pidi seda parandama," lausus järsku van Doorn.

Andy ja Dick Tempesti pilgud kohtusid, kuid kumbki meestest ei lausunud sõna. Adrienne oli hotellist lahkunud kell pool neli ja isegi arwesse wõttes mõningaid wiperusi teel, oleks ta kindlasti juba siin pidanud olema, sest sõit Londonist Dorkingi kestis waewalt tunni.

Wana seinakell lõi seitse.

Siis kõlises äkki telefon.

Van Doorn wiskas oma sigari kaminasse ja ruttas aparaadi juurde.

„Hallo! Jah. Siin van Doorn."

„Kõneldakse Dorkingi politseijaoskonnast," kuulis ta wõõrast häält. „Juba mitu tundi otsime isikut, kes jättis oma suure, siniseks lakeeritud auto maanteele, Dorkingist umbes wiie kilomeetri kaugusele. Auto number on 17439. Meie mehed arwawad, et auto kuulub kellelegi Quantneri lossis. Wast olete nii hea ja saadate mõne teenija siia waatama."

Härra van Doorni huuled tõmblesid närwilikult.

Mahajäetud auto.

„Jah, see on meie auto," ütles miljonär kareda häälega. „Minu tütar juhtis ise. Kui kaua seisab auto juba seal?"

„Kolm tundi wõi natuke üle. Kordnik märkas autot juba enne poolt wiit."

Van Doorn hingas raskesti.

„Ja — preili van Doornist ei tea teie midagi?"

„Ei. Meile teatati ainult mahajäetud auto leidmisest."

„Ma — ma tulen kohe," wastas miljonär ja asetas kuuldetoru kahwlile.

„Dick!" karjus ta. „Nüüd on põrgu lahti!" Ja kahekümne sõnaga wuristas ta teistele, mida oli äsja kuulnud komissarilt.

Andy pilk langes Dick Tempestile ja temas ärkas sümpaatia selle tugewa intelligentse noormehe wastu. Ka oli tal kahju miljonärist, kes nüüd tegi suuri pingutusi oma ärewuse mahasurumiseks. Dick Tempest oli wäliselt rahulik, kuid Andy teadis, et ta ükskõiksus ja rahu olid waid teeseldud.

Mõni minut hiljem juhtis Dick Tempest kindla käega oma auto pargialleelt maanteele. Andy istus tema kõrwal, kuna van Doorn oli aset wõtnud tagumisel istmel. Kõik kolm meest waikisid, kuna auto kihutas pöörase kiirusega edasi. Andy masin järgnes neile, sest oli Millsile andnud käsu hoiduda tema läheduses.

Kui van Doorn silmas Adrienne'i sinist Rolls-Royce'i, ta nägu tõsines weel enam. Esimesel pilgul weendusid nad, et masin oli wigastamata. Kaks tagawarakummit seisid endisel kohal ja mootoril polnud wähematki riket.

„Kokkupõrget, jumal tänatud, ei olnud," ütles Dick Tempest.

Tee weeres seisew politseinik sügas kõrwatagust.

„Masin on korras," ütles ta. „Mootor käis alles, kui läksin siit esimest korda mööda. Pidin kaua otsima, enne kui leidsin wäljalülitaja, ja panin mootori seisma. Kartsin, et auto muidu läheb oma teed."

„Mootor käis alles!" hüüdis Andy. „Kas uks oli suletud?"

Politseinik mõtiskles.

„Oodake natuke... jah, nüüd tuleb mulle meelde — uks oli lahti."

„Ja kedagi polnud läheduses näha?" küsis van Doorn. „Teie ei näinud teel mõnda daami?"

„Ei, jalakäijaid siin ei olnud, aga paar autot wuras küll mööda. Kui masina järele kedagi ei tulnud, mõtlesin, et ega asja sedasi ikka jätta ei wõi, panin mootori seisma ja teatasin loost jaoskonda."

„On see kõik, mida teate?" küsis Andy.

„Jah, härra."

„Tänan teid," ütles van Doorn, ulatades politseinikule naelase raha, „et wõtsite auto oma hoole alla."

„Palju tänu. Teie olete härra van Doorn, eks ole?" küsis ta, tähendades midagi märkmikku. Siis tõstis ta käe terwituseks kõrwa äärde ja eemaldus aeglaste sammudega.

„Dick," ütles miljonär, „mida see jant tähendab? Minu tütar pole ometi hull!"

Noormehe tumedais silmis oli nukker pilk.

Adrienne kadus pärast Gloria tapmise awastamist. Oleks see juhtunud warem, Dick Tempest oleks palju rahulikum olnud. Nüüd aga pidi ta tahes-tahtmata ühendama mõlemad sündmused.

„Mida arwate teie, härra Collinson," küsis ta ettewaatlikult.

Andy põikles otsekoheselt wastusest kõrwale, öeldes waid:

„Peame kohe sõitma Dorkingi politseijaoskonda ja asjast teatama. Arwatawasti teawad nad seal juba hotell "Critzonis" toimunud roimast, kuid waewalt on neil aimu preili van Doorni osast selles loos. Peame tegutsema kiiresti. Iga silmapilk on kallis."

Andyl meenus nüüd, et Gloria enne hingeheitmist oli sosistanud sõna „Rolls". Mõtles ta autot — Rolls-Royce'i? Tahtis ta politsei juhtida õigeile jälile?

„Teil on õigus, härra Collinson," ütles van Doorn, kes otse põles tegewusihast. „Telefoneerin politseist koju, wast on Adrienne wahepeal saabunud."

Dick Tempest heitis ajakirjanikule kiire pilgu, — ta pidas teda juba oma liitlaseks. „Teie — teie tulete kaasa, eks ole?" küsis ta.

Impulsiiwselt sirutas Andy käe wälja ja noormees surus seda südamlikult.

„Tahan teha kõik mõistatuse lahendamiseks," ütles Andy kindlalt.

Politseijaoskonnas van Doorn kõlistas kohe Quantneri lossi. Sealt öeldi, et preili Adrienne'i pole weel kodus.

Ilmetu näoga kuulas seersant härra van Doorni ägedat seletust, awas siis hiiglasliku protokolliraamatu ja hakkas kratsiwa sulega kirjutama.

„Ma ei tulnud selleks siia, et näha, kuidas teie kirjutate," kurjustas van Doorn. „Kas teie siis mingit korraldust ei tee?"

Seersant waatas üles, kuid süwenes järgmisel silmapilgul jälle kirjutamisesse.

„Wabandage, aga kui ma õieti mõistsin, siis ilmusite siia oma tütre kadumisest teatama?" sõnas ametnik ükskõikselt. „Niipea kui olen koostanud protokolli, alustame juurdlust. Kuidas oli noore daami eesnimi?"

Sulg krigises ja kratsis paberit. Van Doorni wiha kaswas iga minutiga. Kuidas wõis inimene ometi olla nii pedantselt ametlik?

„Meie juba kuulsime sellest juhust," ütles seersant wiimaks, kui oli sulgenud raamatu ja sule pannud kõrwataha.

„Muidugi!" porises miljonär. „Üks teie meestest leidis ju auto."

„Õige küll, kuid seda ma praegu ei mõtelnud. Weerand tunni eest helistati meile Scotland Yardist. Üks salapolitseinik on praegu teel Quantneri lossi."

„Mida teile teatati Scotland Yardist?" küsis Andy erutatult.

„Meid kästi politseinik saata Quantneri lossi ütlema preili van Doornile, et ta ootaks seal Londoni salapolitseiniku saabumist."

„Ilus, aga mida tahetakse sellega saawutada?" tähendas van Doorn pahaselt. „Minu tütar on kadunud ja soowin, et teie alustaksite kohe tema otsimist."

Seersant waatas miljonärile otsa. „Rahustuge, küll me ta leiame," ütles ta ametlikul toonil.

Kas kostis ta häälest ähwardust, wõi näis see mulle ainult nii, küsis endalt Dick Tempest, kui astus trepist alla.

Pärlid.

Kümme minutit hiljem istusid van Doorn, Dick Tempest ja Andy Collinson jälle Quantneri lossi raamatukogus. Miljonär oli wäga närwilik. Ta hammustas tumedalt sigarilt otsa ära, pistis sigari suhu, kuid unustas wõtmast tuld.

„Härra Collinson," ütles ta, „oleme täiesti abitud. Kui säärane asi oleks juhtunud minu kodumaal, ma oleksin pannud kõik rattad käima, aga siin olen wõõras. Mida peame tegema? Mul pole kawatsust istuda käed süles, kuna minu tütart süüdistatakse kuriteos."

„Praegu ei saa teie, kahjuks, midagi ette wõtta," wastas Andy. „Kui preili van Doorn wiibiks sõprade pool, ta kindlasti oleks telefoneerinud, eks ole?"

Van Doorn heitis pilgu kellale.

„Tingimata," wastas ta. „Aga Adrienne pole sõprade juures — seda teate sama hästi kui mina. Ütelge nüüd otsekoheselt, mida arwate sellest imelikust loost?"

„Kas preili van Doorni ei rõhunud mingi mure?" põikles Andy jällegi otsekohesest küsimusest kõrwale. „Wõi kannatas ta ajutiste mälukaotuste all?"

„Ei, ei," raputas van Doorn pead.

Samal silmapilgul awanes uks ja teener ulatas van Doornile wiisaka kummardusega nimekaardi.

„Inspektor Kennedy. Kriminaalpolitsei. Scotland Yard," luges van Doorn waljusti.

Hetk hiljem tuli raamatukogusse Kennedy, kes oli ilmsesti wäga ärritatud. Ta waatas Dick Tempestile otsa, noogutas Andyle ebasõbralikult pead ja pöördus siis miljonäri poole.

„Asi on tõsine," algas ta süngelt. „Londonist tulles, astusin Dorkingi politseijaoskonda sisse ja lugesin seal teie teadaannet. On teil aimu, kus asub teie tütar?"

Sel silmapilgul mõistis Hiram van Doorn, et Kennedy oli tema suurim waenlane.

„Soowiksin, et teaksin seda," wastas miljonär. „Wast oleksite nii lahke ja ütleksite, mida politsei kawatseb ette wõtta. Minu tütre peab leidma."

Kennedy waatas van Doornile umbusklikult otsa.

„Ta leitakse, härra van Doorn," ütles inspektor weendunult. „Homme ilmub ta isikukirjeldus kõigis kodu- ja wälismaa lehtedes. Wahepeal aga alustatakse otsinguid. Kas teate juhuslikult, kui palju tal oli raha kaasas?"

„Raha? Paar naela, wõib olla ka paarkümmend. Adrienne ei kandnud käekotis kunagi suuri summasid. Aga miks küsite seda?"

„On suur wahe, kas isikutel, kes järsku kaowad," wastas inspektor jäiselt, „on olemas raha wõi ei ole neil seda. Aga preili van Doornil oli wist wäärtasju, sõrmuseid ja käewõrusid?"

„Tal oli kaelas pärlikee."

„Pärlid? Olid need kallid?"

„Wägagi. Ma ise ostsin need temale kingituseks. Maksin kee eest nelikümmendtuhat dollarit."

See oli tähtis teade. Säärase pärlikee eest wõis saada ilusa summa. Kennedy awas märkmiku.

„Palun kirjeldage mulle pärle," ütles ta.

„Oodake natuke. Neid oli kolmkümmendseitse, ei... kolmkümmendkaheksa tükki. Kõik ühesugused ümmarikud kreemi tooni."

„Lukk?"

„Lukku ei ole, see on pikk kett, sõlmedega iga pärli wahel. Möödunud nädalal jäi mu tütar pärlikeega ukse külge rippuma ja üks pärl sai muljuda. Ta näitas mulle rikutud kiwi. See oli neljas suurtest keskmistest pärlidest."

„Oh, see on tähtis!" hüüdis inspektor.

„Miks, kui tohib küsida?"

„Noh, kee leidmiseks."

„Kuidas? Mida mõtlete? Kas arwate, et pärlikee rööwiti minu tütrelt?"

„Arwan ainult, et kui juhuslikult kee ilmub päewawalgele, meil awaneb wõimalus seda kohe ära tunda. Nüüd aga palun teid, härra van Doorn, wastata weel paarile küsimusele. Kui kaua on teie tütar Gloria Castelloga juba tuttaw?"

„Wist kolm ja pool aastat."

„Nad olid sageli koos?"

„Jah, nad olid head sõbrad."

„Ja teil ei olnud midagi selle wastu?"

„Ei, kuigi pean tunnistama, et Gloria wiimaseil aastail ei hoolinud palju seltskonna arwamisest. Aga, lõpuks, kui mõni kuningas on säärane narr, et kingib oma krooniaarded tantsijannale, siis —Jumal temaga! Kink on kink ja seda tagasi nõuda pole ka riigiwalitsejal õigust. Ma ei taha salata, et mõnikord Adrienne'i sõprus Gloriaga oli mulle wastumeelt, ent kuna andsin oma tütrele alati laialdase wabaduse, siis ei teinud ma talle kunagi etteheiteid."

Inspektor Kennedy pani oma märkmiku jälle tasku.

„Pean täna õhtul, kui preili van Doorn tuleb koju, kõnelema temaga."

Van Doorn silmitses teda hämmastunult.

„Palun. Loodetawasti saabub ta warsti."

„Kui lubate, jään teda ootama. Wõin ka istuda [illegible]."

Miljonär tundis külmi judinaid seljal.

„Ütelge, mida tahate minu tütrest?" küsis ta piinatult.

Inspektor Kennedy tõusis püsti.

„Minu kohuseks on temale esitada mõningaid küsimusi," wastas ta jahedalt.

Weidi aega hiljem helistas Andy „Daily Budget'i" toimetusesse.

„Keskööni puudusid kadunud tütarlapse kohta weel igasugused teated," lõpetas ta oma aruande, „ja inspektor Kennedy ootab lossi hallis, et kuulata teda üle, niipea kui ta jõuab koju."

Wangistuskäik.

Kennedy oli weendunud, et Adrienne hiilib öösel salaja lossi, et siin isa nõusolekul warjata end politsei eest.

Salapolitseinik istus wankumatu kindlusega kõwal tammepuust toolil, mille kõwadus iga minutiga muutus ikka märgatawamaks. Ta ei liikunud paigast, kuigi üsna lähedal seisis mugaw pehme tugitool. Isegi sigarit ei süüdanud ta, kuigi teda keegi ei keelanud. Ent talle näis, kui ei sobiks siin kõrges toredas ruumis suitsetada, eriti weel temal, kes tuli siia waenlasena.

Kell lõi wiis, siis — seitse. Uniselt, kuid trotslikult tõusis inspektor kõwalt istmelt ja sammus laiast trepist alla parki. Oli ilus päikesepaisteline hommik, kuid alleed mööda edasi kõmpides Kennedy näol oli sünge ilme. Ta kondid walutasid, jalad olid kanged.

„Midagi pole juhtunud," ütles politseinik, kes seisis pargiwärawas.

„Kaua olete juba siin?"

„Kella kahest jaadik, siis tulin oma seltsimehe asemele. Tema walwas wärawat juba õhtu kella kaheksast alates. Siit möödus hulk autosid, kuid ükski ei peatanud."

„Kas keegi ei teinud katset lossile lähenemiseks."

„Ei, selles olen päris kindel, härra inspektor."

„Tähendab: ainustki jälge temast," pomises Kennedy. „Jääge oma kohale."

„Kus on plika? mõtles ta Dorkingi poole sammudes. Kui ta kohtab oma isa ja saab temalt raha, siis on ta pääsenud. Miljonärile on kõik uksed awatud. Kennedy oli juba mõnegi raske ülesande

osawasti lahendanud, kuid „Critzoni" hotelli saladus näis iga silmapilguga muutuwat keerulisemaks.

Kennedy läks Dorkingi politseijaoskonda, kus kõneles komissariga, tegi mõne wajaliku korralduse, ning sõitis siis järgmise rongiga Londoni.

Tema ainsaks reisukaaslaseks oli keegi keskealine näpitsprillidega härra, kohwri järgi otsustades kaubaagent. Kennedy sisse astudes, wiskas ta ajalehe pingile ja waatas talle üle prillide otsa.

„Päris skandaal, see „Critzoni" lugu!" algas ta weidi aja pärast..

„Kuidas?" küsis Kennedy hajameelselt .

„Teie muidugi lugesite Gloria Castello tapmisest?"

„Jah," wastas inspektor lühidalt, süwenenud oma mõttesse.

Kuid ta kaaslane oli agent, ja need mehed on järjekindlad.

„Näib, nagu usuks politsei, et mõrtsukas on ameerika miljonäri tütar, eks ole?" jatkas wõõras.

„Kas teile tundub nii?" ütles Kennedy, et midagi wastata.

„Jah, ajalehed kirjutawad seda. Imelik, et tal lasti põgeneda. Mina küll ei mõista, kuidas see üldse oli wõimalik, saate teie sellest aru? Aga kõik see tuleb sellest, et meie politsei ei seisa oma ülesannete kõrgusel. Tainapead on kõik meie salapolitseinikud."

Pärast einet inspektor Kennedy tuju oli küll paranenud weidi, aga ta oli siiski weel wäga närwilik. Kaks wesihalli silma waatlesid teda rahutult üle prilliklaaside.

„Arwan, et liialdate," wastas Kennedy sunnitult.

„Mitte põrmugi. Scotland Yard wajab uut werd," kinnitas wesihallide silmadega mees. „Meie maksame korralikult makse, aga kas politsei kaitseb meid? Ei! Kurjategijaid ei osata tabada ja ausad inimesed elawad alalises hirmus. Salapolitseinikud on kui peata kanad, kes jooksewad siia-tänna, aga õigesse kohta ei taipa waadata. Seda olen ma öelnud juba aastaid, aga mingit paranemist pole märgata. Kas teie pole ka samal arwamisel? Scotland Yardi mehed on eeslid, päris eeslid!"

Inspektor pilgutas silmi.

„Aga mõnikord nabiwad nad siiski mõne kinni! Igatahes ei tahaks ma praegu olla mõrtsuka nahas."

„Kas usute, et nad ta tabawad?"

Kui Kennedy oleks öösel saanud hästi magada, ta poleks wäljendanud ainsagi liigutusega oma pahameelt, nüüd aga märkas wõõras, et ta tundis end üpris halwasti.

„Küll nad ta üles leiawad," lausus Kennedy kannatamatult.

Kuna rong parajasti peatus mingis wäikses jaamas, kargas inspektor püsti ja tormas wagunist wälja. Wesihallide silmadega mees waatas talle hämmastunult järele.

Rongi saabudes Londoni, agent oli wäga erutatud. Ta ruttas kohe wäiksesse teemajja, kus istus laua taha ning süwenes mõtisklusse. Poole tunni pärast astus ta telefoni kabiini ja nõudis Scotland Yardi numbrit.

„Palun, kas saaksin kõnelda inspektor Kennedyga?" küsis ta.

Kennedy, kellega ta ühendati, surus kuuldetoru wastu kõrwa.

„Kõnelege. Kes olete?"

„Minu nimi on Timms, James Timms. Mul oli praegu imelik elamus, mis teid kindlasti huwitab."

„Nii?" Kennedy haaras pliiatsi.

„Jah," rääkis Timms. „Täna hommikul sõitsin kellegi mehega koos Londoni, ja mida enam ma selle üle mõtlesin, seda selgemaks saab mulle, et ta oli segatud „Critzoni" hotellis aset leidnud mõrtsukatöösse."

„Tõesti?" Kennedy oli korraga muutunud elawaks. „Kõnelege. Mis juhtus?"

„See mees tuli rongile Dorkingis, kus elab miljonäri tütar."

„Wäga hea. Edasi."

„Tal oli seljas sinine ülikond ja peas kõwa kübar."

Sel silmapilgul murdus Kennedy pliiats.

„Nii," lausus ta pilkawalt. „Ja edasi?"

„Märkasin kohe, kui hakkasime sellest kurbmängust kõnelema, et asi polnud korras. Ta läks iga minutiga närwilikumaks ja minus ärkas kahtlus. Silmapilgul, mil rong peatus New Crossi jaamas, hüppas ta kärmesti wälja, kuid lipsas teise wagunisse ja sõitis edasi. Londoni jaamas nägin teda kaugelt. Aga ta kadus ennem kui jõudsin talle järele."

Hetke walitses waikus, siis ütles Kennedy:

„Ma kuulen."

Timms oli lootnud waimustatud kiitust, nüüd aga kuulis ta waid ükskõikset häält. Ent seda tungiwamalt jatkas ta:

„Ma tunneksin selle mehe igalpool ära. Tal on kurjategija wälimus. Ta ei suuda inimestele otsa waadata ja ta habe on ajamata. Ma ei taha just wanduda, et tema ongi otsitaw mõrtsukas, aga ta näeb nii metsik wälja, et... Hallo! Hallo!"

Ühendus oli katkenud.

Samal õhtul jutustas James Timms oma sõpradele juhtunust.

„Seda olen ma alati öelnud." Ta põrutas rusikaga wastu lauda. „Scotland Yardis istuwad ainult idioodid. Mina olin mees, kes juhtis nad õigetele jälgedele, pidage seda meeles! Nii tõesti kui ma teie ees seisan, kui alatu roimar wangistatakse, siis näete, et ta kannab sinist ülikonda ja kõwakübarat."

*

Õhtulehed tõid kõmulise teate suurte pealkirjadega:

Gloria Castello tapmine.

Scotland Yardi tähelepanuwääriw samm.

Adrienne van Doorn kuulutati tagaotsitawaks. Tema wangistamiseks anti käsk.

Inspektor Kennedy oli wälja mänginud oma suurima trumbi.

Amsterdami krahwinna.

Päew pärast Gloria Castello tapmist, dikteeris härra Marco Gleizescu, wäike paljaspäine mees terawate tumedate silmadega, sekretärile oma Amsterdami bürooš kirju.

Nagu alati, kui tal oli mõni tähtis toiming käsil, näiteks pühapäewasel lõunasöögil oma Londoni kodus, wõi tegewuses, mis nõudis waimlist pingutust, oli ta ka nüüd heitnud kuue seljast ja käärinud särgikäised üles. Sellega saawutas ta suurema liikumiswabaduse ja säilitas ühtlasi mansetid kauem puhtaina. Ka ei kulunud kuub. Gleizescu teadis, et peab olema wäga kokkuhoidlik, kui tahetakse jõuda haljale oksale.

Õieti oligi ta juba haljal oksal, kuid oma wanust harjumusist polnud ta weel loobunud. Ta oli soetanud endale üsna ilusa waranduse, tegeledes äri-aladel, mis sageli kartsid päewawalgust. Tema kasuks peab küll ütlema, et ta ei olnud kordagi weel „istunud", aga seda wõlgnes ta osalt oma õnnele, osalt suurele ettewaatusele ja kawalusele.

Marco Gleizescu oli alustanud wäga wäikselt, kuid nüüd oli tal juba kaks äri, üks Londonis, teine Amsterdamis. Siin, Hollandis, ajas ta kaunis salapäraseid asju ja waikis oma suuremaist äri-tehinguist isegi kodus, kuid Londonis tunti teda wõrdlemisi ausa mehena.

Dikteerides ja ühtlasi hambaorki närides, kõndis ta tuba mööda edasi-tagasi, kuna ta sekretär masinal klõbistas. Siis awas jooksupoiss koputamata ukse ja ulatas Gleizescule nimekaardi.

Marco Gleizescu, kalliskiwide kaupmees, heitis sellele kiire pilgu. Järgmisel sekundil silus ta oma juukseid, pistis hambaorgi tasku ja tõmbas üles-käänitud käised alla.

„Kutsu daam sisse," ütles ta poisile, pani kuue selga ja käskis siis sekretäri minna kõrwaltuppa.

Marco Gleizescu oli eeskujulik abielumees ja hea isa, kuid iluduse wastu polnud ta pime, ja silmapilgul, mil bürossе astus külaline, unustas ta oma naise Lydia, kes talle oli kinkinud wiis last.

Külaline oli noor, wäga üllas, wäga aristokraatne daam, kes nähtawasti oli harjunud käskima. Tal olid imekaunid sinised silmad ja tema nõtkest sihwakast kujust hoowas majesteetsust.

„Krahwinna Craigowan. Caithnessi loss," luges Marco Gleizescu nimekaardilt, mille oli asetanud laua serwale.

Nüüd meenus talle, et ta kuskilt oli lugenud midagi Craigowanide kohta. Nende loss asus Shotimaal, seda ta teadis, oli näinud wist mingisuguste seal peetud jahipidustuste puhul lossi piltigi ajalehes.

Marco Gleizescu kummardus sügawasti, hõõrudes oma erutusest higiseid käsi. Tawalikult taipas ta esimesel pilgul, kas külaline tuli ostma wõi müüma, kuid tolle shoti daami kohta oli ta kahewahel.

„Millega tohin teenida?" küsis ta alandlikult, ja kahjatses hetk hiljem, et ta polnud öelnud „proua krahwinna".

„On teil aimu pärlidest?" küsis daam.

Marco Gleizescu tundis end äkki wäikse mehena, nii kõrk oli daami toon.

„Olen kalliskiwide ja pärlide kaupmees," ütles ta tasa.

„Kas olete kunagi kuulnud Craigowani pärlidest?"

Marco Gleizescu ei mäletanud küll, et oleks neist iialgi kuulnud, kuid ta noogutas jaatawalt.

„Mul on üks neist pärlikeedest kaasas." Daam waikis hetke. „Härra Gleizescu, kas wõin teie waikimisele olla kindel?"

See kõlas juba paremini. Kaupmees laskus mugawasse tugitooli ja pistis juba sõrmed westitasku, et wõtta sealt hambaorki. Ent wiimasel sekundil ta mõtles siiski weel ümber. Tähendab: daam tahtis müüa. Kui wäikseks muutuwad selle maailma suured, kui nad wajawad raha!

„Neil seintel siin pole kõrwu," ütles Marco Gleizescu wastawa käeliigutusega. „Wõite mind täiesti usaldada, krahwinna. Ükskõik, kas jõuame kokkuleppele wõi mitte."

„See on hea," tähendas daam külmalt. „Vast mõistate, et minu mehele ei walmistaks headmeelt kuulda, et osa Craigowani pärlidest on müüdud."

Gleizescu naeratas mõistwalt.

„Häda ei anna häbeneda," ütles ta kaunis taktitult.

„Mina nimelt —" daam waikis wiiwu ja jatkas siis: „Härra Gleizescu, kas olete õnnemängija?"

Kaupmees waatas talle üllatunult otsa.

„Kõik oleneb sellest, mida te mõtlete õnnemängimise all, krahwinna. Kui nii wõtta, siis iga äri, eriti minu äri, on õnnemäng..."

„Kas mängite kaarte?"

„Ei, hoidku taewas!" hüüdis ta. „Ma ei puuduta kunagi kaarte."

„Siis kardan, et teie ei saa minust aru. Peate nimelt teadma, et kaotasin hiljuti kaardimängus suure summa."

„Sellest saan ma küll aru," ütles Gleizescu. „Paljud minu klientidest mängiwad, kes Monte-Carlos, kes siinsamas, — ja ma olen neid alati walmis aitama."

Krahwinna ohkas kergendatult.

„Tulin teie juurde, sest wajan hädasti raha — nelituhat naela."

„Palun, näidake mulle pärle," ütles Gleizescu huwitatult.

Daam awas oma käsitasku ja asetas kitsenahast karbi kaupmehe ette lauale. Gleizescu tõstis kaane üles ja wõttis kee oma pihku. Igat pärli silmitses ta tähelepanelikult ja proowis neid isegi hammastega.

„Pärlid on ilusad," ütles ta. „Aga," lisas ta kohe, „aga teie härra abikaasa ei tohi nende müügist kuulda?"

„Ajutiselt wähemalt, ütleme, paar kuud mitte."

Kaupmees noogutas mõtlikult.

„Mina ei kuulu nende hulka, kes kalliskiwe tahawad saada poolmuidu," ütles ta, „kuid üle kahetuhande naela on nende pärlide eest wõimatu maksta."

Daami nägu wäljendas pettumust.

„Tänan teid," ütles ta weidi aja pärast ja tõusis püsti. „Pean saama neli tuhat. Wähemast ei aita. Wast on mul mujal rohkem õnne."

Ja rahulikult sammus ta ukse poole. Ta sirutas juba käe, et awada ust, kui Gleizescu kargas jalule.

„Silmapilk, krahwinna," hüüdis ta. „Tulen teile poolel teel wastu. Lepime kokku — kolmtuhat naela."

Daam ei kõhelnud, ta waid raputas eitawalt pead ja wäljus toast. Gleizescul tõusis weri pähe. On aga häda nende naistega, kel ärist pole aimugi! Ja ta jooksis daamile järele.

„Olen nõus, krahwinna," ütles ta hingeldades. „Olgu nii, nagu soowite. Lähen kohe panka ja toon raha. Palun oodake weidi."

Ükskõikselt astus daam tuppa tagasi ja istus toolile. Mõne minuti pärast ütles ta lihtsalt „Tänan wäga", toppis pangatähed rahulikult käsitasku ja läks siis minema.

Marco Gleizescu armastas ilusaid pärle. Jäänud üksi tuppa, silitas ta õrnalt helkiwat keed. Kui kaunid olid pärlid! Kuidas nad sätendasid! Ja wähemalt seitsetuhat naela olid nad wäärt! Oh, see oli tore äri.

Paigutanud pärlid teraskappi, hüüdis ta waljusti: „Maryla!"

Masinapreili astus tuppa, käes pliiats ja plokk, ja Gleizescu jatkas ennist pooleli jäänud tööd. Aga täna polnud ta asja juures, aineti waikis ta, sulges

silmad ja nägi enda ees kahte ilusat sinist silma. Siis hingas ta sügavasti ja talle tundus, nagu heljuks õhus weel magusat parfüümi lõhna.

Dorothy Brent.

„Ah, Andy! Kena, et sa tulid. Pole sind näinud juba terwe igawiku. Wõta sigar ja otsi endale mugaw istekoht."

Bill Weeks, kes oma suure kogu tõttu waewalt mahtus laia tugitooli, naeratas sõbralikult.

Bill Weeksi büroioruumid olid üsna wanamoodsad. Ta oli juba kolmkümmendwiis aastat teatriagent ja elas ikka weel samades tubades, kuhu oli kolinud noormehena. Inimesed, kes käisid siin sisse ja wälja, olid ajajooksul muutunud, mööblid ja pildid aga olid jäänud endisteks.

„Tulin sinuga weidi lobisema," ütles ajakirjanik suitsetades.

„Õnneks on mul parajasti weidi aega," wastas Bill. „Milliseid andmeid sa wajad?"

Andy naeratas.

„Gloria ei anna mulle rahu," tähendas ta.

Tume wari libises üle Bill Weeksi laia näo.

„Gloria? Waene laps! Õudne lugu! Kes on julm mõrtsukas?"

„Ei tea," kehitas Andy õlgu. „Muide, kas tundsid Gloriat juba kaua?"

„Jah, pikka aega," wastas Bill Weeks mõtlikult.

Ajakirjanik silmitses oma sigari suitsurõngaid. Siin istus ainus mees, kes tundis Gloria Castello elulugu. Mida Bill Weeks ei teadnud näitlejaist ja tantsijannadest polnud üldse mainimiswäärt. Aga ta oli wäga ihnus oma teadmiste awaldamises. Seda teadsid kõik.

„Tahtsin ainult kuulda midagi Gloria minewiku kohta," ütles ta.

„Mida nimelt?" Bill Weeks heitis oma sõbrale uuriwa pilgu.

„Sa tead, keda Scotland Yard süüdistab tapmises?"

„Sa mõtled Adrienne van Doorni, eks ole?"

„Jah. Oled sa samal arwamisel?"

„Kui olla otsekohene, siis pean ütlema, et mul üldse pole selles asjas oma arwamist. Tunnen preili van Doorni. Ta on armas, sümpaatne inimene, kes kunagi kellelegi ei tee kurja. Aga miks ta põgenes? Kas see ei näi sulle kahtlasena?"

„Jah, see küsimus waewab ka mind. Terwe asi on nii pagana segane!" hüüdis Andy. „Kui ma teaksin, kes õieti oli Gloria, kes olid ta endised sõbrad ja waenlased, siis wast suudaksin mõistatust lahendada."

„Waewalt saan sind kuigi palju aidata," ütles Bill Weeks. „Gloria oli kena elurõõmus olewus, lapselik ja otsekohne, aga oma minewikust ei armastanud ta kõnelda. Andsin talle kunagi sõna, et waikin kõige üle, mida tean temast. Seda ei ole palju, kuid palun sind, et sa sellest ei kirjutaks lehes."

„Täidan sinu soowi," naeratas Andy.

„Kas tead, kust Gloria oli pärit?"

„Kõneldi, et Milaanost."

„Eksid. Gloria sündis Londoni külje all Fulhamis. Ta oli inglane."

„Kuid ta kõneles ingliskeelt ju wõõramaise aktsendiga?" imestas Andy.

„Mis sellest? Oma emakeelt wõõrapäraselt kõnelda on kerge. Tema õige nimi oli Dorothy Brent. Ta oli kümme aastat wana, kui ilmus esimest korda siia ja ütles, et tahab näitlejaks saada. Tal olid

suured silmad ja sirged sääred, kuid see oli ka kõik. Näen teda weel praegu enda ees, kuidas ta istus siin toolil kahwatuna ja kurnatuna, kaks pikka patsi seljal."

„On see tõsi?" imestas Andy.

Bill Weeks naeris.

„Jah, armas sõber. Laps oli nii waimustatud näitelawast ja ta igatses nii pööraselt saada kuulsaks ja rikkaks, et otsustasin teda aidata. Ta oli äärmiselt auahne, ja arwan, et ta ka igal teisel alal oleks saawutanud tunnustust. Andsin talle kaasa soowituskirja kellelegi sõbrale, kes parajasti juhatas mingi pantomiimi lawastust. Ta palgati ametisse. Seal õppis ta tantsima. Sellest ajast saadik tuli ta iga hooaja algul minu juurde ja ma muretsesin talle talweks kohti kas kuhugile pantomiimi wõi rewüüsse. Kuid tol korral ei aimanud ma weel, et ta jõuab nii kaugele."

„Sa ütlesid, et ta siis ei olnudki ilus?"

„Ei, tol ajal polnud ta tõesti ilus, kuid ta näos oli midagi eriti wõluwat, tahtejõulist ja kindlat. Mõne aastaga õppis ta hästi tantsima, sest ta oli äärmiselt wirk ja hoolas. Ta teadis, mida tahtis, ja oli julgelt otsustanud ületada kõik raskused. Mind austas ta nagu ebajumalat, kuigi ma tegelikult suutsin ainult wähe teha tema heaks. Kahekssateistkümne-aastaselt oli ta wäga kena, ilusamaid rewüügörle Londonis.

„Oma kahekümnendast eluaastast alates hakkas ta kiiresti edasi jõudma. Siis juhtus midagi. Tänapäewani ei tea ma, mis see oli, kuid ühel ilusal päewal tuli ta minuga jumalaga jätma. See juhtus detsembris 1925. a. Wäike nuttis ja suudles mind mõlemale põsele, nagu oleksin olnud ta isa. Küsisin temalt, kuhu ta nüüd kawatseb minna. Es-

malt ei tahtnud ta wastata, aga kui andsin sõna, et sellest kellelegi ei kõnele, ütles ta, et sõidab Pariisi. Ta oli wäga õnnetu, ja taipasin, et teda sunniwad Londonist lahkuma wäga olulised põhjused.

Järgmise poolteise aasta jooksul nägin teda waid korra, kui ta Prantsusmaalt tuli Londoni nädalalõppu weetma. Ta kõneles, et töötab ühes Pariisi kolmanda järgu kabarees. See oli raske tütarlapsele, kes Londonis oli esinenud waid parimates teatrites!"

„Kas ta ei tahtnud Londoni tagasi tulla?" küsis Andy.

„Ei, kõnelesin sellest, kuid ta raputas waid eitawalt pead. Mulle näis, nagu kardaks ta kedagi ja püüaks millegi eest põgeneda."

Andy huwi tugewnes.

„Ja sul polnud aimugi, milles asi seisis?"

„Ei," wastas Bill Weeks, „ta oli tumm kui kala."

Andy käis rahutult tuba mööda edasi-tagasi.

„Kuule, Bill, kas sa ei mõista, et asi oleks palju selgem, kui meie teaksime, mis põhjusel Gloria põgenes Londonist?"

„Aga sellest on möödunud juba nii palju aega?" hüüdis Bill Weeks.

„Mis sellest? Tütarlaps, kes on äärmiselt auahne, ei katkesta olulise põhjuseta oma karjääri, ega siirdu Londoni teatrist Pariisi kabareesse, kui teda ei sunni wäga tähtsad põhjused."

„Sul on wist õigus, aga kahjuks ei saa sind aidata. Tol nädalalõpul nägin Dorothy Brenti wiimast korda."

„Ma ei mõista sind, Bill," ütles Andy üllatunult.

Bill Weeks naeris.

„Siis tutwus Adrienne van Doorn wäikse tantsijannaga kuskil Pariisi lõbustuskohas. Auahne

tütarlaps meeldis talle ja ühtlasi taipas ta, et ta oli suur talent. Ameeriklased, need ju armastawad awastada talente, et siis osa saada nende hiilgusest."

„Silmapilk, Bill," katkestas teda Andy. „Sa tundsid Adrienne van Doorni?"

„Mina? Ei. Muidugi olin kuulnud tema isast, rauakuningast, kuid teda õppisin alles hiljem tundma. Gloria jutustas mulle pärast, et preili van Doorn wõtnud ta oma kaitse alla, lasknud teda wõtta tantsutunde kõige parema Pariisi tantsukunstniku juures, ja ostnud talle uhked tualetid.

„Mõne kuu jooksul Adrienne van Doorn oli wäiksest, tundmatust kabaree-tantsijannast teinud weetlewa ja wõrgutawa tähe. Mäletan nii selgesti weel päewa, mil minu bürooșse astus Adrienne van Doorn Gloria Castello saatel. Ta jutustas, et oli awastanud Pariisis uue talendi, ja palus, et mina wõimaldaksin tal esineda Londonis. Ma polnud kunagi weel kuulnud Gloria Castellost, ja ma ei suutnud kujutledagi, et see imekaunis naine toredas kasukmantlis oli Dorothy Brent. Mulle näis küll, et temas oli midagi tuttawat, aga mida nimelt, seda ma ei teadnud. Tänapäewa naised oskawad oma wälimust suurepäraselt muuta. Noor tantsijanna meeldis mulle ja ma muretsesin talle koha.

„Ent suur oli mu üllatus, kui Gloria Castello järgmisel päewal mind külastas üksinda ja mulle äkki ja ootamatult kaela langes. Nüüd tundsin ta ära: see oli Dorothy, wäike Dorothy Brent! Aga pidin wanduma, et ma iialgi kellelegi ei awalda, kes tema on ja kust ta on pärit."

„Kas teadsid peale sinu weel mõned inimesed, et ta oli inglane?" küsis Andy.

„Jah, Adrienne van Doorn ja tema isa. Nüüd tead ka sina seda, aga loodan, et sa seda edasi ei kõnele."

„Wõid mind usaldada," ütles Andy, suitsetas weel wiiwu ja jättis siis wana sõbraga jumalaga.
Läwelt pööras ta weel korra tagasi.

„Muide, kas mäletad, kus elas Gloria enne Pariisi sõitmist?"

Bill Weeks surus kellale. Tuppa astus meeldiwa wälimusega preili.

„Armas Flora," ütles Bill Weeks, „tooge kartoteegist Dorothy Brenti kaart."

Andy istus uuesti tugitooli teatriagendi wastu ja trummeldas närwilike sõrmedega laua serwale. Weidi aja pärast ilmus Flora tagasi, käes koltunud kaart.

„Ta elas Kensingtonis, Penton-street N 17," luges Bill Weeks kaardilt.

„Tänan sind," Andy surus südamlikult sõbra kätt ja wäljus uksest.

Tund aega hiljem seisis ta Penton-streetis maja N 17-nda ukse taga. Tema kõlistamise peale ilmus läwele tüse keskealine naine, kel olid särawad mustad silmad ja paistetanud põsk.

„Kas teie olete perenaine?"

„Seda küll, mu härra."

„Kas teie juures elas kolme-nelja aasta eest keegi noor daam — Dorothy Brent?"

„Ei. Ostsin maja alles aasta eest proua Wilsonilt."

„Ah nii. Aga kus elab proua Wilson nüüd?"

Naine silmitses teda kaastundlikult.

„Jäi ta ka teile raha wõlgu?" küsis ta lahkelt.

„Ei, seda mitte."

Nüüd kadus naisel külalise wastu huwi.

„Keegi ei tea, kus proua Wilson elutseb. Ta ei anna kellelegi oma aadressi. Tal on palju asju südamel, aga ega ta kohtu küüsist ei pääse."

Pettunult eemaldus Andy. Tal polnud täna õnne. Seisatanud weidi aega kõhklewalt uulitsanurgal, seadis ta sammud linnawalitsuse poole. Linnawalitsusega ühe katuse all asus ka perekonnaseisuamet. Sealt tahtis ta küsida mõningaid andmeid.

Wigastatud käsi.

„Aga milleks siis?" küsis Albert Higgs segaselt.

„Ärge wiitke aega," wastas seersant Thrail sosinal. „Teid wajatakse Scotland Yardis. Inspektor Kennedy tahab teiega kõnelda."

„Aga," protestis kelner, „kolmapäewal jutustasin mina temale kõik. Ma tõesti ei tea enam mitte midagi."

Thrail kohendas oma mütsi.

„Tulge kohe," ütles ta kindlalt. „Inspektor ootab."

„Hea küll," wastas Higgs alandlikult ja wahetas oma musta kuue halli wastu.

Kakskümmend minutit hiljem astus ta inspektor Kennedy kabinetti, milles oli waid laud ja kolm tooli.

„Wõite istuda," ütles inspektor ametlikult. Toolid olid asetatud nii, et istujale langes hele päewawalgus suurtest eesriieteta akendest. Higgs tundis, kuidas ta põlwed wärisesid.

„Higgs," algas nüüd inspektor karmilt. „Kas teate, et see on suur kuritegu, kui politsei eest warjatakse tõtt?"

„Ma ütlesin teile ju kõik, mida teadsin," kogeles Higgs wärisewa häälega.

„Ja ometi ütlesite mulle kolmapäewal, teie olewat päris kindel, et Adrienne van Doorn ei tapnud Gloria Castellot?"

Higgs weeretas kübarat sõrmede wahel, ise näost punane.

„Usun seda weel praegugi," ütles ta arglikult.

Kennedy silmitses teda terawalt.

„Sääraseks arwamiseks peab teil kahtlemata olema alus," ütles ta karmilt. „Ja seda tahaksin teada."

„Ah, Jumal, selleks pole ju waja alust, et eraldada kurjategijaid ausaist inimesist," pomises Higgs.

„Ja teie olete weendunud, et Adrienne van Doorn ei ole roimar?"

„Selles olen ma kaljukindel," hüüdis Higgs ärritatult.

Inspektor silmitses teda pooleldi suletud laugude alt.

„Kas van Doornid olid helded jootrahade jagamises, kui nad elasid „Critzoni" hotellis?"

„Härra van Doorn on wäga rikas," põikles Higgs otsekohesest wastusest kõrwale.

„Kas preili van Doorn andis teile isiklikult jootraha?"

„Jah, enne kui nad sõitsid ära, sain temalt wiis naela," ütles Higgs. „Nii suurt jootraha polnud mulle keegi weel annud. Aga," lisas ta kärmeste, „ärge arwake, et see..."

„Oh ei," rahustas teda Kennedy.

„Kas teie pole ilmaski kõnelenud preili van Doorniga?" küsis Higgs.

„Ei. Kuid loodan, et teen seda lähemal ajal." - lausus Kennedy elawalt.

See märkus wihastas Higgsi. Lõwikoopasse tulles oli ta olnud närwilik, kuid nüüd oli ta jälle-

saawutanud tasakaalu. Ta oli aus mees, ja oli tõsi, et rahaga teda ei saanud osta ega meelitada.

„Kui näete teda, siis muudate tema kohta oma arwamise," ütles Higgs kaunis terawa tooniga.

„Teil oleks wäga kahju, kui wangistaksime preili van Doorni?" küsis inspektor.

„Muidugi."

Juba kolmapäewal oli Kennedy pannud tähele, et Higgs teab asja kohta rohkem kui tahab öelda. Nüüd süwenes ta weendumus weel enam.

„Aga ta wangistatakse ja antakse kohtu alla, kui teie," Kennedy hääles kuuldus ähwardust, „kui teie ei awalda mulle kogu tõtt."

Kennedy ähwardus mõjus. Kohkunult waatas Higgs talle otsa.

„Teie ju tahate weel täna tööle tagasi minna?" Inspektor tagus rauda, kuni see oli weel kuum.

„Ma pean minema," kogeles Higgs ehmunult.

„Sellisel juhul oleks parem, kui kõneleksite kohe. Muidu peate ööseks siia jääma."

„Aga," Higgs oli juba päris hirmunud, „ma ju ütlesin, et ei tea tapmise kohta midagi..."

„Ärge raisake aega!" karjus inspektor ja põrutas rusikaga wastu lauda. „Tõde! Tõde tahan teada! Kõnelege!"

Kennedy ei teadnud, kas Higgs warjas mõningaid andmeid, mis wõisid tõendada Adrienne van Doorni süüd, wõi salgas ta midagi muud. „Kas teie nägite Adrienne van Doorni wäljuwat Gloria Castello toast enne mõrtsukatöö awastamist?" küsis ta hea õnne peale.

Higgs raputas pead, ta kuiwanud huuled liikusid hääletult ja ta ei suutnud pöörata pilku salapolitseiniku halastamatult näolt.

„Ei, asi ei puutu üldse sellesse," kogeles ta wiimaks.

„Mida teie siis nägite?" küsis inspektor karmilt.

Higgs taipas, et nüüd pidi ta kõnelema. Salgamine ei aidanud enam.

„See ei juhtunud tapmise päewal," pomises ta segaselt.

„Millal siis?"

„On wõimalik, et sel asjal pole tapmisega midagi ühist," jatkas Higgs weidi kindlamalt.

„Selle üle otsustan mina. Kõnelege."

Higgs nihutas end rahutult toolil.

„Teil on sellest wast kasu, aga kui ma pole küllalt ettewaatlik, kaotan koha, ja tänapäewal ei leia enam teist nii head kohta."

„Ärge sellepärast muretsege," rahustas teda inspektor. „Teiega ei juhtu midagi halba. Aga, hoidke oma nahk," Kennedy tõstis ähwardawalt sõrme, „kui teie ei kõnele sula-tõtt."

Nüüd oli jää murtud. Kelner tundis järsku kergendust. Ta oli oma saladust kui ränka weskikiwi kaasas kannud ja see ähwardas teda lämmatada.

„Küll teie warsti näete," algas ta ohates, „et Gloria Castello surmas pole süüdi preili van Doorn, waid keegi wäikse kaswuga tüse mees, kel on mustad juuksed. Mees, kes on umbes nelikümmend aastat wana ja kelle paremal käel puuduwad kaks sõrmeotsa."

„Kuidas tulete jäärasele mõttele?" küsis Kennedy, waewu taltsutades oma hämmastust.

„Mina nägin teda," sosistas Higgs.

„Nägite teda?"

Higgs noogutas pead.

„Millal?"

„Minewal esmaspäewal. Kaks päewa enne Gloria Castello tapmist."

„Edasi?" lausus Kennedy julgustawalt. Ta teadis, et nüüd oli saabunud silmapilk, mis terwele asjale wõis anda sootu teise ilme. Kartlik pilk Higgsi silmist oli kadunud ja ta oli nagu pehme waha salapolitseiniku kätes.

„Kas teate, et preili Castellol oli palju wäärtasju?" küsis Higgs.

„Jah, aga kõnelege edasi."

„Mõtlen ehteid, krooniaardeid, mis maksawad miljoneid."

„Olen neist kuulnud," ütles inspektor. Kes polnud kuulnud kingitusest mille tegi Gloriale keegi kuningas, kes hiljem, kui Gloria temast enam ei hoolinud, pani kõik rattad käima, et saada tagasi aarded, mis ei kuulunud isiklikult temale, waid riigile. Kõneldi isegi, et kuningas palganud ametisse agendid, kellele tehtud ülesandeks warastada ehted. Aga pärast tapmist selgus, et kõik wäärtasjad olid weel alles.

„Ma ju ei tea," jatkas Higgs, „aga mind ei üllataks põrmugi, kui osutuks, et mees, kellest kõnelesin, tappis Gloria rööwimise otstarbel."

„Teie nägite teda esmaspäewal?"

Higgs waikis wiiwu.

„Elegantsemates hotellides on kombeks warjata kõike, mis kuidagi häiriks külaliste rahu," algas Higgs uuesti. „Härra Bannister ei kutsu kunagi meelsasti politseid, waid püüab kõiki ebameeldiwaid sekeldusi lahendada kodusel wiisil. Selle tõttu pääses ka see mees wangistamisest."

„Nii. Mõistan. Aga ütelge ometi lõpuks, mis siis juhtus?"

„Gloria Castello buduaaris asub wäike raudkapp. Ta üüris selle oma wäärtasjade hoidmiseks. See on neid wõtmeteta kappe, teate ju, milliseid saab awada ainult see, kes teab, missugustele nuppudele wajutada ja mitu korda neid keerata.

„Olen näinud sääraseid kappe."

„Mainitud hommikul Gloria Castello wiibis oma magamistoas. Järsku kuulis ta buduaaris samme ja awas ukse. Raudkapi ees seisis wõõras mees."

Kennedy tundis kehas mõnusat jooja. Ta oli rahul. Nüüd asus ta hästi tuntud pinnal, sest ta teadis, kes oli mees Gloria rahakapi ees. Lukuta rahakappe oskas awada waid Leftey Lewis, lühike, tüse mees, kel puudusid paremal käel kaks sõrmeotsa. Alles mõni nädal tagasi oli ta wabanenud wanglast, kus oli weetnud kolm wiimast aastat.

„Silmapilk, Higgs," katkestas Kennedy kelnerit. „kust teate seda? Wõi nägite kõike pealt?"

„Algust mitte, kuid lõppu küll."

„Hea küll. Edasi."

„Gloria Castellol oli rewolwer," jatkas Higgs. „See asus kirjutuslaua ülemises laekas."

Kennedy noogutas pead. Ta oli näinud rewolwrit kirjeldatud kohal.

„Enne, kui mees jõudis põgeneda, Gloria oli juba haaranud rewolwri ja sihtinud toru temale. Gloria käsul pidi ta pöörama näo seina poole ja jääma nii rahulikult seisma.

Alles siis kõlistas Gloria. Wiibisin juhuslikult koridoris ja ruttasin kohe tema ruumidesse. Ta oli üsna rahulik. Oleks wõinud isegi arwata, et terwe see lugu walmistas talle headmeelt. „Kutsuge direktor," lausus ta lahkelt oma maheda häälega.

„Wabandage, armuline preili," wastasin mina, „kas teie ei annaks rewolwri parem minu kätte ja läheks ise direktori järele?"

„Ei, minge teie. Aga rutake. Taban tikutoosi kümne meetri kauguselt ja usun, et sellel mehel elu on armas."

Sööstsin alla direktori kabinetti. Kogu kehast wärisedes tormas direktor hetk hiljem Gloria buduaari, mina aga jäin esikusse. Direktor Bannisterll oli kole hirm, et asja awalikuks tulles kõik külalised lahkuwad silmapilk. „Wargad Critzoni hotellis!" Ainus säärane pealkiri õhtulehes, ja meie hea nimi oleks olnud häwitatud!

Kuulsin warast ütlewat, et ta just äsja tulnud haiglast, ja et ta olewat näljas. Siis suleti uks, ja ma ei kuulnud enam midagi. Aga kümme minutit hiljem wäljus direktor wigase käega mehega, ja mõlemad sammusid trepist alla."

„Kas tunneksite selle mehe ära?" küsis Kennedy.

„Muidugi. Silmitsesin teda õige terawalt. Weidi aja pärast kutsus direktor minu oma kabinetti.

„Higgs," ütles ta. „Preili Castello soowil ei teatanud ma juhtunust politseile. Mees jäi wabadusse. Wast oli see päris hea. Mõtelge, mis oleks saanud, kui rahwas oleks sellest kuulnud? Oi, see oli paha lugu! Sellepärast, Higgs, pidage suu!"

Teadsin, et direktor ei mõista nalja. Kui ta kuuleb, et kõnelesin sellest, kaotan ma koha. See on kindel."

Kennedy trummeldas sõrmedega lauale. Millised idioodid olid hotellidirektorid! Warjata sellist asja! Lefty oli kardetaw murdwaras, kuid senini polnud ta sooritanud weel ainustki mõrtsukatööd.

Aga pea see juhtuda wõis! Ent miks põgenes Adrienne van Doorn?

Kennedy ohkas. Asi muutus üha keerulisemaks.

Krooniaarded.

Härra Tither kuulus nende adwokaatide hulka, keda wanad daamid peawad täiesti usaldusweäärseiks. Ta oli pikk, alati elegantselt riietatud härra hõbewalgete juustega, ikka rahulik, ikka tasakaalus. Weel kordagi polnud teda keegi näinud ärritatud olekus ja ta awaldas wankumatu kalju muljet.

Ja siiski oli ta möödunud ööl maganud wäga halwasti, sest halwad eelaimdused rõhusid teda.

Gloria Castello oli surnud testamenti järele jätmata, ja tema adwokaadina Tither oli koos tema wäärtasjadega wõtnud üle ka suure wastutuse.

Hotell „Critzoni" direktor oli nõudnud, et Gloria Castello rahakapp wiidaks kiiremas korras tema majast minema. Awdokaadile oli säärane rutt küll tundunud wõõrastawana, kuid ta oli pidanud täitma direktori soowi. Kohale oli kutsutud firma esindaja, kellele kuulus rahakapp, uks oli awatud ja kõik kallihinnalised ehted antud adwokaadi kätte hoiule.

Adwokaat Tither oli kaine mees, kes iialgi ei imestanud millegi üle, aga kui ta nägi kirjutuslaual sädelewat käewõrude, kõrwarõngaste, prossside, diadeemide ja sõrmuste wikerkaarewärwes sädelewat kuhilat, mõistis ta, et see oli muinasjutuline warandus, ja teda waldas kummaline erutus. Poolteist aastat tagasi oli ta näinud samu kiwe, kui Gloria oli toonud nad kullasepalt, kes oli nad ümbritsenud moodsamate raamidega. Need olidki saladuslikud krooniaarded, millest kõneles kogu London.

Ja nende pärast ei saanud Joshua Tither magada. Õhtul enne sängiheitmist oli ta lugenud lehest, et Gloria Castello wäärtasjad olid hotellist üle wiidud adwokaat Titheri büroosse.

„Neetud ajakirjanikud!" pomises adwokaat pahaselt, „oli neil tarwis seda terwele maailmale kuulutada!"

Adwokaat uinus wiiwuks, kuid wirgus warsti jälle. Painajalikud unenäod ei lasknud teda rahulikult puhata. Kesköö paiku tundis ta wõimast soowi tõusta sängist, minna oma büroosse ja tuua sealt aarded oma korterisse. Ta asetas juba jala põrandale, kuid tõmbas selle uuesti tagasi, taibates, et mõttetu oleks öösi tulla läbi linna, käes kohwer, millesse peidetud kalliskiwe miljonite wäärtuses. Kui kergesti ei wõiks temale keegi järgneda, haarata kohwri ja kaduda! Ning kes usuks siis, et ta mitte ise ei toimetanud wäärtasju kõrwale? Pealegi lohutas ta end teadmisega, et keegi wilunud kurjategijaist ei usuks, et ta aarded jättis büroosse teraskappi. Kõik arwawad, et ta nad hilisõhtul toimetas mõnda panka kindlasse kohta.

Ent hommikul ärkas südamewalu uue hooga. Adwokaat tõusis wara, riietus kärmesti, ja waewalt puudutanud einet, ruttas ta jaama. Rongis püüdis ta süweneda poliitilise juhtkirja lugemisse, kuid katse nurjus. Hajameelselt pööras ta hommiklehe lehekülgi. Järsku wandus ta waljusti, oma kaasreisijate suurimaks üllatuseks.

„Morning Flash" kirjutas jällegi Gloria Castello ehetest! „Neetud," pomises adwokaat, ja luges, mida osaw reporter soowis teatawaks teha laiale publikule.

„Adwokaat Tither, kes kuulsa tantsijanna waranduse hooldaja, on kahtlemata wäga raskes seisu-

korras," luges adwokaat, „sest, nagu teada, Glorial ei ole ei sugulasi ega omakseid. Teatriagent Weeks tõendab, et Gloria öelnud talle ise, et ta wanemad on juba ammu surnud, samuti ei olewat tal õdesid ega wendi. Keegi ei tea sellepärast, kes pärandab suure waranduse. Mõni kauge sugulane wõi koguni riik?"

Neetud aarded! Tither oli äärmiselt wihane. Talle näis, et rong sõidab kole aeglaselt. Kui ometi jõuaks kord oma büroosse, pakiks kalliskiwid kohwrisse ja sõidaks panka! Siis alles saaks rahulikult hingata.

Tawaliselt läks Tither jaamast jalgsi oma büroosse, täna aga wõttis ta auto. Kui masin peatus maja ees, nõtkusid adwokaadi põlwed, sest uksel seisis kordnik, elawas kõneluses kellegi erariietes härraga.

„Kas midagi on juhtunud?" küsis adwokaat wärisewa häälega.

„Kes olete?" küsis kordnik.

„Minu nimi on Tither."

„Ah nii!" lausus erariietes mees. „Jah, näib, et midagi on korrast ära."

Tither, kes kramplikult hoidis käte wahel wihmawarju, kahwatus hirmust.

„Kas minu rahakapp on lahti murtud?" kogeles ta närwilikult.

„Jah," ütles salapolitseinik, kelleks osutus erariietes mees, „aga kust teie seda teate?"

„Minge põrgu!" karjus adwokaat, tõukas mehed kõrwale ja sööstis trepist üles teisele korrale. Oma büroos kohtas ta teist salapolitseinikku ja büroojuhatajat Crippsi, kes seisis awatud rahakapi ees.

„Mida see kõik tähendab?" röökis adwokaat.

„Oh, härra adwokaat!" pomises Cripps nutuse häälega ja näitas tühjale kapile ja põrandal wedelewatele aktidele ja dokumentidele.

Adwokaat istus toolile ja silmitses kummalise rahuga segaminipaisatud tuba. Ta pilk oli tardunud, nägu surnukahwatu.

„Lubage küsida, mitu inimest tundsid rahakapi luku saladust?" küsis salapolitseinik.

„Ma ju ütlesin teile, et —," hädaldas Cripps.

„Ainult minu büroojuhataja ja mina," wastas adwokaat karedalt.

„Ja eile õhtul lukustasite kapi?"

Adwokaat waatas ametnikule wihaselt otsa.

„Muidugi! Teie ju teate, mis oli seal sees?"

„Nagu härra Cripps meile ütles —" algas salapolitseinik.

„Selles kapis oli kolm puuda briljante," katkestas teda adwokaat jäiselt.

Salapolitseinik wõttis taskust märkmiku.

„Tähendab: kapp oli lukus, kui lahkusite eile õhtul büroost?" küsis ta ametlikult.

„Muidugi! Taewane isa! Selles pole ju wähematki kahtlust!"

„Järelikult wõis kapi awada ainult teie büroojuhataja," ütles salapolitseinik.

„Härra Cripps!" Adwokaat naeris kui hull. „Eksite! Sõber Cripps on süütu talleke. Seda peaksite ometi nägema juba kolme sammu kaugusest."

Salapolitseinik sulges rahakapi ukse ettewaatlikult, ja osutas nurkadele.

„Iseenesest kapp ei awane, see on selge. Ainult kaks inimest tunnewad ta mehhanismi, ja näete isegi, et wägiwalda pole tarwitatud."

„Helde taewas!" hüüdis adwokaat kurjalt. „Nüüd hakkate wiimaks mind ennast süüdistama!"

„Mina ei süüdista kedagi, mina konstateerin waid fakti."

„Cripps," ütles adwokaat, osutades käega laialipillatud kaustadele, „korjake need üles."

„Wabandage, härra adwokaat," lausus nüüd salapolitseinik, „oleks parem, kui teie ei puudutaks asju. Nähtawasti on see wargus ühenduses Gloria Castello tapmisega, ja sellepärast asub juurdlust toimetama inspektor Kennedy. Ta saabub kohe."

„Minupärast tehke, mida tahate!" ütles adwokaat, ja weidi aja pärast pomises ta: „Gloria krooniaarded! Terwe maailm saab naerukrambid!"

Samal silmapilgul kostis trepilt Kennedy raskeid samme.

Kuulnud lühikese seletuse, Kennedy hakkas kohe uurima rahakappi.

„Wähematki kriimustust!" ütles ta ja astus siis wälisukse juurde.

„Kes tuli esimesena bürooсse?" küsis ta.

„Mina," wastas Cripps.

„Teie keerasite ukse lukust lahti?"

„Jah, nagu harilikult. Ja ma pidin peaaegu minestusesse —"

„Aitab." Kennedy wiipas tõrjuwalt käega. Bürooülem waikis kohkunult.

Kennedy läks akna juurde ja silmitses uuriwalt raame. Siis lükkas ta akna pärani.

„Ah!" hüüatas ta rõõmsalt.

Wihmatorul paistsid sõrmejäljed — pöial, kahe sõrme laiune wahemaa ja kaks sõrme. Lefty Lewis! See oli tema töö. Toas oli kandnud ta kindaid, kuid wihmatorust alla lastes oli ta need nähtawasti tõmmanud käest.

Adwokaat Tither mängis oma uuriketiga.

„Seisate wist suure mõistatuse ees, inspektor?" küsis ta hajameelselt.

„Ei. Asi on wäga lihtne," muigas Kennedy. „Waras on keskmist kaswu mees, tal on tumedad juuksed, kõle hääl, ja tal on kombeks käies kergitada paremat õlga."

Hämmastusest tummana silmitses adwokaat inspektorit. Siis tõmbas ta käega üle otsmiku.

„Kuidas teie ometi —," algas ta kogeledes.

„Tulge siia!" ütles Kennedy ja osutas wihmatorule.

„Kas näete neid sõrmejälgi? See on meie wana tuttaw, kel puuduwad kaks sõrmeotsa. Alles hiljuti wabanes ta wanglast. Ta ei aimagi, et oleme ta kannul. Nelja tunni pärast, wõi igatahes enne, kui heidan sängi, istub ta jälle kindlas kohas."

„Olen imestusest päris segane, ütles adwokaat. „Ma ei teadnud, et meie politsei töötab nii kiiresti. On teil, härra inspektor, midagi selle wastu, kui lasen nüüd toa korda seada?"

„Palun, palun," sõnas Kennedy lahkelt. „Enne kohut ei tülita meie teid enam."

Scotland Yardi tagasi jõudnud, Kennedy andis käsu Lefty Lewise wangistamiseks.

Aga tema tabamine ei osutunud nii kergeks, kui inspektor oli lootnud. Oma korterisse ei läinud Lefty Lewis enam tagasi, ja politseile hästi tuntud kahtlased tüübid seletasid, et nad teda juba paar päewa polnud näinud. Kõigis kõrtsides walwasid salapolitseinikud, käerauad taskus, aga saabus öö, kõrtsid suleti, ja wilunud kelmist polnud jälgegi.

Alles keskööl lahkus Kennedy Scotland Yardist. Ta oli heitnud wälja suure wõrgu, aga libe kala oli silmuste wahelt wälja libisenud.

Inspektor oli pahas tujus. Wastutuse koorem tema õlgadel raskenes iga tunniga. Isegi Lefty Lewise tabamine nurjus, kuigi ta oli tuntumaid kelme Inglismaal. Kennedy ei uskunud ikka weel, et Lefty Lewis oli Gloria Castello mõrtsukas. Ainult tõsiasjad wõisid teda weenda wastupidises. Aga kust neid leida?

Pettumus.

Oma perekonna keskel tundis end Marco Gleizescu õnneliku inimesena. Istudes pärast rikkalikku õhtusööki mugawas tugitoolis, särgikäised küünarnukini üles keeratud, säras ta lai nägu rahulolust.

Ta süütas sigari ja wõttis õhtulehe. Aeg-ajalt luges ta oma abikaasale Lydiale eriti huwitawaid kohti ette. Sigar oli juba peaaegu lõpuni põlenud, kui järsku muutus Marco Gleizescu ilme. Ta kahwatus ja lehte hoidew käsi langes lõdwalt alla.

„Suur Jumal!" oigas ta waljusti.

Lydia, kes nõelus sukki, tõstis pea.

„Mis on lahti, Marco?"

Marco Gleizescu wiskas sigariotsa kaminasse ja silitas ärritatult oma peegelsiledat pealage.

„Marco, mis on juhtunud?" naise hääl kõlas murelikuna.

Marco Gleizescul polnud kombeks pühendada naist oma äritehinguisse. Sellepärast ütles ta ka nüüd:

„Mitte midagi erilist. Asi puutub ainult ärisse. Tead ju, et meiesugusel tuleb tihti wõidelda igasuguste raskustega."

Aga Lydia, kelle uudishimu oli ärganud, ei jätnud jonni.

„Räägi, Marco!" ütles ta käskiwalt ja ajas lapsed toast wälja.

Marco Gleizescul oli tunne, nagu oleks juba käes maailmalõpp. Teades, et salgamine oleks asjatu, ulatas ta lehe Lydiale.

„Loe siit," ütles ta hukkamõistetu häälega.

„Kui preili van Doorn kadus," kirjutas „Daily Budget", „oli tal kaelas pärlikee, mille wäärtus kaheksatuhat naela. Õnnekombel politseil on olemas pärlide üksikasjalik kirjeldus. See on edasi antud kõigile kullaseppadele ja kalliskiwide-kauplejatele. Kui õnnestuks leida pärlikeed, politsei jõuaks oma juurdluses kohe pika sammu edasi, sest pole wähematki kahtlust, et ameeriklanna kadumine on seoses Gloria Castello tapmisega."

Ja sellele järgnes tolle pärlikee täpne kirjeldus, mille Marco Gleizescu oli ostnud Amsterdamis.

Lydia luges põksuwa südamega ja kaswawa ärewusega. Mis ühendust oli tema Marcol roimaga?

„Ega sul ometi pole midagi karta?" küsis ta wärisedes.

„Mis sul meelde tuleb?" Ta raputas närwilikult pead. „Aga minu nelituhat naela!"

Proua Gleizescu pani käed puusa. Harilikult ei seganud ta end mehe asjusse, kuid nüüd lausus ta otsustawalt:

„Jutusta mulle kõik, Marco."

Ja waesel Marcol ei jäänud üle muud, kui täpselt kirjeldada salapärase daami külaskäiku.

„Tema nimekaart on praegu weel mu rahatasku wahel," lõpetas ta peaaegu nutuselt. „Waata, ta oli ju krahwinna! Iga toll aristokraat!"

„Sa pole teinud midagi seadusewastast," ütles Lydia. Ta armastas oma Marcot, kuigi too paljudele näis ebasümpaatsena.

„Muidugi ei ole ma rikkunud seadust," ütles Marco.

„Kõigepealt lähed sa homme hommikul Scotland Yardi ja annad pärlid politseile üle."

Nüüd oli pomm lõhkenud. Marco, kes wahepeal oli püsti tõusnud, tundis jalgades suurt nõrkust ja laskus raskesti tugitooli.

„Suur Jumal!" hädaldas ta, „ma wõiksin ju kee lahti wõtta, Lydia," tegi ta meeleheitliku katse päästa oma warandust, kuigi teadis, et pärlid üksikult müües pole pooltki nii wäärtuslikud kui keena.

„Sa wiid nad politseisse, Marco."

Tema laste ema oli öelnud oma otsustawa sõna. Igasugune protest oleks asjatu, Marco teadis seda juba kogemustest.

„See härra van Doorn on ju rikas, eks ole?" jatkas Lydia. „Ta on kindlasti rõõmus, kui saab pärlid tagasi. Järelikult on ka ärilisest seisukohast kõige kasulikum, kui täidad minu soowi."

Ja nii juhtus, et Marco Gleizescu sammus järgmisel hommikul Scotland Yardi poole, südames walu ja pea täis muremõtteid. Tal oli tunne kui inimesel, kes unes kõnnib kuristiku serwal. Aga kahjuks polnud see õudne uni, waid hirmus tõelisus. „Nelituhat naela!" oigas ta. „Minu ilus raha!" Eelmisel õhtul oli ta naine kõike kujutanud roosilisis wärwes, aga Marco tundis politseid ja tema usk härra van Doorni suuremeelsusesse oli juba kadunud.

Nagu õnnetusehunnik seisis ta inspektor Kennedy ees, jutustades oma kurba lugu. Kuid salapolitseiniku silmad särasid rõõmust — Adrienne'i pärlikee lebas tema ees kirjutuslaual.

Järelikult oli ta õigetel jälgedel! See oli hea, sest publik süüdistas juba Scotland Yardi ja teda sõimati käpardiseks, kes ei suuda mõrtsukat tabada.

Kennedy tuju halwenes weidi, kui Gleizescu kirjeldusest selgus, et pärlide müüja ei sarnanenud

wälimuselt Adrienne van Doornile. Nähtawasti oli ta palganud tolle „krahwinna“ jälgede segamiseks. Kennedy heitis pildu nimekaardile: selliseid kaarte wõis wäikse raha eest tellida kõikjalt. Igaks juhuks ta telegrafeeris Shotimaale.

Lõunaks saabus wastus. See kõlas järgmiselt: „Kriminaalpolitseile. Londonis. Krahwinna Craigowan suri kuus kuud tagasi kopsupõletikku. Craigowani komissar.“

Kennedy luges telegrammi kaks korda läbi ja paigutas selle siis hoolikalt kausta wahele, kus hoidis kõiki Gloria Castello tapmisse puutuwaid dokumente.

„Padääss.“

Gloria Castello laiba ülewaatuse päewal oli wäike saal, milles ametlik talitus leidis aset, rahwast tulwil ja uste ees seisis hulk uudishimulikke, kes ruumi puudusel ei pääsenud enam sisse.

Koha! olid kohtunik, arstid ja politsei esindajad. Ametliku toimingu lõppedes kohtas Andy Collinson koridoris politseiarst Hemmingway'd.

„Salapärane lugu,“ ütles Hemmingway, olles rõõmus, et saab asja üle kõneleda Andy taolise spetsialistiga kriminaalküsimusis. „Mida arwate sellest?“

Andy naeratas.

„Armas doktor, Scotland Yardi juurdlusmaterjal seisab ju teie käsutuses, eks ole? Teil on kõik saladused teada. Minusugune aga peab nägema palju waewa, et Kennedylt midagi huwitawamat kuulda.“

Nüüd muigas arst.

„Omawahel öeldud,“ lausus ta tasa, „mulle näib, et nad kobawad pimeduses. Ameeriklanna kadumine raskendab mõistatuse lahendamist. Kas teate juba, et pärlikee on leitud?“

„Jah, uudis ilmub tänases lehes. Gleizescu kirjelduse järele pärlide müüja ei olnud Adrienne van Doorn. Wõi olete teisel arwamisel?“

„Ei. Kennedy ütleb, et Gleizescut wõiwat usaldada. Waene mees! Neli tuhat naela kaotada ühe hoobiga! See on ränk. Nähtawasti Amsterdami krahwinna oli tõesti wõluw naine.“

Andy heitis arstile küsiwa pilgu.

„Teie peate teda petturiks?“

„Isegi tema poolt kasutatud nimikaardist wõib seda järeldada,“ wastas arst. „Silmitsesin kaarti tähelepanelikult, see on odaw turutöö. Ükski krahwinna poleks tellinud sellist kaupa. Ja pealegi kroon nime kohal on üpris tõusiklik. Minu meelest oli nimikaardi esitamine ainult osawa kelmi kawal wõte.“

„Aga kuidas sattusid pärlid tema kätte?“

„Seda teab ainult Jumal,“ wastas Hemmingway.

„Kas Gleizescu kirjeldas seda naist täpselt?“ küsis Andy.

„Mitte nii wäga täpselt. Ütles waid, et tal olnud tumesinised silmad, ta olnud pikka kaswu ja wäga elegantne. Ja äärmiselt aristokraatne oma käitumises.“

„Politseil pole aimugi, kes oli ‚krahwinna‘?“

„Nähtawasti mitte.“

„On wõimalik, et ta ei kuulu politsei wanade tuttawate hulka,“ tähendas ajakirjanik.

„Kennedy arwab isegi, et ta pole mingi kriminaalse minewikuga isik,“ wastas Hemmingway,“ „waid keegi preili van Doorni juhuslikest tuttawaist, kes temalt ostis pärlikee wõi tema soowil läks neid müütama. Poleks Gleizescu daamist sattunud nii suurde waimustusesse, ta oleks kahtlemata suutnud

ta wälimust paremini kirjeldada. Nüüd teame waid, et ta polnud lühike ja et tal olid tumesinised suured silmad."

Andy püüdis kujutleda niinimetatud krahwinnat ja ta waimusilme eest libises mööda hulk kahtlasi isikuid.

„Jah, neist andmeist on wähe," ütles ta ohates. „Kahju, et politsei ei tunne teda."

„Ega politseigi suuda imesid teha," tähendas arst mõtlikult. „Kõnelesin täna politseidirektor Lane'iga, ta ütles, et Scotland Yard pole ammu juba sellise agarusega toimetanud juurdlust kui praegu."

„Politsei on weendunud Adrienne van Doorni süüs," ütles Andy.

„Ja teie mitte?"

„Mina olen ainult ajakirjanik, kelle ülesandeks on kirjeldada sündmusi," wastas Andy põiklewalt.

„Ehk teiste sõnadega: teie arwates politsei on walejälgedel?"

„Ma ei üllatuks, kui asi wõtaks järsku hoopis uue pöörde," wastas Andy.

„Ja siiski oli Adrienne van Doorn see, kes wiimasena wäljus Gloria Castello toast," jatkas arst, „ja kõigil tunnistajail on midagi tema wastu öelda. Lõpuks põgenes ta —"

„Meie oletame seda," katkestas teda Andy. „Tegelikult wõis aga asi olla hoopis teisiti."

Andyle meenusid Hiram van Doorn ja Dick Tempest, kes kaljukindlalt uskusid Adrienne'i süütusesse. Siis aga mõtles ta jälle Amsterdami krahwinnale.

„Muide," pöördus ta jälle arsti poole. „Mida ütles Amsterdami krahwinna kohta politseiwalitsuse direktor? Temal on ju harukdane mälu kõigi kurjategijate kohta ja imelik instinkt neid alati ära tunda!"

Hemmingway kehitas õlgu.

„Ta ütles, et see naine tuletawat talle millegipärast „Teemandi-Annat“ meelde. Olete temast muidugi kuulnud?“

„See oli wist linnuke, kes kolme aasta eest wangistati „Mauretanial?“

„Toosama.“

„Oodake... kuidas lõppes see asi? Ta wabastati jälle, eks ole?“

„Just nii. Ta arreteeriti waid moe pärast. Oletati, et ta seisab ühenduses „Padaässaga.“

„Ah, nüüd ma mäletan!“ hüüdis Andy. „See mees huwitab mind wäga.“

„Mees? Olete weendunud, et „Padaäss“ on mees?“ küsis arst. „Minu teada pole teda weel keegi näinud.“

„Teil on õigus,“ naeris Andy. „Wõib olla on ta weetlew noor daam, wõib olla ka tüse piiskopi naine, kes pühapäewiti käib kirikus, wõib olla aga mõni seltskonnalõwi, kel tore korter kuningalossi läheduses. Kes teab!“

„Tol salapärasel isikul on kohutawalt palju õnne,“ tähendas arst mõtlikult.

„Õnne tal on, seda peab möönma,“ wastas Andy, „aga tal on ka mõistust kolme mehe eest, ja temale alluw organisatsioon töötab otse eeskujulikult.“

„Aga kord murrab ta siiski oma kaela,“ ütles arst. „Oma saatusest ei pääse keegi.“

Andy wangutas kahtlewalt pead.

„On muidugi tõenäoline, et ka tema kord langeb lõksu, aga tingimata wajalik see ei ole. Wäga palju kurjategijaid elab wabaduses ja neid ei kahtlusta keegi. Nii mõnigi mees, keda kui tublit kodanikku ja ligimesearmastajat inimest on orkestri helide saatel wiidud kalmule, on elanud terwe oma eluaja teiste

kulul ja nii mõnegi hinge toimetanud teise maailma. Ent leidub ka selliseid roimareid, kes, kogunud endile ilusa waranduse, pärast elawad kui ausamad wäikekodanlased."

„Minu meelest on kuritegewus siiski anormaalne nähtus," ütles arst, „ja kurjategijad ebaloomulikud tüübid. Mina ei oskaks „Padaässa" kujutleda kuskil waikses aiakeses kaswatamas roose. Kui tal oleks raha, ja seda tal on kahtlemata, ta ei tarwitseks enam warastada ega riisuda, kuid tal hakkaks kohutawalt igaw ja siis peaks ta waheldusteks jälle minema röömima."

„Huwitaw, et „Padaäss" pole senini tapnud weel ühtegi inimest," tähendas Andy mõtlikult. „Temale meeldib rohkem kiusata ja narritada oma ohwreid kui neid tappa."

„Jah, teiste ninapidi wedamises on ta tõeline meister," naeratas Andy.

„Arwatawasti tuleb teil kord ka temale kirjutada järelhüüd," naljatas arst.

„Sest oleks wäga kahju! Tema annab meile ajalehemeestele alati palju kirjutusainet. Ei, tema surma ma küll ei soowi."

Istudes hiljem autobuses, Andy tuletas meelde mõningaid „Padaässa" seiklusi. Kord oli kuulsamaid prantsuse salapolitseinikke Pinot awalikult hoobelnud, et ta nädala jooksul tabab „Padaässa".

Mõni päew hiljem leiti Pinot kuskilt wäikese külakese arestikambrist, köidetud wärwiliste siidpaeltega, peos mängukaart padaässa kujutusega. Osutus, et ta kõndides pargis oli kellegilt sõbralikult härralt wõtnud wastu sigareti, mille too talle lahkesti oli pakkunud. Ta ei aimanud, et sigarett sisaldas uimastusmürki.

„Huwitaw tüüp, see „Padaäss"," arutles Andy, ametlikult siunatakse teda, kuid tegelikult tunneb igaüks talle kaasa."

Agar jooksupoiss.

Jim Prosser hammustas mahlakat õuna, mille köögist oli ühes wõtnud. Kui õun teda enam eriliselt ei huwitanud, heitis ta pilgu „Daily Victoriali" esimesele küljele.

Keset esimest lehekülge asetses pikklik pilt järgmise allkirjaga:

„Kes tunneb seda nuga, millega tapeti Gloria Castello?"

Pilt kujutas wanaaegse nikerdatud käepidemes pussi.

Jim Prosser pani õuna käest ja sügas kukalt, nagu tal oli kombeks teha hetkedel, kui ta millestki hästi ei saanud aru.

Jim oli jooksupoisiks „Saabastega kassis", wäikses wõõrastemajas Londoni ja Folkestone'i wahelisel maanteel. Tema kohuseks oli igal hommikul kell pool kuus tõusta ja tööle hakata. Pärast kella kümmet õhtul oli ta waba ja siis wõis ta kasutada aega oma äranägemise järele. Praegu pidi ta puhastama saapaid, ebameeldiw toiming, millist ta wihkas.

„Tuhat ja tuline!" hüüdis ta, sügas end weel korra ja kükitas siis maha. Weidi aja pärast kordas ta oma äsjast ütelust.

All wäikses toas, millist kasutati harwa, leidus kogu imelikke wanaaegseid relwi. Jim Prosser tundis neid hästi, sest igal õhtul, kui ta saadeti teenijale abiks tuba koristama, silmitses ta neid suurima huwiga. Ja seal asus täpselt samasugune puss kui see, mille pilt toodud lehes!

Jim hõõrus silmi, tõusis aeglaselt püsti, heitis kiire pilgu köögi suunas, lipsas siis koridori, awas ukse, sammus läbi baariruumi, söögitoa ja astus siis wäiksesse tuppa. Kikiwarbail lähenes ta seinale, millel rippusid relwad. Omapärase käepidemega puss oli kadunud!

„Oh!" Jim tundis seljas imelikku surinat. Tal oli järsku hirmus palaw ja ta noor aju töötas ärritatult. Ainult korra warem oli teda wallanud samasugune tunne: kinos, jälgides kangelase elukardetawaid trikke.

Aga praegu ei istunud ta kinos, waid seisis keset jooja ja walget tuba. Ta wärises terwest kehast. Milline haruldane juhus! Ja milline õnn! Särawail silmil hiilis ta tagasi oma saabaste juurde. Wabisewa käega haaras ta lehe ja luges uuesti:

„10.000 naelsterlingit tasuks!"

Ja siis edasi:

„Adrienne van Doorn on ikka weel kadunud. Iga linna ja külakese politsei otsib noort neidu, keda pärast Gloria Castello tapmist pole keegi enam näinud. Tema isikukirjeldus on saadetud kõigisse politseijaoskondadesse ja igalpool otsitakse teda. Eile õhtul teatati raadioteel, et Hiram van Doorn, kadunud tütarlapse isa, on lubanud 10.000 naela tasuks sellele, kes muretseb teateid, mis wõimaldawad üles leida ta tütart ja awastada Gloria Castello mõrtsukat.

Igaüks, kel on midagi teatada, pöördku kohe lähema politseikomissari wõi Scotland Yardi poole."

Jim Prosser hõõrus mehaaniliselt kinga läikima, tema mõtted aga rändasid mööda maailma. Mida see kõik tähendas? Mida pidi ta tegema? Mida teeb ta, kui saab 10.000 naela? Oh, elu on ilus, ilusam weel kui muinasjutt...

Kas elas Gloria Castello mõrtsukas „Saabastega Kassi" katuse all? Wiimaks tappis kuulsa tantsijanna härra Smith, peremees? Jim ei sallinud oma peremeest, kes külaliste wastu oli üliwiisakas ja lahke, teenijaid aga ilmast ilma taga sundis ja mitte millegagi kunagi polnud rahul. Ta hiilis warjuna mööda tube, ilmudes ootamatult ikka siis, kui waene Jim Prosser kawatses parajasti weidi puhata.

Jooksupoisi aju töötas palawikuliselt. Lehes seisis, et asjast tuleb teatada kas lähemale komissarile wõi Scotland Yardile. Saapad on alles puhastamata, arutles ta, praegu ei wõi weel minna. Aga kolme minuti pärast haaras ta warnast mütsi ja lipsas wälja.

Ta sõitis esimese autobusega Londoni, olles otsustanud sündmusest teatada waid Scotland Yardile. Juba see nimi awaldas temale salapärast wõlu. Ta tundis end äkki tähtsa mehena.

Weidi aja pärast seisis ta inspektor Kennedy ees.

„Palun, ma tulen noa pärast," ütles Jim.

Kennedy lükkas paberid kõrwale ja waatas poisile huwitatult otsa.

„Noa pärast?"

Jim Prosser noogutas.

„Jah, selle noa pärast, millega tapeti tantsijanna."

„Mida sa tead sellest?" küsis inspektor.

„Ma tean, kellele see kuulub," wastas poiss iseteadwalt. „Kui ma seda ütlen, kas saan ma siis lubatud tasu?"

„On wõimalik," wastas inspektor julgustawalt. „Aga muidugi mitte kohe. Noh, kellele kuulub nuga?"

„See kuulub „Saabastega kassi" wõõrastemajale, kus ma töötan."

„Tead ja seda kindlasti?"

„Muidugi, olen nuga näinud tuhat korda," wastas Jim, „aga nüüd ta on kadunud."

„Kes wõttis noa?" küsis inspektor ärritatult.

„Ma ei tea. Wõib olla peremees ise."

Kümme minutit pidi Jim Prosser wastama inspektori ristküsimustele, siis selgus, et ta tõesti ei teadnud midagi rohkem.

Wiimaks awas Kennedy kirjutuslaua laeka ja asetas pussi poisi ette lauale.

„See on sama nuga," sosistas Jim. „Wannun, et see on sama nuga."

Kennedy mähkis pussi paberisse, pistis selle siis tasku, haaras kübara ja ütles:

„On kõige parem, kui tuled minuga kaasa „Saabastega Kassi"."

„Aga ma ei ütelnud ju, et härra Smith tappis Gloria Castello," sõnas poiss, kui nad jõudsid uulitsale.

„Seda sinult ei küsinudki keegi," wastas inspektor, awades auto ust.

Kuna inspektor ei suwatsenud jatkata kõnelust, waikis ka Jim Prosser. Alles kui auto jõudis linnast wälja, ei suutnud ta enam taltsutada oma ärewust.

„Millal saan oma kümmetuhat naela, härra inspektor?" küsis ta erutusest kähisewal häälel.

Kennedy, kes mõttes lahendas oma rasket ülesannet, tõstis poisile hajameelse pilgu.

„Sellega pole minul mingit pistmist," wastas ta järsult.

Jim Prosseri hing sarnles kirjule õhupallile, millesse torgatakse teraw nõel, gaasina hajus ta ülew õnnetunne. Tema hea tuju oli korraga kadunud. Kui kõik Scotland Yardi salapolitseinikud olid sää-

rajed kui inspektor Kennedy, siis erinesid nad küll tunduwalt neist, kellede kangelasteod teda kriminaalromaanides olid waimustanud. Ka ei osanud ta üldse kujutleda Kennedyt wõltshabemega ja nägu moonutawate sarwprillidega.

Poiss langes sügawamale polstrisse ja waatas nukralt aknast wälja. Nüüd ta teadis, et kümmetuhat naela polnud nii lihtne teenida. Ja ohates mõtles ta sõimurahele, millega „Saabastega kassi" peremees wõtab tema wastu. Saapad olid ju kõik weel puhastamata.

„Saabastega kassi" wõõrastemajas.

„Saabastega kassi" peremees oli wäga halwas, otse tigedas tujus. Weel kordagi nende pikkade aastate jooksul, mil ta pidas wõõrastemaja, polnud ta tunnud end nii pahasti. Täna rõhus teda nagu mingi jõle painaja.

Kella üheteistkümnest hommikul kuni kella üheni lõunal oli „Saabastega kassis" täieõigusliku walitsejana talitanud Scotland Yardi inspektor. Ta oli pööranud terwe maja pahupidi ja waest härra Smithi ristküsimustega piinanud, nii, et too oli peast päris segane.

Kennedy käitumine harilikus eluski jättis palju soowida, kuid ametnikuna oli ta päris wõimatu! Millise saatanliku lõbuga ta oli kurikuulsa noa pistnud Smithi nina alla! Wõõrastemaja omanik wärises weel praegugi, kui mõtles sellele õudsele silmapilgule. Praegu oli hädaoht küll möödas, aga — kui kauaks? Kes teab, mida toob homne päew? Ja õnnetu „Saabastega kassi" peremees nägi oma waimusilma ees juba awanewaid wanglaukse.

Aga eriti wihane oli Smith oma jooksupoisile! Säärane häbemata jõmpsikas! Salaja joosta politseisse ja kõnelda seal asjast, mis temasse üldse ei puutunud! Nuga kuulus ju temale, Smithile, ja kui maailmas walitseks õigus, siis kümmetuhat naela peaksid tingimata langema temale, mitte aga Jim Prosserile. Peremehe esimeseks mõtteks oli olnud poiss kohe wallandada, kuid siis oli ta otsustanud teda ajutiselt ometi edasi jätta.

Arwesse wõttes kõiki neid asjaolusid, oli loomulik, et Smith kohtles Andy Collinsoni umbusklikult ja jahedalt.

„Ei, ma ei soowi, et siin nuusiksid ümber reporterid," seletas ta. „Mul on terwest sest asjast juba willand. Nuga on kadunud ja seega lõpp. Mul pole aimugi, kes selle neetud relwa wõttis seinalt ja ma ei taha seda teadagi."

Kuulates „Saabastega kassi" peremehe wihast porinat, Andy Collinson suitsetas rahulikult piipu.

„Ja pealegi," jatkas Smith, „tahaksin heameelega teada, kes teile jutustas sellest loost . Kui asi weel satub ajalehte, siis olen päris otsas."

„Ajalehed kirjutawad sellest tingimata," ütles Andy Collinson naeratades, „ja kahtlemata esimesel leheküljel. Homme hommikul tunneb „Saabastega kassi" ja tema peremeest kogu Inglismaa. Reklaami seisukohast on see hiilgaw äri."

Smith mõtiskles hetke.

„Tõepoolest, teil on õigus," lausus ta palju rahulikumalt. „Salapolitseinik ärritas mind oma häbematusega, ja ma kartsin juba, et pean oma elupäewad lõpetama wanglamüüride taga. Peate nimelt teadma, et wiibisin möödunud kolmapäewal, tantsijanna tapmise päewal, Londonis. Käisin seal sõpru külastamas, nagu tawalikult."

„Ja inspektor muidugi kahtlustas teid kohe mõrtsukatöös!" tähendas Andy kaastundwalt. „On tõesti üllataw, kui lühinägelikud ja tobedad on Scotland Yardi ametnikud! Teid pidada mõrtsukaks! Ei, see on wast nali! Ja muidugi polnud teie Gloria Castelloga tuttawgi?"

„Loomulikult mitte — olen korralik abielumees ja hoian teatrirahwast kui katkust eemale."

„Saabastega kassi" peremehele meeldis too härra ajalehest. Ta oli mõistlik inimene, mitte jäärane metsaline kui inspektor Kennedy. Ja mõte, et kõigest juhtunust wõis tulla kasu tema ettewõttele, tõstis ta tuju suuresti.

„Kui tahate siin weidi ringi waadata," jõnas ta lahkelt, „siis olge head. Läheme kohwisalongi: näitan teile kohta seinal, kus rippus kurikuulus nuga."

Andy järgnes temale.

„Siin," ütles peremees teatraalselt ja osutas kergesti wärisewate sõrmedega tühjale kohale seinal. „Siin on nael, mille küljes ta rippus. Kas elu pole imelik? Puss seisis siin aastaid ja keegi ei pannud seda tähele, nüüd aga!—"

Ta ohkas sügawalt.

„Jah, elu on tõesti imelik," tähendas Andy, libistades pilgu üle toa sisustuse. „Külalised istuwad ka selles ruumis?"

„Muidugi. Wäga tihti isegi."

„Mis ajal teie möödunud kolmapäewal sõitsite Londoni?"

„Kell pool kolm."

„Siin toas juuakse kohwi?"

„Mõnikord, kui keegi selleks awaldab erilist soowi. Harilikult aga pakutakse kohwi hallis."

„Kes tawalikult käiwad selles ruumis?"

„Kõik wõõrastemajas peatuwad külalised ja väljaspoolt lõunale tulijad. Minewal kolmapäewal einetas siin kaheksa kuni kümme inimest, kuid ühtegi neist ma enam ei mäleta. Olid juhuslikud wõõrad, teelt sisse pööranud, ja sõitsid kohe jälle edasi."

„Külalised tulewad siia kõik autodes arwatawasti?" küsis Andy.

„Jah, jalakäijaid näeme harwa."

„Kus on poiss, kes asjast teatas politseile? Tahaksin temaga meeleldi wahetada mõne sõna."

„Saadan ta kohe siia," ütles Smith ja ruttas minema. Andy nägi weel, kuidas ta hallis sügawa kummardusega terwitas parajasti saabuwaid külalisi. Jim Prosser ilmus.

„Teie soowisite minuga kõnelda?"

Andy silmitses poissi tähelepanelikult. Too oli umbes kuusteist aastat wana, tugew, terwe ja nähtawasti kaunis intelligentne. Ent ta suu ümber oli walulik joon ja silmis peegeldus kurbust.

„Mis wiga, noormees? Kui mul oleks sinu õnn, ma tunneksin end paremini kui hiina keiser."

Jää sulas Jimi südames. Lapseliku kelmikusega waatas ta ajakirjanikule otsa.

„Mida mõtlete?"

„Noh, ma ei taha sinus äratada petlikke lootusi, Jim, aga mis sa mõtled lubatud tasust?"

„Peremees tahab raha endale," wastas poiss haledalt. „Ta ütles seda mulle."

Andy naeratas mõistwalt. Tähendab, nii olid lood!

„Ta sõimas mind koledal kombel," jatkas poiss, „ja ütles, et ma poleks tohtinud minna politseisse. Nuga kuuluwat temale ja mul polewat selle asjaga wähematki pistmist."

„Ära kurwasta," lohutas poissi Andy. „Tunnen härra van Doorni, ta on wäga äiglane mees. Ainult see saab tasu, kes aitab mõistatuse lahendamiseks kaasa, ja mulle näib, et oleme sulle palju tänu wõlgu."

„Kas olete salapolitseinik?" küsis Jim huwitatult.

„Ei. Olen ajakirjanik."

„Kas kirjutate lehes, et mina olin esimene, kes awastas noa kadumise?" küsis Jim kärsitult. „Wast on sellest natuke kasu."

„Kindlasti sellest on koguni suur kasu," wastas Andy Collinson. „Usalda mind, mu poiss. Aga sa pead mind aitama."

Jimi silmad särasid

„Nuga kadus alles möödunud nädala jooksul," ütles poiss sosinal. „Ma ei ütelnud seda isegi inspektorile, sest ta ei küsinud minult midagi mõistlikku. Aga teile ma jutustan kõik."

„Wäga hea. Aga kuidas sa tead seda?"

„Alles paar päewa tagasi hoidsin nuga oma peos."

„Millal see oli? Kolmapäewal?"

„Täpselt ma küll ei mäleta, aga wististi küll kolmapäewal."

„Kas nägid juhuslikult mõnda inimest nuga waatlemas?"

Poiss raputas eitawalt pead.

„Heaküll, wõid minna. Luban härra van Doorni nimel, et saad tasu, kuigi wõib olla mitte nii palju, kui lootsid."

Üksi jäänud, Andy waatas tähelepanelikult ringi. Toas leidus paar wäikest söögilauda, mõni tugitool ja wanamoodne kirjutuslaud.

Siin sündis tapmiskawatsus, mõtles Andy, siin tehti lõplik otsus. Ta kujutles selgesti inimest, kes närwilikult, piinatult käib pehmet waipa mööda

edasi-tagasi, ning järsku silmates seinal nuga, peatub, selle tasku libistab, ja siis kaob.

Ka Andy sammus tuba mööda edasi-tagasi, seisatades kord keset tuba, kord seina ääres. Siis istus ta kirjutuslaua taha ja toetas pea kätele. Juhuslikult langes ta pilk kuiwatuspaberile. Nagu elektriwool surises äkki ta liikmeist läbi: kuiwatuspaberile oli pliiatsiga joonistatud padaäss!

Telefonikõnet oodates wõi muidu mõtiskledes inimesed kritseldawad sageli mõnesuguseid wigureid ja tähti paberile. Ent kuiwatuspaberist kahe sammu kaugusel asus nael, millel oli rippunud teatud nuga. Kas see polnud lüliks sündmuste ahelikus? Andyl meenus kõnelus politseiarstiga. Politsei direktor Lane oli öelnud, et Amsterdami krahwinna meenutawat temale „Teemandi-Annat". Wõib olla ta aimdus ei petnud teda...

Krahwinna — „Teemandi-Anna" — „Padaäss"! Need kolm sõna, kolm mõistet keerlesid Andy Collinsoni peas. Kes nad olid? Wõi õigemini — kes ta oli? Andyle näis järsku, et mängus on waid üks inimene, geniaalne kurjategija, kelle wõimed on ületamatud.

„Rumalus!" lausus Andy waljusti. Milleks ietada fantastseid mõtteid? Need ei wii sihile. Parem kirjutada „Daily Budget'ile" põnew artikkel. Aga ta otsustas oma leiust Scotland Yardi meestele waikida. Jäägu see pealegi tema isiklikuks saladuseks.

Andy wäljus kohwisalongist, kohtas koridoris Jim Prosserit, surus talle pihku rahasedeli, ja küsis nagu muuseas:

„Kes wahetab kirjutuslaual kuiwatuspabereid?"

„Mina," wastas poiss.

„Millal ja wiisid sinna uue paberi?"

Poiss sügas kukalt.

„Kolmapäewal wististi."

Samal päewal tapeti Gloria Castello!

Hallis sattus Andy oma kolleegidega „Times'ist" ja „Morning Post'ist" wastamisi.

„Midagi head?" küsis „Times'i" reporter. „Kas uudiseid palju?"

„Wäga palju," naeris Andy. „Ütelge peremehele, et teete temale reklaami ja ta pühendab teid kõigisse oma südamesaladusisse! Teistega ei maksa kõneleda — keegi ei tea midagi."

Gent Joe.

Oli palaw päew. Londoni uulitsal heljuw bensiinisuits tekitas pöörast janu ja Andy Collinson tahtis parajasti astuda kohwikusse, kui silmas paari sammu kaugusel hästi riietatud härrat. Ta terwitas naeratades, millele tuttaw wastas wäärika kummardusega.

„Teid ma just näha tahtsingi," ütles Andy, surudes härra kätt.

„See on mulle suureks auks," wastas wõõras, seades monoklit.

„Aga siin on ebamugaw kõnelda. Joome kuskil paar klaasi," ütles Andy.

„Paar klaasi on liiga palju," naeratas ta tuttaw edwistades.

Wiie minuti pärast istusid nad restorani wilus saalis. Andy ees seisis klaas õlut, kuna ta tuttaw nautides maitses weini. Wälimuse järele otsustades oli ta mõni Oxfordi ülikooli professor wõi wähemalt pika esiwanemate reaga lord, keda elu äripäewsed askeldused jätsid hoopis külmaks.

Tegelikult kuulus härra Lowther, kel oli nii intelligentne otsmik ja suured unistawad silmad, Londoni põhjakihi esindajate hulka. Ta oli Scotland Yardi wana tuttaw ja nüüdki alles äsja wabanenud wanglast.

„Gent, peate mind aitama," ütles Andy sosinal, kuigi restoran oli peaaegu tühi ja nad istusid nurgas.

Härra Lowther, keda üdiselt tunti „Gent Joe" nime all, noogutas aupaklikult pead. Ta oli wana aristokraatse perekonna wesiwõsu, kuid mõned head omadused olid temas siiski weel säilinud. Ta ei rööwiks kunagi oma sõbra raha ega püüaks oma seltsimehi petta, seda teadis Andy, teadsid ka teised. Ent inimeste wastu, kes talle kunagi teinud head, oli ta eriti tähelepanelik ja lahke. Kord oli Andy tema päästnud wäga täbarast seisukorrast ja sestsaadik oli Gent Joe temale äärmiselt tänulik.

Andy Collinson nihutas oma tooli Gent Joele lähemale.

„Kurjategijad moodustawad omaette mingi wabamüürlaste ühingu wõi õigemini wandeseltsi," algas Andy, „ja, niipalju kui tean, on seal maksmas oma erilised seadused ja aumõisted. On ju?"

Gent Joe pani monokli jälle silma.

„Nii?" ütles ta küsiwalt, nagu teaks ta waid kuuldu põhjal, et leidub inimesi, kes kalduwad tõe ja õiguse teelt kõrwale.

„Wõiksin tõesti arwata, et olete baptistide jutlustaja," jatkas Andy, „kui ma ei tunneks teid nii hästi. Ma ju ei nõua teilt midagi wõimatut, tahan waid mõningaid andmeid."

„Küsige," ütles Gent Joe ja puhus käiselt waewalt märgatawa tolmukübeme.

„Mida teate „Padaässast"?"

Gent Joe pööras aeglaselt oma unistawa pilgu Andyle.

„See on mängukaart," wastas ta wenitades, nagu soowides wõita aega.

„Padaäss", kellest mina kõnelen, on meie päewade osawam kurjategija. Ärge teeselge rumalat, teie wana kaabakas."

„Ah nii!" Gent Joe wõttis taskust sigaretitoosi ja walis kaua ja asjalikult suitsu. „Ah nii!" kordas ta uuesti. „Läbi ja läbi halb iseloom, sel „Padaässal."

Andy Collinson teadis, et kurjategijad ei reetnud kergesti oma seltsimehi, eriti mitte Gent Joe, keda kõik pidasid aumeheks, aga ta lootis siiski kuulda mõningaid huwitawaid teateid.

„On enam kui kindel, et teda ei walita Inglismaa peaministriks," lausus Andy sapiselt.

Gent Joe suwatses naeratada.

„Olete selles tõesti weendunud?" küsis ta.

„Arwan, et isegi „Padaäss" pole kõikwõimas. Igal asjal on piirid. Aga kõnelege ometi inimene, näete ju, et põlen uudishimust.

„Kas teie tema kohta konwersatsiooni leksikonist ei leidnud andmeid?"

„On wõimalik, et ta nimi seisab seal, kuid ma ei teadnud, millise tähe alt otsida."

„Kuulge, armas sõber," lausus Gent Joe tõsiselt. „Aitaksin teid meeleldi, kuid ma ei tea isegi midagi. Temast kõneldakse kummalisi lugusid, otse muinaslugusid, kuid keegi pole teda näinud."

„On ta mees wõi naine?"

„Isegi selles pole ma päris kindel, kuid arwan siiski, et „Padaäss" on mees. Ükski naine ei suudaks nii osawasti juhtida laialdast ja hästi korraldatud organisatsiooni."

„Kas keegi teda ei tunne?" küsis Andy.

„Noh, mõningad salanõukogu liikmed seisawad temaga otsekoheses ühenduses, kuid nemad on tummad. Wäiksemad wennad ei tunne teda, kõnelemata laiast massist. Ta on wõimas juht, kõik kuulawad ta sõna ja ükski ei julge ta keelust astuda üle. Ta ei luba mingit wägiwalda, isegi rusikahoop enesekaitseks on tema silmis kuritegu." Gent Joe jõi wäikse lonksu weini. „Aga ta on helde, hoolitseb oma kaastööliste eest ja on alati õiglane."

Andy suitsetas hetke waikides, siis küsis ta:

„Kas olete ka teie teinud temale tööd?"

Härra Lowther wiipas tõrjuwalt käega.

„Kompaniiettewõtted on ikka hädaohtlikud," lausus ta, „eelistan üksi töötamist. Aga kord, ajad olid tol korral wäga halwad, täitsin ka „Padaässa" ülesandeid."

„Wõi nii," pomises Andy ja püüdis summutada oma põletawat uudishimu.

„Pole põhjust sellest waikida," jatkas Gent Joe — „omawahel muidugi. Mulle tehti ettepanek asuda „Savoy-hotelli" ja seal kolme wana ja igawa ameeriklasega sõbralikke sidemeid luua. Ameeriklased, mitmekordsed miljonärid, olid kaunis jõledad tüübid, kuid tulin oma ülesandega hästi toime ja nad kutsusid mu Ameerikasse külla. Sinna ma ei sõitnud, sest nähtawasti „Padaäss" oli wahepeal loobunud oma kawatsusest, milline see ka ei olnud. Tema ebamäärastesse seiklustesse ei lasku."

„Miks arwate, et tol korral selle wäikse komöödia lawastajaks oli „Padaäss?" küsis Andy. „Wast korraldas asja keegi teine?"

„Tõendusi mul muidugi ei ole," wastas Gent Joe, „aga meiesugused taipawad mõndagi kuuenda

meelega. Ma ei kahtle, et daam, kelle ülesandel tegutsesin, oli „Padaässa" agent."

„Andestage, Gent, millal see juhtus?"

„Hulk aega tagasi, paari aasta eest. On võimalik, et too daam vahepeal on surnud või langenud politsei küüsi. Ta oli huvitav naine. „Teemandi-Annaks" nimetati teda omal ajal..."

Andy, kes parajasti süütas piipu, lähendas kogemata põleva tiku oma sõrmedele. Tasase valuoigega viskas ta tiku põrandale.

„Kuidas, palun?" Gent Joe heitis ajakirjanikule tähendusrikka pilgu.

„Põletasin sõrme, see on kõik," seletas Andy. „Jatkake, palun."

„Naine, kellest kõnelesin, kuulus rahvusvahelisesse kalliskivide „hankijate" jõuku. Tol korral, kui ta minu palkas „Savoy-hotelli" peent härrat mängima, oli ta oma kuulsuse tipul. On võimalik, et too tumesiniste silmadega naine kasutas mind oma sihtide taotlemiseks. On võimalik. Ent usun siiski, aimdused ei peta mind kunagi, et töötasin ometi suure meistri enda heaks."

„Teemandi-Anna!" Ajakirjaniku ilme oli ükskõikne, kuid sisemiselt kees ta. Ainult kütt tunneb sääraset ärevust, sattudes jälitava looma lähedusesse. Naine tumesiniste silmadega! Kas ei rääkinud temast Marco Gleizescu? Milline ühendus oli tal „Padaässaga"? Või oli ta ise „Padaäss"?

Andy kloppis oma piibust tuha.

„Tänan teid, Gent," ütles ta rahulikult. „Arvasin, et teate rohkem. Aga avaldasite vähemalt oma head tahet mind aidata. Muide, mida mõtlete „Critzoni" hotelli saladusest?"

„See on vastik," tähendas härra Lowther, nühkides oma lumivalge taskurätiga monoklit, „toores

mõttetu roim. Gloria oli suur kunstnik. Kuigi mul muidu Sctland Yardi wastu pole erilist sümpaatiat, soowiksin praegu siiski, et neil seekord oleks edu."

„Teie arwate, et Adrienne van Doorn tappis Gloria?"

„Muidugi," wastas Gent Joe, piiludes mahukale rahataskule, millest kõrwallauas istuw härra praegu wõttis tuliuusi pangatähti, „selles pole ju wähematki kahtlust."

Walguskiir pimeduses.

Luitunud kaabu peas, suitsew piip hambus, seisis Andy Collinson oma aias Surbitonis, kastes õitsewaid roose.

„Andy!" kõlas järsku hüüd.

Andy ei liikunud paigast. Tal oli puhkus. Wiis päewa wabadust. Selle aja kawatses ta weeta rahus, kaugel Londoni kärast ja kõmuhimust.

„Andy!"

Tema õde Lola, kes elas samas majas, lähenes talle.

„Andy, telefon!"

„Kuidas?" Andy waatas talle otsa, nagu ärkaks ta alles praegu unest. „Kes seal kõneleb?"

„Toimetus," wastas Lola. „Sinuga tahetakse tingimata rääkida."

Andy kastis rahulikult roose edasi.

„Ütle neile härrastele, et mul pole praegu aega," ütles ta ükskõikselt.

Tal polnud wähematki isu astuda ühendusesse wälismaailmaga, kuid ometi meenutas talle telefoni nimetamine jälle äsjaseid sündmusi. Gloria Castello tapmise saladus oli alles lahendamata. Ikka weel tegi politsei asjatuid pingutusi Adrienne van Doorni tabamiseks. Mõned arwasid juba, et ta on

wabatahtlikult lahkunud elust ja Scotland Yardi korraldusel traaliti läbi kõik järwed ja jõed seal ümbruses, kust leiti ta mahajäetud auto.

Andy istus puupakule ja täitis piibu.

„Padaäss" ei andnud talle rahu. Andy oli weendunud, et see salapärane isik oli segatud roima, aga kuidas ja mikspärast, seda ta ei teadnud.

„Andy!" kõlas jälle Lola hääl. „Kohalike teadete toimetaja tahab sinuga kõnelda. Tule ometi!"

„Ütle talle, et olen haige, sängis," wastas Andy.

Lola, kes tundis oma wenna tujusid, läks tuppa tagasi.

„Mu wend pole weel saabunud," ütles ta wiisakalt. „Palun, telefoneerige hiljem."

Wahepeal aga esitas Andy endale wiiekümnendat korda ikka sama küsimust:

„Mida tähendawad silbid: Rolls — Green — Bor?"

Mida tahtis Gloria Castello öelda? Tahtis ta politsei juhtida õigeile jälile? Wõi kõneles ta inimestest, kes talle seisid lähedal?

Andy wõttis uuesti kastekannu pihku, kuid aednikù töö ei walmistanud talle enam lõbu. Wäljas oli ka pööraselt kuum. Mõtteisse süwenenult lonkis ta maja poole, awas klaasrõdu laia ukse ja sammus siis hallist läbi oma töötuppa.

Wõtnud raamatukapist aadressraamatu, hakkas ta seda lehitsema. Greeni nimelisi leidis ta mitu sada inimest, aga wõimatu oli selgitada, keda neist nimelt mõtles Gloria oma surmaeelses sosinas. Ohates asetas ta raamatu jälle endisele kohale. Seal langes ta pilk Inglismaa geograafilisele leksikonile. Ta lehitses ka selles „G" tähe läbi. „Olen wist päris hull," pomises ta, aga jatkas siiski waatamist. Lõpuks jõudis ta „R" täheni. Rollands — Rolling...

Ta sõrm libises kärmesti järgmisele kohanimele: Rollsborough!

See nimi näis seal seiswat suurena ja raswasena, nagu oleks ta oodanud awastamist. Andy sundis enda rahule, wõttis piibu suust ja luges tähelepanelikult:

Rollsborough. Kolm kilomeetrit Ashfordist. Elanikke 234. Lähem raudteejaam Ashford.

Siin mugawas töötoas oli raske seletada, milline ühendus wõis Gloria Castellol olla selle wäikse külaga. Tema tegewusalaks olid ju maailma suurimad ja rahwarikkamad linnad.

Parimas meeleolus läks Andy einele.

„Pärast lõunat sõidan weidi wälja," ütles ta, tõstes taldrikule külma kanaliha ja rohelist salatit.

Lola Collinson silmitses teda weidi rahutult.

„Ja kui toimetusest küsitakse, mida wastan siis?" küsis ta.

„Wõid öelda, et mu terwis on paranemas, kuid leban ikka weel sängis."

Wõti.

Rõõmsalt erutatud nagu maadeawastaja, kes astub esmakordselt tundmatule pinnale, wäljus Andy Collinson Ashfordi jaamas rongist ja küsis, kuidas pääseda Rollsborough'sse.

„Iga tunni takka sõidab sinna autobus," wastati temale. Rollsborough's peatus nagisew ja raputaw sõiduk „Seitsme kella wõõrastemaja" ees.

Keset külatänawat seisis kaks lehma, sabaga peletades kärbseid. Ühe madala majakese trepil magas korwane koer. Autobuse põrin teda ei äratanud, nähtawasti oli ta sellega harjunud. Mõnest korstnast tõusis suitsu.

Kogu küla awaldas unist ja äärmiselt rahulikku muljet. Andy sammus wilistades külatänawat möö-

da edasi. Talle tuli wastu mees, hobune käekõrwal. Andy mõtles meest kõnetada, aga ta ilme oli nii nürimeelne, et Andy otsustas waikides edasi minna.

Kuskilt wärawast wäljus noor punaste põskedega tüdruk ja riputas pesu nöörile kuiwama. Ta silmitses Andyt nii üllatunult, nagu oleks ta esimene wõõras, kes sattunud siia maawaikusesse, ja tema lähenemisel kadus ta uuesti majja.

Andy möödus kauplusest, mis oli küll awatud, aga kus puudus müüja. Möödus kingsepast, kelle sildilt wõis lugeda, et ta parandas igasuguseid jalatseid, ja jõudis kiriku juurde. Weidi maad sealt eemal asus talu just maantee weeres. Keegi wanaldane mees kaewas parajasti aias.

„Ilus päew täna," algas Andy.

„Wihma oleks tarwis, muld on kuiwem kui tuhk," wastas wanamees.

Andy toetus pistandi nõjale ja toppis piibu.

„See on kena waikne kohake," ütles ta, „teie olete siin wist weetnud terwe oma eluaja?"

„Jah, seda küll. Ainult kroonu käsul läksin laia maailma," kõneles wanamees. „Olen kolmest sõjast osa wõtnud, näinud kõiksuguseid maid ja rahwaid, aga pean ütlema, et ilusamat paika, kui see küla, pole mitte kuskil."

Ta pühkis näolt higi ja jatkas siis: „Nüüd olen oma eluga wäga rahul. Aiast saan päris korralikku sissetulekut ja kirjakandja palk pole ka just liiga wäike."

Nüüd teadis Andy, kust kinni haarata, aga ettewaatusest waikis ta siiski hetke ja pakkus wanamehele tubakat.

„Kawatsen paariks päewaks jääda „Seitsmesse kella", algas ta wiiwu pärast. „Wiimasel ajal oli mul palju tööd ja tahaksin nüüd põhjalikult puhata.

Muide, kirjakandjana tunnete siin kahtlemata kõiki elanikke. Kas teate Castello nime?"

Kirjakandja Hoskins sülitas.

„Castello?" kordas ta ja süwenes mõtisklusse. „Ei, seda nime pole ma kuulnud."

„On wõimalik, et daam siin wiibis harwa," ütles Andy, kelle lootus hakkas kaduma.

Hoskins raputas pead.

„Mina ei unusta ainustki nime," lausus ta üleolewalt. „Ei. Castello nimele pole siia saabunud kirju."

„Gloria Castello," ütles Andy waljusti ja selgesti.

„Ei, siin küll sellist isikut pole elanud," wastas kirjakandja weendunult.

Andy aimas, et järgmine autobus wiib Ashfordi jaama wihase ja pettunud ajakirjaniku.

„Kas tunnete siin kedagi Greeni nimelist härrat?"

„Siin mitte, aga Marshburys elab sellenimeline härra."

„On wõimalik," tähendas Andy ja, soowides wältida igasuguseid küsimusi, ta ütles: „Tänawu on kartulisaak wist wäga hea."

„Loodetawasti," lausus Hoskins ja hakkas jälle kaewama.

„Head päewa," ütles Andy ja sammus edasi.

Ei olnud tempot siin külas. Elu möödus kui waikselt woolaw wesi. Ka Andyle awaldas terwe ümbrus uinutawat mõju. Arwatawasti ei juhtunud siin peale surmade ja sündide midagi tähelepanuwäärset. Poole tunni pärast läheb autobus. „Jumal tänatud!" ohkas Andy.

Weidi maad talumajadest eemal asus müüriga ümbritsetud park. Põliste puude wahelt paistsid

lossitaolise ehituse punased tornid. Parki wiis kõrge raudwäraw. Selle kõrwal kiwitahwlile oli raiutud lossi nimi:

„Green-Park."

„Green!" hüüdis Andy hämmastunult. Tähendab Gloria Castello ei soninud, kui pomises oma wiimseid sõnu.

Green... Rolls... bor... — ough...

Oma wiimse hingetõmbega oli kuulus tantsijanna awaldanud wõtme, mis wõimaldas awastada ta tapmise saladust. Andy ei kahelnud enam, et ta oli mõtelnud just seda wäikest unist küla ja toda uhket lossi, kui ta kuiwawad huuled waewalt kuuldawalt wormisid tähendusrikkaid silpe.

Waresed kraaksusid, linnud laulsid ja mesilased sumisesid soojas suweõhus. Aga tal polnud silma looduse wõludele, kui ta kiiresti pööras ümber ja sammus tuldud teed tagasi.

Kirjakandja töötas ikka weel omas aias, kui Andy uuesti toetus pistandile.

„Aed nõuab palju hoolt," algas ta juttu.

Hoskins waatas üles.

„Teil on õigus. Käisite ümbrust waatamas?"

„Jah. Rollsborough on tõesti ilus koht. Jääksin siia meelsasti pikemaks ajaks. Kena mõis teil siin, päris loss..."

„Ah, mõtlete Green-Parki? Suurepärane mõis. Umbes sada aastat tagasi ehitas selle lossi lord Calmedy."

„Ja kellele kuulub loss praegu?"

„Raymond Lockyerile, wäga kenale härrale."

„See on ju tore."

„Härra Lockyer on wäga rikas mees," jatkas Hoskins, „ega ta muidu poleks seda lossi jõudnud ostagi."

„On ta perekonnainimene?"

„Ei," naeris Hoskins. „Ta on poissmees."

Andy pakkus talle oma kotist tubakat.

„Ta on kirglik autosportlane," jatkas Hoskins, „peaksite teda korra kihutamas nägema! Ainult tolm tuiskab ja õhk wuhiseb, kui ta sõidab piki maanteed! Olen paar korda temaga kaasa sõitnud. Ta on nimelt wäga lahke, kutsub mind ikka peale, kui silmab mind juhuslikult tee weeres. Üldse on ta tore inimene ja ei leidu kedagi, kes teda laidaks."

„Tõeline sportlane, mis?"

„Seda ta on. Ja ma ei imestaks," kirjakandja kummardus, et tõsta mullalt umbrohu juurt, „kui ta warsti abielluks. Olen teda tihti näinud ühe daamiga. Elise Carew on ta nimi. Päris lossiproua. Ta on tugewasti armunud härra Lockherisse, isegi minu wanad silmad märkawad seda. Õnn kaasa! Mõlemad on ilusad, rikkad. Mis wiga siis abielluda?"

„Kas lossis käib sageli külalisi?"

„Mitte wäga tihti ja enamasti on need noored härrad, kes siia tulewad. Poissmehed nagu peremeeski."

„Kas kunagi ei wiibinud lossis ka lühemat aega daam, kellest kõnelesin äsja — Gloria Castello?"

Kirjakandja raputas pead.

„Ei mäleta sellist nime," ütles ta. „Ja ma ei unusta nii kergesti midagi."

Hoskins leidis, et oli tänaseks päewaks töötanud küll, wõttis labida ja sammus maja poole. Andy aga jäi endisele kohale seisma.

Juba ammu oli ta oletanud, et Gloria Castello tapmise saladus polnud nii lihtne kui arwasid Scotland Yardi mehed, aga ta ei aimanud, et asi kuju-

neb nii keeruliseks. Mida rohkem ta juurdles, seda segasemaks muutus kõik.

Kui ajakirjanik pööras pea, langes ta pilk malailasele, kes tema rassile omase libisewa ja hääletu käiguga kõndis teisel pool teed. Andy näol peegeldus üllatus. Kohata Rollsborough' külawaikuses äkki ja ootamatult Lõunamere saarte pruuninahalist elanikku, oli tõesti hämmastaw. Malailase süsimustade pilusilmade pilk riiwas ajakirjanikku, kuid ta ilme ei awaldanud uudishimu. Rahulikult sammus ta edasi.

Hetke weel seisis Andy aia ääres, siis lonkis ta wöörastemaja poole tagasi, tellis endale seal toa ja sõitis siis koju. Ta wajas püdshamat, hambaharja ja weel mõningaid esemeid, et põhjendada oma wiibimist selles waikses kolkas.

Andy elu on hädaohus.

Kaunil juuni hommikul sammus Andy läbi Rollsborough', kaenla all kõik maalimiseks tarwilikud esemed. Wiie minuti eest oli ta seisatanud garaashi ees ja tähelepanu äratamata silmitsenud härrat, kes ostis bensiini.

„Kas auto on nüüd korras, härra Lockyer?" küsis mehaanik.

„Täiesti!" wastas Green-Pargi omanik.

Andy pilk järgnes autole kuni see kadus tänawa käänaku taha. Siis lonkis ta edasi. Muretult ümisedes omaette lõbusat wiisikest, wahtis ta arwustawalt ringi, otsides kohta, mis wääriks lõuendile jäädwustamist. Keegi poleks wõinud oletada, et ta sisemiselt otse kees erutusest ja et ta kogemused maalimise alal piirdusid waid ühe kaswuhoone wäliste seinte wärwimisega.

Wana kiriku lähedal jäi ta peatuma. Siit awanes ilus waade ümbrusele, kuid Andyle oli kõige tähtsam see, et nüüd wõis ta rahulikult silmas pidada Green-Parki wärawat. Ta asetas oma lõuendi nii, et möödaminejad ei saanud sellele heita pilku ja istus siis klapptoolile.

Teeseldud innuga asus ta tööle ja warsti ilmus lõuendile pruunikas laik, mis ebamääraselt meenutas kirikutorni. Siis süütas ta piibu, waatles pilti, tõmbas pintsliga siit ja sealt, kogu aja aga piiludes suletud wärawa suunas. Kui tunni aja jooksul sealt kedagi nähtawale ei tulnud, sammus Andy üle tee.

Ainult wareste kraaksumine segas sügawat waikust. Andy puudutas wärawa linki, see andis järele ja hetk hiljem seisis ta pargis. Siit wiis lai puiestee lossi ette, kuid Andy läks kitsast jalgrada mööda edasi, wallatud kummalisest salapärasuse tundest. Parajasti, kui ta tahtis pöörata paremale poole, nägi ta teiselpool põõsast kahte tumesinist silma.

Need olid imeilusad silmad, suured ja särawad. Kuid mitte silmade ilu ei pannud Andy südant kiiremini tuksuma. Sel silmapilgul teadis ta — teadis kindlalt, — et naine, kes seisis temast mõne sammu kaugusel, oli sama daam, kes Marco Gleizescule oli müünud Adrienne van Doorni pärlikee.

Silmates pargis wõõrast, daami näo üle libises wari ja ta huuled tõmblesid närwilikult. Aga ta ei lausunud sõnagi. Andyl hakkas järsku piinlik, nagu oleks teda tabatud kuriteolt, ta pööras kannalt ringi ja wäljus kiirete sammudega pargist. Jõudnud oma endisele kohale tagasi, ta istus jälle toolile ja wõttis pintsli kätte. Aga töö ei edenenud enam. Kas teatada kohtamisest kohe Scotland Yar-

dile wõi oodata weel weidi? See oli küsimus, mis piinas teda.

Weidi aja pärast nägi ta wärawast wäljuwat malailast, keda ta juba eile oli kohanud. Ent' süwenenud mõtisklusse, ei pööranud ta pilusilmalisele mehele mingit tähelepanu. Hetk hiljem kummardus ta, et üles wõtta murule kukkunud wärwituubid, kuna ta tänaseks kawatses lõpetada töö. Samal sekundil wuhises mingi helkiw ese tema kõrwast mööda, läbistades lõuendi ja tungides puu tüwesse.

Andy kargas jalule. Aga alles paari minuti möödudes kummardus ta uuesti ja tõstis rohust terawa noa.

Wiimasena oli siit möödunud malailane. Wist piilus ta praegugi kuskilt põõsaste warjust. Andy waatas otsiwalt ringi, kuid ei näinud kedagi. Ta waatles nuga. Selle pildumises olid eriti osawad idamaalased, eurooplastele oli see kunst wõõras.

Hetkegi ei kahelnud Andy Collinson selles, et tema elu kallale kippujaks oli malailane. Teda huwitas waid küsimus mispärast ja kelle käsul ta oli tegutsenud. Isiklikku wiha ei wõinud malailasel tema wastu olla see oli kindel. Järelikult toimis ta tolle salapärase „Padaässa" käsul, kes haistis hädaohtu. Senini oli Andy waid mõtelnud oma ajalehele, kõmusõnumitele, mis üllatakssid lugejaid, kuid nüüd waldas teda wõitluskihk. Ainult tänu õnnelikule juhusele elas ta weel, aga ta teadis, et ta polnud weel pääsenud. See oli alles algus.

Ta pakkis oma maalimistarbed kokku, purustatud lõuendi otsustas ta huwitawa mälestuseseme alal hoida. Wõõrastemaja poole rutates, wahtis ta üchtelugu üle õla tagasi, nagu kartes, et temale keegi on järgnemas.

„Seitsme kella" uksest sisse astudes, oli ta nägu surmtõsine. Ta armastas oma elu kui iga teinegi inimene ja nüüd oli ärganud temas isiklik wiha kurjategija wastu, kelle südametunnistusel lasus juba üks mõrtsukatöö.

Iga inimese elus on saatuslikke päewi ja ka Andy tundis, et tema suur tund oli tulnud.

Daam autos.

Õnn kaob kiiresti, nukrus aga püsib kaua. Isegi hea sigar ja ajaleht ei suutnud peletada Marco Gleizescu kurbust. Noruspäi istus ta pärast lõunat oma tugitoolis, mõteldes waid kaotatud neljatuhandele naelale.

Ta kahjatses, et oli oma naise nõu kuulda wõtnud. Reklaam on mõnele ärile kasuks, teisele aga mitte. Marco Gleizescule oli tema nime nimetamine ajalehtedes ainult pahameelt tekitanud. Teda ei usaldatud enam, sest kuidas pakkuda pärle ja kalliskiwe mehele, kes nad järgmisel päewal toimetab politseisse? Ei, säärast paljastamist ei soowinud keegi.

Naine oli lohutanud teda sellega, et Hiram van Doorn on rikas ja helde mees. Aga külaskäik tema juurde oli lõppenud tagajärjetult. Miljonär polnud talle kirjutanud neljakohalist tšekki, oli teda kohelnud koguni wäga üleolewalt.

Järgmisel hommikul lonkis Marco Gleizescu piki Regent-streeti. Järsku langes ta pilk kellelegi daamile.

Waateakna tagant tulles daam sammus takso poole, mis nähtawasti ootas teda. See oli noor naine, kaunis kõrget kaswu, wäga elegantselt riietatud.

Esimesel silmapilgul näis daami kõnnak Marco Gleizescule kuidagi tuttawana, järgmisel sekundil aga tundis kalliskiwide kaupmees ta ära. Mõmisedes tormas ta daamile järele, ent jõudis pärale wast siis, kui daam oli juba sulgenud autoukse ja juht pannud mootori käima.

Marco Gleizescu hingeldas ärritusest, sest daam autos polnud keegi muu kui krahwinna Amsterdamist!

Läbi autoakna kohtusid nende pilgud ja mõlemi silmis wilksatas äratundmise säde. Mis puutus Marco Gleizescusse, siis ei kahelnud ta põrmugi, et wiimaks ometi oli tabanud naise, kes talle teinud nii kohutawat ülekohut. Ta wärises ärewusest, ning omas pöörases närwilikkuses ei saanud ta sõna suust, ja kawatsetud appihüüd kujunes nuuksuwaks häälitsuseks.

Takso sõitis minema. Marco jooksis masinale järele, mis südalinnas makswate liiklusmääruste kohaselt liikus üsna aeglaselt. Higipisarad woolasid waesel kalliskiwide kaupmehel põski mööda alla, ta astus kõniteelt alla, pidi peaaegu sattuma mööduwa autobuse alla. „Waata ette!" karjus wihane juht, wiimsel sekundil suunates oma tohutu suure sõiduki kõrwale.

Marco Gleizescu toibus kiiresti ehmatusest ja ta käed wehklesid õhus kui tuuleweski tiiwad. Ta jooksis piki uulitsat edasi ja karjus metsikult. Ent keegi ei saanud aru ta kisast, sest suurest ärritusest kõneles ta rumeenia keelt.

Londonis leidub kummalisi tüüpe, kes käituwad sageli üpris imelikult. Mees, kes kõndides mööda elawat uulitsat balanseeriks oma ninal wõileiba, kutsuks esile waid mõne üllatunud pilgu. Igaüks saab õndsaks omal wiisil, arwawad londonlased,

ega tunne huwi oma kaasinimeste ülespidamise wastu niikaua kui see neid ei häiri. Seetõttu ei äratanud ka kõigest wäest karjuw kalliskiwide kaupmees erilist hämmastust. Mõni mööduja silmitses teda muiates, ja see oli kõik.

Siis aga taipas olukorda keegi autojuht, peatas oma masina ja küsis:

„Härra soowib sõita?"

Marco Gleizescu oli kokkupõrkel omnibusega kaotanud oma kaabu ja awaldas nüüd päris hullumeelse muljet. Ta haaras wabisewate sõrmedega autoukse lingist, ronis taksosse ja osutas siis sõrmega eel sõitwale autole.

„See auto!" hingeldas ta. „See, seal bussi körwal, sõitke sellele järele. Ja kutsuge politsei!"

Ülesanne teatawat autot elawas liikluses silmas pidada ja postil seiswat politseinikku ahwatleda kaasa tulema, pole sugugi lihtne. Seda koges Marco Gleizescu.

Autojuht ei pööranud pilku eelsõitwalt autolt ja kutsus kohale esimese korrdniku, kellest nad möödusid. Aga politseinikul tuli reguleerida Londoni elawamat liiklussoont ja ta ei tohtinud omalt kohalt lahkuda. Ta ainult andis neile loa peatumata edasi kihutada.

„Hei! Kuulge!" hüüdis autojuht järgmisele korrdnikule.

„Astuge sisse, astuge sisse," palus Marco härdalt.

„Mis on juhtunud?" küsis politseinik ükskõikselt.

„See auto — näete seda? Seal — wälisel küljel! Selles autos istub naine, kes minult — oh issand — warastas nelituhat naela!"

Wiimane lause mõjus.

„Hea küll," ütles politseinik rahustavalt, „tsirkuse ees peatuvad kõik autod. Küll me ta kinni võtame."

Proua Sommerville oli jõuka kaupmehe abikaasa, hästi kehakas daam. Ta mõtles parajasti, millist riiet osta uueks kleidiks, kui auto tsirkuse ees tasandas käiku. Ja siis juhtus midagi imelikku, õieti hulk imelikke asju: Kõigepealt ilmus autoakna taga nähtavale politseiniku kiiver. Nähtavasti oli ta omanik hüpanud astelauale. Proua Sommerville' näkku tõusis puna.

„Mis lahti?" küsis autojuht.

„Pidage kohe kinni," käskis politseinik.

Autojuht krimpsutas nägu, kuid kuulas käsku. Oma teada polnud ta eksinud liiklusmääruste vastu, aga mine sa tea!

Teised autod sõitsid edasi, ent see, milles istus ärritusest lõkendav proua Sommerville, jäi seisma.

Autouks tõmmati lahti ja politseiniku kõrvale ilmus Marco Gleizescu higine ja naeratav nägu. Aga naeratus kadus ta huultelt kohe. Pärani avatud silmadega jõllitas ta võõrale daamile otsa.

„See pole tema!" kogeles ta jälle oma emakeeles „Ta on moondunud!"

„Mida see tähendab?" karjus proua Sommerville. „On see mees purjus? Vangistage ta silmapilk!"

„See on eksitus," lausus nüüd kalliskiwide kaupmees haledalt. „Ma ometi nägin teda, alles paari minuti eest astus ta autosse."

„Minge eemale," ütles politseinik paarile uudishimulikule, kes tulid lähemale. „Teie ei süüdista seda daami?" pöördus ta siis Marco Gleizescu poole.

„Mind süüdistada? Milles?" kriiskas auwäärt proua Sommerville. „Härra politseinik, kirjutage

selle mehe nimi ja aadress üles! Wõtan ta kohtulikule wastutusele."

„Ei." Marco raputas pead. „Ei, ütlen teile ju, et see on eksitus. Autot jälgides pidin peaaegu jääma omnibuse alla, ja ometi ajasin walemasinat taga."

Politseinik sulges ukse ja ütles autojuhile: „Hea küll. Sõitke edasi."

Noruspäi jäi waene Marco uulitsa weerele seisma.

Elise.

Ainult wähesed naised oleksid suutnud nii rahulikult istuda autos, kui Elise Carew neil esimestel minutitel, mis järgnesid kohtamisele Marco Gleizescuga. Elise üllatus waid harwa, aga kalliskiwide kaupmehe nägemine oli talle siiski täielikuks ootamatuseks.

Õnneks oli ta autojuhile juba enne teatanud sõidusihi, selletõttu ei tarwitsenud ta nüüd aega raisata. Niipea, kui ta toetus polstrile, masin liikus kohalt. Kuna sel autol puudus tagumises seinas aken, ei näinud ta, mis toimus uulitsal. Pinewalt kuulatas ta, kas ei kosta kähisewat appikarjumist ja politsei kõledat wilet. Samal ajal aga sepitses ta juba plaani, kuidas käituda, kui auto järsku peatub ja politseinikud piirawad ta ümber.

Tsirkuse ees wahetas politseinik parajasti liiklussignaali. Nüüd olenes kõik autojuhi wäledusest. Oleks ta waid sekundi kõhelnud, auto oleks pidanud seisma jääma. Aga wiimasel silmapilgul lipsas ta weel läbi.

Õnnestaw rahutunne waldas Elise. Seekord oli ta jälle pääsenud! Nüüd oli politseinikel raske teda

tabada, kümmekond autot oli juba tema ja jälitajate wahel. Elise armastas seiklusi, hädaohtu, rahulik elu ei weedelnud teda, aga ometi tundis ta nüüd, et oli laskunud liig kardetawasse ettewõttesse. Adrienne van Doorni pärlikee müümine oli suur rumalus, wõi õigemini, suur rumalus oli see, et ta seda isiklikult oli teinud.

Kui auto peatus suure kaubamaja ees, tasus Elise Carew arwe ja astus hoonesse. Ta sõitis liftiga kolmandale korrale, tuli kõrwaltreppi mööda alla ja wäljus külguksest, mis wiis teisele uulitsale. Olles päris kindel, et teda enam ei jälitata, wõttis ta teise takso ja sõitis Clarges-streetile. Seal tõmbas ta taskust wõtme ja awas rõõmsalt ümisedes oma korteri ukse.

Siin wähemalt ei ähwardanud teda mingi oht. Politsei wõiks kogu ta korteri pahupidi pöörda, aga ei leiaks midagi kahtlast. Siin elas elegantne daam, kellele wähematki süütegu ei saanud heita ette.

Weel enam, kolme aasta kestel, nii kaua elas ta juba selles korteris, polnud siin seinte wahel lausutud ainustki sõna, mis oleks pe-enaisele wõinud tõmmata nõrgematki kahtlust. Clarges-streetil elas intelligentne rikas daam, kel näilisElt polnud midagi ühist tolle Londoni allilma tuntuima naisega, kelle hingel lasus hulk wargusi ja petmisi. Mõnikord reisis ta kuuks wõi paariks minema, kuid oma sõitudest ei kõnelenud ta kellelegi sõna. Kaks ausat ja korralikku teenijat hoolitsesid ta majapidamise eest ja nii leidis ta oma seiklusretkedelt tagasi pöördes, alati kena ja mugawa kodu eest.

Elise austas waimliselt kõrgel seiswaid inimesi. Ta ise oli andekas, terawmeelne ja awaldas seltskonnas parimat mõju. Eriti meeldis ta inimestele, kes wihkasid labasust ja igawust, samuti nagu temagi

kõigile eelistas omapäraseid tüüpe. Tema lähemasse sõpruskonda kuulusid noor kujur Bobbie Lennox ühes oma tumedasilmalise temperamentse naisega ja hallipäine professor Alstair, kuulus teadusmees. Tänaseks oli Elise nad kutsunud einele.

Pool tundi hiljem istus professor Alstair söögilauas Elise kõrwal. Ta oli tänapäewa tuntuimaid wanade keelte eriteadlasi, kuid omal wabal ajal tegeles ta isiklikuks lõbuks kriminalistikaga.

„Lugesin eile „Times'is" teie interwjuud, professor," ütles Christine Lennox. „Teist oleks saanud meie parim prokurör, kui teie keeleteaduse asemel oleksite oma erialaks walinud õigusteaduse."

„Minu meelest on kuritegu, kui ilusad naised mõtlewad roimadele," naeratas professor, „maailmas leidub palju huwitawamaid asju."

„Ärge rääkige! Kuriteod on nii põnewad," wastas kujuri noor naine. „Kas teie arwates „Padaäss" ei ole tänapäewa paeluwamaid kujusid?"

Elise haprad sõrmed puudutasid parajasti weiniklaasi jalga. Ta tõmbas käe kärmesti tagasi.

„Jah," nõustus professor, „Padaäss" on kahtlemata wäga huwitaw isik. Ütelge, millisena kujutlete teda?"

„Ta on suursugune pikk mees, lühikeste käharjuustega, naerab kaasakiskuwalt ja ei tunne mingisuguseid eelarwamisi. Ta meenutab rüütlit, kes rööwib endale naise, tõstes ta lihtsalt sadulasse, ja kellesse see naine silmapilkselt armub."

„Bobbie," pöördus professor kujuri poole, „pidage oma naist silmas. Muidu ta lõpetab oma elupäewad wanglas wõi koguni wõllas."

„Ja mida ennustate „Padaässale", professor, sigu kes ta on?" küsis Elise.

„Oh, see on hoopis teine probleem. „Padaäss" on elukunstnik ja naljahammas, kelle warandus äratab isegi peaministris kadedust. Aga ometi kardan, et ta warem wõi hiljem murrab oma kaelaluu. Wõib olla," professor heitis noorele prouale kelmika pilgu, „wõib olla just selletõttu, et tal on nii suur edu naiste seas. Mõni armsam annab ta ära."

„Aga," segas end jutusse Bobbie Lennox, „wast ei olegi „Padaäss" mees?"

„Eksite. Ta on mees," wastas professor.

„Muidugi," naeratas professor, „sest wastasel korral proua Christine kaotaks oma ideaali."

„Tahaksin teada teie tõelist arwamist" tähendas Elise.

Professor silmitses teda üle oma prilliklaaside. Sel hetkel ei mõtelnud ta kurjategijatele, waid Elise Carew'le. Too oli haruldaselt weetlew naine, alati uudne ja alati huwitaw. Ta oli erakordselt tark ja waimukas, kuid ometi elas ta näiliselt sama tühist ja tawalikku elu kui kõik teisedki.

„Otsekoheselt öelda," wastas professor wiiwu päraft, „ei ole ma sugugi weendunud, et „Padaäss" on mees. Wast on ta naine. Wast wiibib ta praegu siin toas. On ehk koguni üks teist kolmest."

Elise kustutas põlewa sigareti.

„Oh, see oleks huwitaw," ütles ta, tõstmata pilku.

Uudis Ameerikast.

Inspektor Kennedy tuju halwenes päew-päewalt. Ta muutus närwilikuks. Peaaegu nädal oli möödunud Gloria Castello tapmisest ja politsei oli sama kaugel mõistatuse lahendamisest kui esimesel päewal.

Isegi Lefty Lewis oli weel tabamata. Ta oleks nagu wajunud maa alla ja Gloria Castello teemandid ühes temaga. Krooniaarete wargus oli omast kohast küllalt suur kuritegu, kuid inspektor kahtlustas teda koguni weel rängemas roimas.

Pahuras meeleolus istus Kennedy oma kabinetis, kui järsku uks paisati walla ja tuppa tungis ärritusest lõtendaw kalliskiwide kaupmees, ilma kübarata ja kepita.

„Ma nägin teda — ma nägin teda!" kähises ta hingeldades.

Tema teadis, keda mõtles, kuid Scotland Yardi ametnikul polnud sellest aimugi.

„Keda teie nägite?" küsis inspektor. „Rääkige asjalikult, inimene!"

Marco Gleizescu laskus raskesti toolile.

„Ma ei tea ta nime," hädaldas Marco. „Teie ju ütlesite, et ta pole krahwinna."

„Kus? Kus ta on?" karjus nüüd Kennedy.

„Kas arwate, et ma oleksin siin, inspektor, kui teaksin sellele küsimusele wastust? Ärge arwake, et ma siis nutaksin, aga nüüd on mul küll pisarad kurgus. Ja oma kübara kaotasin ma ka weel ära."

„Millal nägite seda naist?"

„Kas ma teile ei öelnud, et Regent-streetil. Pidin autobuse alla jääma, kui jooksin talle järele. Tema aga istus taksosse ja kihutas minema."

Kennedy hammustas oma huult.

„Ja teil polnud niipalju mõistust, et kutsuda politseinikku?" Inspektor oli wäga wihane.

Suuri waewu sai ta ärritusest päris tobedaks jäänud rumeenlaselt kuulda, kuidas kõik oli juhtunud.

„Kas mäletate, kus kohal ootas teda auto?" küsis Kennedy.

„Usute tõesti, et mina peale teda weel midagi nägin?" wastas Marco Gleizescu. „Kui teie oleksite minu asemel — "

„Palun wastake minu küsimusele," lausus inspektor karmilt. „Kus ootas auto?"

„Kino wastas," ütles Marco ja surus käe wastu otsmikku. „Ei, natuke maad kaugemal, umbes kullassepp Goldburgi äri ees."

„Noh, see on wähemalt midagi," porises Kennedy. „Muidu on teist tõepoolest wähe tulu," lisas ta salwawalt.

Samal hetkel helises telefon. Kõlin ehmatas Marcot nii, et ta peaaegu pidi kukkuma toolilt.

Marco eemaldudes, Kennedy trummeldas erutatult laua serwale, kuuldetoru kõrwa ääres.

„Siin Kennedy. Kes kõneleb? Ah, härra Collinson?"

„Tulen kohe teie juurde," ütles Andy. „Praegu sain huwitawa sõnumi."

Kümme minutit hiljem astus Andy Collinson kabinetti.

„Mis uudist?" küsis ta naeratades.

Inspektor Kennedy oli tõsine mees. Ta ei pidanud naljast lugu.

„Aga teie lubasite ju —" algas ta süngelt.

„Tähendab, teie pole weel kuulnud?" ütles Andy. „Noh, muidugi, ametlikult ei teata seda weel."

„Mida ei teata?" Kennedy ärritus uuesti.

„Noh, selle tüdruku kohta —"

„Missugusest tüdrukust teie räägite? Sellest, keda äsja nähti Londonis?"

„Londonis? Ei see on wõimatu!"

„Eksite! Poole tunni eest nähti teda alles!"

„Ma ei mõista teid," raputas Andy pead. „Alles praegu tuli telegramm —"

„Inimene, kellest teie kõnelete? karjus inspektor, ise näost punane.

„Muidugi Adrienne van Doornist," wastas Andy rahulikult.

„On ta wangistatud?"

Andy wõttis taskust tubakakoti ja hakkas piipu toppima.

„Weel mitte," ütles ta. „Ma ei ole päris kindel, et see on tõesti Andrienne van Doorn, kuid meile teatati, et sellenimeline isik wiibiwat ookeaniaurikul."

„Kuhu ta sõidab?"

„Inglismaale."

„Kuidas?" Kennedy oli hämmastunud.

„Wiie päewa pärast awaneb teil wõimalus teda wangistada," tähendas Andy, mõtlikult piipu popsutades. „Aga ühe küsimuse üle murran pead: kuidas pääses Adrienne van Doorn Inglismaalt wälja? Kas teie ei teatanud sadamawalitsustele kohe tema kadumisest?"

„Gloria Castello tapmise päewa õhtul telegrafeerisime ameeriklanna isikukirjelduse kõigile sadamawalitsustele," wastas Kennedy.

Teie ei usu siis, et ta kaheksateist tundi pärast roima awastamist, s. o. järgmisel päewal kell üheksa wõis „Lewiathan'il" lahkuda Southamptoni sadamast?"

Inspektor wiipas tõrjuwalt käega.

„See pole wõimalik. Teie teade ei wasta tõele."

„Miks arwate seda?"

„Ega meie tolli- ja passiametnikud pole pimedad ega kurdid."

„Aga wast kasutas ta wõõrast passi?"

„Nii kiiresti oli tal wõimatu hankida uut passi. Ja kuigi tal see oleks õnnestunud, ta oleks siiski ära tuntud. Southamptonis on ametnikud wäga tublid."

„Ma ei kahtle selles," tähendas Andy mõtlikult," kuid ometi läks Adrienne van Doornil korda valvureid tüssata. Ta oleks õnnelikult pääsenud, kui mitte New Yorgi politseinikud poleksid hakanud kahtlema ta passi ehtsuses."

„Mis seal juhtus?"

„Ameeriklastele näis, et noor daam ei sarnanenud pildile omal passil, kuigi ta vandus, et foto kujutab tõesti teda. Teda muidugi ei usutud ja tagajärjeks oli, et ta otsekohe toimetati „Berengariale", mis veel samal päeval alustas reisu Euroopasse. Alles kui „Berengaria" oli juba avamerel, meenus New Yorgi politseinikele Adrienne van Doorn. Nüüd leidsid nad järsku, et noor tüdruk on väga sarnane miljonäri kadunud tütrele. Kõik New Yorgi lehed kirjutavad sellest ja paari tunni pärast levib see teade kulutulena ka Londonis."

Kennedy hõõrus oma lõuga.

„Teie arvate, et ta lahkus Inglismaalt päev pärast roima?"

„Just nii. Kas teie ei usu, et see tüdruk on Adrienne van Doorn?" küsis Andy.

„Raske öelda," ohkas Kennedy. „Igatahes telegrafeerin kohe New Yorgi politseivalitsusele. On ju võimalik, et see on tõesti tema, kuid mul on viimaseil päevil olnud nii palju pettumusi, et ma usaldan vaid kindlaid fakte."

Kennedy on jälil.

Nõrk — üsna nõrk lootus tärkas Kennedy südames. Ta pani kübara pähe ja väljus varsti pärast Andy lahkumist Scotland Yardist.

See oli tibatilluke jälg, mille uurimisele ta nüüd asus, aga ta oli parem kui mitte midagi.

Kennedy teadis, et mõnikord tühisena näiw pisiasi tähendas wäga palju, tähendas isegi mõistatuse lahendumise algust.

Kennedy sõitis Regent-street'ile ja astus Goldburgi kullassepaärri.

„Kas härra Goldburg on siin?" küsis ta müüjalt, esitades temale oma nimekaardi.

„Kahjatsen wäga, härra Goldburg müüs oma äri juba wiieteistkümne aasta eest meie firmale."

„Nii? Aga wast saate isegi wastata mõningatle küsimusile? Kas wõiksite mulle kirjeldada isikuid, kes täna käisid teie äris?"

„Wististi küll, sest meil oli täna waikne päew."

„Kas nii kella üheteistkümne paiku käis siin keegi daam?"

„Oodake — jah, käis küll." Ja heitnud kiire pilgu witriinidele, kus sädelesid kalliskiwid, ta küsis ehmunult: „On midagi juhtunud?"

„See daam oli umbes kolmkümmend aastat wana ja tal olid tumesinised silmad?" jatkas inspektor.

„Ei, see daam oli kindlasti wanem," wastas müüja.

Inspektor wõttis rahamapi wahelt masinal kirjutatud sedeli ja ulatas kullassepale.

„Tahaksin teada, kas daam, kellele see kirjeldus sobib, külastas täna enne lõunat teie äri?"

Mees luges tähelepanelikult ja ütles siis kergendusohkega:

„Ei, sääraft daami ma ei näinud. Aga miks teie küsite?"

„See daam oleks wäga kergesti wõinud kaasa wiia teie wäärtuslikumad ehted," wastas inspektor tõsiselt. „Tänan wäga."

Teistes ümberkaudsetes ärides wastati talle samuti, et säärast daami pole nähtud, ja Kennedy

oli juba päris pettunud, kui astus Marconi kinda-kauplusesse.

Ent seal oli tal õnne. Noor äriteenija, kes ilmsesti polnud ilusate naiste wästu ükskõikne, ütles kohe, et kirjeldatud daam oli käinud kella poole kaheteistkümne paiku nende kaupluses.

„Aga teie eksite, kui arwate, et tema on teinud midagi seadusewastast," ütles sell.

„Miks nii?"

„Sest tunnen seda daami, ta on meie parimaid ostjaid. Wõin wanduda, et ta ei tee kellelegi ülekohut."

„Ega ma seda pole öelnudki," lausus inspektor naeratades. „Tahtsin waid teada, kuidas on ta nimi?"

„Elise Carew," wastas sell. „Ta elab Clarges-street'il. Oodake weidi, waatan kohe, mis on ta maja number."

Annud Elise Carew' täpse aadressi, sell taipas järsku, et oli teinud wea.

„Ta on kena daam," ütles ta, „ja oleks wäga kahju, kui ta teeks oma ostud nüüd mujalt. Aga teie — teie ei soowi kindaid?"

Kennedy tormas uksest wälja. Wiie minuti pärast seisis ta juba telefoni kioskis.

„Ärge kaotage sekunditki, härra Gleizescu," ütles ta, „ja ärge nüüd jälle midagi segamini ajage. Ootan teid Picadilly platsil, Swan & Edgari kaupluse ees. Ärge wiiwitage, wõtke auto ja kihutage kohe sinna."

Astudes autosse, inspektor wilistas tasa omaette. Ta oli wäga heas tujus. Warsti on selgus käes! Jah, politsei jääb ikka lõpuks wõitjaks.

Aga ta meeleolu langes jälle, kui Marco Gleizescut ei tulnud. Inspektor oli juba üsna wihane, kui rumeenlane wiimaks jõudis pärale.

„On ta käes?“ oli ta esimeseks küsimuseks.

„Weel mitte,“ wastas Kennedy. „Läheme nüüd. Ja kui teie tunnete ta ära, siis—“

„Aga kui pärlid pole warastatud?“ katkestas teda Gleizescu.

„See ei huwita mind põrmugi,“ wastas Kennedy jäiselt.

Jõudnud maja ette, kus elas Elise Carew, inspektor haaras rumeenlase käe alt kinni. Marco Gleizescul oli haruldane oskus kõike rikkuda, ja Kennedyl polnud soowi teda nüüd silmist kaotada, sest olenes ju kõik sellest, kas kalliskiwide kaupmees tunnistab Elise Carew' Amsterdami krahwinnaks wõi mitte.

Nad läksid kolmandale korrale ja siis surus inspektor kellanupule.

Suur üllatus.

Eine oli parajasti lõppenud, kui söögituppa astus kena toaneitsi, käes kandik, millel lebas nimekaart. Elise Carew naeris just professori nalja üle, kui ta pilk langes nimekaardile. Naeratus ei kadunud ka nüüd tema näolt. Tundus isegi, et asi ei huwitanud teda.

„Kus ta on?“ küsis ta wiimaks kaunis ükskõikse tooniga.

„Nad ootawad ukse taga, armuline proua.“

„Nad? Palju neid on?“

„Kaks, armuline proua. Üks härra on pikk, teine aga...“ Tüdruk ei teadnud, kuidas teda kirjeldada.

Elise külalised olid wäga elawas jutuhoos ja ei pööranud sel silmapilgul oma wöörustajale wähematki tähelepanu.

„Mida nad ometi tahawad?" küsis Elise.

„Ma ei tea, armuline proua. Ma ütlesin neile, et teil on külalised, aga suurem härra, — see, kes andis mulle oma nimekaardi, — seletas, et asi olewat tähtis ja ta pidawat teiega kohe kõnelema."

„Kui rumal!" Näis, kui soowiks Elise Carew aega wõita. „Kuidas näeb teine härra wälja?"

„Wälimuse järele otsustades pole ta küll peen härra. Ta on wäikest kaswu, tal on paljas pea, ta laotab käsi, kõneleb mingit imelikku murrakut ja näib olewat suures ärrituses."

Elise Carew muljus nimekaarti oma pikkade, peente sõrmede wahel, pilk langetatud, suu ümber otsustaw ilme.

„Kutsuge mõlemad härrad salongi," ütles ta wiimaks.

„Ma palusin neid sisse astuda, kuid pikem härra ütles, et ta jääb meelsamini ukse taha seisma."

„Heaküll," ütles Elise Carew. „Pean nad wastu wõtma. Minge ja ütelge, et tulen kohe."

Tüdruku wäljudes lükkas Elise Carew oma tooli lauast eemale, tõusis püsti, wabandas külaliste ees, libistas pilgu üle toa sisustuse ja lahkus siis teise ukse kaudu toast.

Möödus minut, teine, kolmas. Siis tuli toaneitsi söögituppa tagasi, näol ehmunud ilme. Tema selja tagant kostis wihast, ähwardawat mehehäält.

Tahtmatult kargasid professor Alstair ja Bobbie Lennox püsti. Toaneitsi wahtis segaselt ringi, surudes käe wastu rindu.

„Aga — aga," küsis ta hirmunult, „kus on armuline proua?"

„Mida tähendab see kära?" küsis professor.

Wastuse andis talle ärritusest punetaw nägu, mis ilmus nähtawale toaneitsi selja taga.

„Tahan kõnelda preili Carew'ga," seletas sissetungija. „Ja," lisas ta wihase häälega, „ma leian ta."

Professor waatas wõõrale tõsiselt otsa. Toaneitsi kahwatus ja punastus waheldumisi. Bobbie Lennox astus wõõrale paar sammu lähemale, näol otsustaw ilme, käed rusikas. Ainult Christine, kes suitsetas sigaretti, jäi rahulikuks.

„Kuidas oleks, kui keegi meist küsiks tollelt härralt, kes ta on?" tähendas ta naeratades.

„Tulen Scotland Yardist," wastas inspektor. „Kus on preili Carew?"

„Palun, minge halli ja oodake seal," käskis professor jäiselt.

„Teil pole õigust nii toorelt tungida wõõrasse söögituppa," lisas Bobbie Lennox.

„Kui teie mind weel minuti kinni peate, wilistan korra ja siis tuleb terwe tosin politseinikke mulle abiks," wastas Kennedy. „Kes mind kohuste täitmisel takistab, wangistatakse silmapilk. Saite aru? Ja nüüd: kus on preili Carew?"

Professor taipas, et midagi tõsist oli mängus.

„Preili Carew läks oma magamistuppa," ütles ta, osutades uksele, mille taha oli äsja kadunud Elise.

Kennedy läbis kiirete sammudega toa ja surus lingile. Ta suust kuuldus summutatud wanne. Uks oli lukus.

„Kui teie wälja ei tule, löön ukse maha," karjus inspektor, rusikatega tagudes uksele.

„Tasemini, tasemini," ütles professor. „Pole ju ilmtingimata nii metsik olla."

Magamistoast ei tulnud mingit wastust. Christine Lennox, kellele wahejuhtum walmistas erilist lõbu, naeris lõbusalt.

Kennedy wõttis taskust wile ja andis kolm lühikest signaali. Kohe ilmusid aia tagant nähtawale kaks politseinikku.

„Kas nägite praegu kedagi nutist siit aiast wäljuwat?" küsis inspektor.

„Ei. Seisin nurgal, sinna see aed ei paista," wastas üks meestest.

Teine raputas samuti eitawalt pead.

Kennedy kummardas ja tõstis põrandalt walge kortsunud nimekaardi. See oli sama, mille ta ennist oli annud toaneitsile.

„Härra inspektor," ütles nüüd professor Alstair, „kas oleksite nii lahke ja põhjendaksite oma kummalist käitumist?"

„Pistke pea aknast wälja ja tehke silmad lahti," wastas Kennedy, „ja teie mõistate, mis on juhtunud. Muide, tahan teie kõigiga weel wahetada paar sõna."

Tema toonist oli märgata, et ta kahtlustas Elise Carew' külalisi.

Kuigi hallipäisele professorile salapolitseiniku kõnewiis tundus üpris wiisakusetuna, waatas ta kiski aknast wälja.

„Taewane isa!" hüüdis ta ehmunult, nähes nüüd, millist teed kaudu Elise Carew oli põgenenud.

„Palun ütelge oma nimed ja aadressid," algas inspektor ametlikult, kui nad jälle seisid söögitoas.

Tõsise ilmega ulatas professor temale oma nimekaardi.

„Aga see on ju wõimatu!" hüüdis noor kujur ärritatult.

„Ära ole rumal," rahustas teda Christine. „Ütle talle, kes meie oleme. Kas sa ei näe, et tal on töösi taga. Meie pole praegu teatris."

„Proual on õigus," lausus inspektor weidi lahkemalt. Noor daam oli ainus inimene siin, kes ei suhtunud temale waenulikult.

Bobbie Lennox ulatas talle wastumeelselt oma kaardi.

„See daam on minu naine," lisas ta külmalt.

„Mina olen inspektor Kennedy," ütles ametnik.

„Palun, härra inspektor," ütles Christine Lennox, „pühendage meid oma saladusesse. Miks tulite siia?"

„Tulin siia wangistama Elise Carew'd," wastas salapolitseinik.

„Wangistama?" hüüdis Christine üllatunult. „Mispärast?"

„Ta on tuntud waras," ütles Kennedy ja hüüdis siis wihaselt: „Gleizescu! Tulge siia!"

Kõrwaltoast ilmus nähtawale kahwatu rumeenlane.

„Kas ta jälle põgenes?" küsis ta ehmunult.

Kennedy waatas toas ringi.

„Wajan selle naise pilti," ütles ta. „Andke mulle kärmesti tema pilt."

Aga Elise külalised ei liikunud paigast.

„Teie!" karjus inspektor wärisewale toaneitsile. „Tooge mulle kohe oma perenaise pilt."

„Tal — ei ole ühtegi pilti," wastas tüdruk.

„Ärge rääkige rumalusi," wihastas salapolitseinik. „Mõni pilt temast leidub siin kindlasti."

„Mulle tuleb nüüd meelde," sõnas professor Alstair, „et preili Carew ei lasknud end kunagi pildistada. Ta ütles, et wihkab kaamera ees seismist."

„Mida preili Carew siis warastas?" küsis Christine uudishimulikult.

„See oli teie sõbratar preili Carew, kes müüis Adrienne van Doorni pärlikee tollele mehele," wastas inspektor, osutades kalliskiwide kaupmehele, kes ilmselt tundis end wäga halwasti.

„Kas oleme kõik hullunud?" küsis professor.

Keegi ei wastanud talle. Waikuse katkestas Christine Lennox.

„Bobbie, mis ma sulle ütlesin?" hüüdis ta äkki wõiduröõmsalt.

„Ah, ole wait," ütles Bobbie närwilikult.

„Pole mõtet waikida. Ma teadsin, et mul on õigus. Sisemine hääl ütles mulle juba ammu, et Elisega pole midagi korras. Ja tead, mis ma nüüd arwan? Usun, et täna langes meile osaks au lõunatada „Padaässaga"!"

Kennedyil meenus nüüd, et paar aastat tagasi Scotland Yard oli tõesti pidanud „Teemandi-Annat" salapäraseks „Padaässaks". hiljem siiski oli tuldud teisele arwamisele.

„Miks arwate seda?" küsis inspektor huwitatult.

„Professor," ütles Christine Lennox, „kas waatlesite Eliset sel hetkel, kui kõnelesime „Padaässast"?"

„Elise on minu sõbratar," wastas professor terawalt.

„Olgu peale," jatkas Christine lõbusalt. „Kuid teil on ometi silmad peas. Kas teie ei mäleta, mis juhtus siis, kui ütlesite naljatades, et üks meist kolmest wõiks olla „Padaäss"? Meelega põletas Elise sigareti otsaga oma sõrmed ja langetas pilgu, et meie ei märkaks ta äkilist kahwatumist."

Professor waatas abitult ringi. Teoreetiliselt oli kriminalistika wäga huwitaw, kuid praktiliselt asi oli siiski kaunis wastik.

„Jah, ma nägin, et ta põletas oma sõrmed," tähendas ta mõtlikult, „ja nägin ka, kuidas ta neid kiiesti surus wastu külma klaasi. Aga see oli kindlasti paljas juhus."

„On wõimalik," naeris Christine. „Waat oli teie arwates ka see paljas juhus, kui Elise politseiniku saabudes põgenes kolmanda korra aknast?"

Professor ei wastanud. Ka Kennedy waikis, mõistes, et ta oli jälle lasknud mööda libiseda oma elu suurima wõimaluse.

Ring tõmbub koomale.

Professor laskus tugitooli ja ohkas. Nüüd ei imestanud ta enam, miks Elise Carew oli tundunud temale nii salapärasena.

Inspektori hääl katkestas ta mõtiskluse.

„Teie nimi," ütles Kennedy, mängides professori nimekaardiga, „tundub mulle wäga tuttawana. Olete teie sama professor Alstair, kes tegeleb kriminalistikaga?" Ta küsis seda üpris wiisakal toonil.

„Jah, pean ütlema, et kuritegewus mind huwitab," wastas Alstair.

„Siis tunnete muidugi ka politseiwalitsuse direktorit?"

„Alles paari päewa eest lõunatas ta minu juures. Sir Henry on nimelt minu lähemaid sõpru."

„Olen weendunud, et teie arwamine äsjaste sündmuste kohta teda wäga huwitab. Kui kaua tunnete Elise Carew'd?"

„Umbes kaks aastat."

„Wabandage, härra professor, kas käisite Elise Carew'ga sellepärast läbi, et kahtlustasite teda?"

„Ei. Pidasin teda wäga korralikuks daamiks," seletas professor ägedalt.

„Professori huwi kurjategijate wastu on puhtteoreetiline," naeris Christine Lennox. „Aga teie armas, hea hing," pöördus ta siis professori poole, „kus õppisite Eliset tundma?"

„Kuskil seltskonnas."

„Kas kadus sealt lauahõbe?" küsis Bobbie Lennox.

„Ära tee end rumalaks, Bobbie," tähendas Christine. „Igaüks teab ju, et „Padaäss" ei kuulu harilike waraste hulka. Tema kas röövib panku wõi riisub krooniaardeid." Hetke waikis ta, näol tõsine ilme. „Härra inspektor, kas peate wõimalikuks, et Elise on segatud Gloria Castello tapmisesse?"

„Selles pole wähematki kahtlust," wastas Kennedy weendunult, „küsimus on waid, kas just tema on mõrwas süüdi. Ameeriklanna on ju ka alles leidmata. Aga, muide, kus tutwusite Elise Carew'ga?"

„Minu mees tutwus temaga möödunud talwel Deauville'i mängukasiinos ja —" Christine waikis wiiwu ja wilistas siis tasa. „Kuule, Bobbie, muidugi on tema „Padaäss"! Nüüd on kõik selge. Kas mäletad weel seda härra Silinskit?"

„Tõepoolest, sul on õigus, Christine!" hüüdis Bobbie Lennox.

„Mis juhtus seal?" küsis inspektor. „Nagu läbi udu mäletan mingit sündmust Deauville'is. Jutustage, palun."

„Silinski oli poolakas, üks neist wastikutest tõusikutest. Ta kandis õudselt kirewaid särke—"

„See on kõrwaline asi," katkestas teda Christine. „Ta oli siga ja — nägi ka niimoodi wälja."

„See on õige," jatkas Bobbie Lennox. „Ma ei tea, millisel wiisil ta hankis endale waranduse, kuid tema prassimine oli lihtsalt kole. Jutustati, et ta

söönud waid kuldtaldrikuilt, missuguseid ta alati kannud oma reisudel kaasas. Sellepärast poleks kellelgi tarwitsenud ärrituda, kuid mis inimesi wihastas, oli tema pöörane õnn kaardilauas. Ta ei kaotanud kunagi. Ka seda oleks talle lõpuks wõinud andestada, kui ta mitte poleks pilganud ja narritanud õnnetuid kaotajaid."

„Ma lootsin, et ta ühel ilusal päewal lämbub," ütles Christine.

„Kord õhtul," jatkas Bobbie Lennox, „oli ta wõitnud jälle suure summa. Ta taskud olid täis tuhandefrangilisi ja ilme ta näol oli sääraue, et meeleldi igaüks meist oleks söötnud talle arseenikut. Siis tulid järsku meie laua juurde kaks noort tüdrukut. Kaks imekena inglannat, masinapreilid nähtawasti, kes paariks päewaks sõitnud Deauville'i lõbutsema. Naljapärast olid nad tulnud kasiinosse, ja oma suurimaks üllatuseks wõitnud ligi tuhat wiissada naela.

Ent niipea, kui nad algasid mängu Silinski lauas, pööras õnn neile selja. Tunni aja jooksul kaotasid nad poolakale kõik wõidetud raha ja natuke weel rohkem. Kõik muidugi kahjatsesid tütarlapsi, kuid aidata ei saanud neid keegi, sest walemängust polnud juttugi.

Kui Silinski lõpuks oma wõidetud rahaga oli kasiinost wäljumas, astusid tema juurde kolm mundris meest ja teatasid talle, et kasiino juhatus on teinud neile ülesandeks teda koju saata, kuna polewat kindel, et teda teel ei waritse bandiidid. Üks meestest istus Silinski poolakast autojuhi kõrwale, teised asusid taha.

Aga need kolm meest ei olnud kasiino ametnikud. Kolm kilomeetrit Deauville'ist eemal wisati Silinski tiiki ja kõik raha wõeti tema taskutest. Selle said

järgmisel päewal mõlemad tütarlapsed, koos padaässa kujutawa mängukaardiga."

„Ning," hüüdis Christine elawalt, „kõige olulisem on see, et tol ööl wiibis kasiinos ka Elise Carew."

Inspektor noogutas pead ja wiipas siis toaneitsile.

„Kui palju inimesi elab selles korteris?"

„Ainult armuline proua, kokk ja mina."

„Kaua olete oma praeguse perenaise teenistuses?"

„Peaaegu aasta."

Kennedy silmitses toaneitsit. Ta oli noor, sümpaatne ja nähtawasti aus.

„Mida arwate tänasest sündmusest?"

„Ma ei saa mitte millestki aru. Tunnen armulist prouat kui wäga peent daami. Ma ei tahtnud uskuda oma silmi, kui nägin köit aknast wälja rippumas. Kas ta tõesti ronis seda mööda alla?" lisas ta ikka weel kahtlewalt.

„Kõnelege minuga awalikult," julgustas Kennedy, „ärge kartke midagi. Siin käis muidugi wäga kummalisi tüüpe?"

„Mida mõtlete kummaliste tüüpide all?" küsis tüdruk imestades. „Ei, proua külalised näisid mulle kõik wäga korralikkude inimestena."

„See on kompliment minule," naeris proua Christine.

„Kas proua Carew wiibis tihti reisudel?"

„Jah, wäga tihti."

„Millal ta wiimati sõitis ära?"

„Möödunud neljapäewal."

„Päewal pärast Gloria Castello tapmist. Ni. Ja kauaks ta jäi?"

„Kaheks ööks."

„Kas ta ütles, kus ta käis?"

„Ei. Armuline proua ei kõnelenud meile kunagi oma reisudest. Ta oli muidu wäga kena, kuid oma asjadest ta ei rääkinud ilmaski."

Kennedy taipas, et Elise Carew'l pidi olema weel teine korter, kust ta juhtis oma operatsioone. Ta kodu Clarges-street'il oli talle waid puhkepaigaks.

Ring Elise Carew' ümber tõmbus koomale. Kuni tänase päewani ta elas kaksikelu, nüüd oli ta sunnitud oma tegewusala piirama. Ta oli põgenik, kel tuli olla wäga ettewaatlik.

Christine tõusis püsti.

„Kui teie ei soowi mind arreteerida, siis lähen nüüd," ütles ta. „Härra inspektor, ma ei sallinud Eliset kunagi hästi, aga ta on siiski wahwa naine! Ükski mees poleks ka nii osawalt suutnud põgeneda!"

„Kuid meie tabame ta siiski," wastas Kennedy weendunult.

„Siiski olen walmis kihla wedama, et ta jällegi pääseb," naeris Christine Lennox. „Arwatawasti kihutab ta juba piki maanteed koha poole, kust teda ei teata otsida."

„Kihutab piki maanteed!" ehmus Kennedy. „Tal on auto?"

„Muidugi, moodne sportauto."

„Kus seisab ta auto?" küsis Kennedy erutatult.

„Simpsoni garaashis, ümber nurga," wastas toaneitsi.

Kennedy haaras oma kübara, ja jätmata kellegagi jumalaga, sööstis trepist alla. „Wana idioot!" sõimas ta ennast, joostes garaashi suunas. „Kuidas wõisin ometi säärase asja jätta kahe silma wahele!"

„Kas preili Carew auto on weel siin?" küsis ta hingeldades tööriistades mehelt, kes lappis autokummit.

„Kümne minuti eest sõitis minema."

„Milline auto tal on?" karjus Kennedy.

Mehaanik silmitses teda üllatunult.

„Mis teil wiga on?"

„Olen Scotland Yardist," seletas Kennedy. „Milline number on preili Carew' autol?"

„YR 8205," wastas mehaanik. „Mis on juhtunud?"

„Mis wärwi?"

„Pruun. Suur kaheistmeline Hispano-Suiza," seletas mehaanik. „Aga mis—"

Kennedy ei kuulnud teda enam. Ta tormas otsejoones lähema telefoni juurde. Wiimaks oli politseil ometi kindel ülesanne. Muidugi oli Elise Carew juba kaugel, kuid poole tunni pärast waritsewad tema pruuni autot juba kõik Inglismaa politseinikud.

Hea nõu.

Wõimas mootorpaat wäljus Doveri sadamast, pöördus läände ja kihutas siis säärase kiirusega edasi, et wäike pärasse seotud sõudepaat waewalt weel näis puudutawat wett. Mootorpaat oli nii tugewa ehitusega, et ta wabalt wõis sõita üle kanali wõi koguni riskida pikemat retke Põhjamerele.

Mootorpaadi pardal seisis mees, käes telegramm, millele oli kirjutatud waid üks sõna:

„Kohtamine."

See lühike teade sisaldas temale kõike wajalikku. Ta heitis pilgu korraks weel telegrammile, et näha, kust ja kunas see oli antud postile. Telegramm oli

läkitatud ühest Londoni telegraafikontorist kell 2.33. Mees rebis paberi pisikesteks tükkideks ja heitis need tuulde.

Mootorpaat möödus Folkestone'ist, ja saabudes Hythe'i kõrgusele, tüüris ta rannikule lähemale. Ammu juba tarwitamiskõlbmatuks muutunud tuletorni wastas peatas mees mootori, heitis ankru ja tõmbas wäikese sõudepaadi üsna ligidale. Siis waatas ta kella.

Kell oli 3.40 ja see waikne, asustamatu rannik oli Londonist umbes sada kolmkümmend miili eemal. Mees silmitses tähelepanelikult künklist maanteed ja kaugelt paistwat maantee-linti. Ta süütas sigareti, tegi paar närwilikku tõmmet ja wiskas suitsu siis wette.

Samal ajal lonkas mööda maanteed wäsinud rändaja. Ilm oli wäga palaw, ja politseinik Grummel oli olnud nii ettewaatamatu, et oli hommikul läinud uute saabastega teele. Algul olid nad waid ebamugawad, siis hakkasid hõõruma, ja nüüd walmistas temale iga samm põrgupiina.

Aga politseinikul tuli weel minna Hythe'i, sest ta oli korralik ametnik ja sooritas iga päew oma ringkäigu, kuigi siin Jumalast ja inimestest mahajäetud nurgas ei juhtunud midagi tähtsat. Harwa kohtas ta siin rannikul üldse inimesi, peale karjaste, kes walwasid oma lambaid. Ent wallatud wäsimusest, istus ta kraawikaldale.

Kui äkki ilmus nähtawale auto, lonkas Grummel kitsa tee keskele ja jäi sinna kõrgele tõstetud käega seisma. Autojuhil polnud walikut: ta pidi kas peatama oma masina wõi tagasi pöörama.

Kui auto seisatas, nägi Grummel tüüri taga noort daami, üht sellistest, kelle pilte näeb ajakirjades. Fialgi weel polnud Grummel kohanud

nii ilusat naist, kuid temasugusest oli ta unistanud alati. Oma politseiniku kogenud silmaga märkas ta, et daam oli hämmastunud, wast koguni kohkunud.

„Ärge ehmatage," lausus politseinik naeratades. Ta ei märganud, et daam oli kiiresti haaranud oma käetasku ja selle awanud. „Paluksin teilt waid wäikest teenet."

„Muidugi — kui suudan teid aidata," wastas daam wäga lahkelt.

„Mul on rakk kannas. Sellepärast oleksin wäga rõõmus, kui wõtaksite minu oma autosse."

Kärme liigutusega sulges daam käetasku, milles midagi helkis. Ta naeratas üliarmsasti. Ja see naeratus jäi Grummelile igaweseks meelde.

„Palun, istuge minu kõrwale," ütles daam sõbralikult, ja Grummel ronis autosse.

„Olen teile wäga tänulik," sõnas Grummel, imetledes daami kaunist profiili.

„Oh, see pole tänuwäärt," wastas daam. „Kõigi kohuseks on wastu tulla politseile, sest ilma korrawalwuriteta on elu wõimatu kujutleda."

„Ega see halb amet ole," tähendas Grummel tagasihoidlikult. „Ainult minule tundub elu siin liiga igawana. Tahaksin meeleldi töötada Londonis."

„Jah, ega meie kunagi pole rahul sellega, mis meil käes," naeratas daam jälle oma wõluwat naeratust. „Olen weendunud, et paljud Londoni politseinikud oleksid õnnelikud, kui nad oleksid teie asemel siin."

„Siin pole wõimalust millegagi silma paista," ohkas Grummel. „Ja karjääri teewad waid need, kelledest kõneldakse."

„Kunagi ei wõi teada, millal tuleb saatuslik

tund," ütles daam tõsiselt. „Küll teilegi weel naeratab õnn! Aga ärge siis head juhust mööda laske!"

„Ei, seda ma küll ei tee," wastas Grummel kindlalt.

„Kas teate midagi autodest?" küsis daam, kui nähtawale ilmus wana tuletorn.

„Ei, olen selles asjas täielik wõhik," wastas politseinik. „Kuid lähemal ajal kawatsen endale osta mootorratta."

Daam ei tunnud näiliselt tema kawatsuse wastu wähematki huwi. Ta tõstis jala gaasipedaalilt.

„Hallo, mis on juhtunud?" hüüdis ta, kui auto kaotas kiirust. Hetk hiljem kuuldus mingit raginat ja masin jäi seisma.

„Bensiin wist lõppes?" arwas Grummel.

„Ei, tank on päris täis. Nähtawasti on mõni tõsisem rike. Kardan, et peate siiski teekonda jatkama jalgsi."

„Tänan teid wäga," ütles politseinik. „Nüüd on mul weel lühike maa käia. Hythe'is on autoparandustöökoda, kas saadan teile sealt abi?"

„See oleks teist wäga kena," wastas daam. „Ja ärge unustage — õnnelikku juhust ei tohi mööda lasta!"

„Ei, seda ma ei unusta." Ta tõstis käe terwituseks mütsi weerde, heitis pilgu auto numbrile, et seda öelda mehaanikule, ja liipas siis piki tolmust maanteed edasi.

Mõne saja sammu pärast puhkas ta hetke, sest jalg hakkas uue hooga walutama, ja waatas selja taha. Mida ta nüüd nägi, oli üllataw, koguni hämmastaw. Daam oli wäljunud autost, oli roninud künka tippu ja lehwitas nüüd seal oma salli, nähtawasti kellegile, kes wiibis merel.

Politseinik Grummel waatles imestunult daami tegewust. Kuid jatkas siis teekonda: lõpuks oli ju igal ühel õigus lehwitada rätti. Mis sest, et daam oli auto peatanud mingi mootoririkke tõttu?

Kümme minutit hiljem kohtas Grummel seersanti, kes hüppas rattalt maha ja kordas sama käsku, millist juba tuhanded politseinikud olid korranud: „Wangistada daam, kes sõidab pruunis kaheistmelises autos, mille number on YR 8205".

Grummel neelatas ja küsis siis kogeledes:

„Missugune auto?"

„Pruun, suur kaheistmeline Hispano-Suiza."

Grummelil hakkas äkki wäga paha.

„Mis sul wiga?" küsis seersant üllatanult.

„Jalg walutab — saabas hõõrus kanna weriseks. Aga mis number oli sel autol?"

Seersant kordas uuesti numbrit.

„Mis sul ometi wiga?" ehmus seersant, kui Grummel kahwatus.

„Mina — mina sõitsin selles autos," pomises Grummel heitunult.

„Kuidas?" hüüdis seersant uskmatult.

„See on tõesti tõsi! Mina sõitsin selles autos," wastas Grummel kindlalt.

„Sa oled hull!"

„Ei, kahjuks mitte. Merel ootas mootorpaat, keegi sõudis kaldale, daam hüppas paati ja aerutas mootorile. Auto seisab wist weel endisel kohal."

Seersant kihutas kohe edasi. Grummel aga istus teeweerele.

„Saatanlik naine!" oigas ta.

Andy sepitseb plaani.

Pöidlad pistetud westi käeaukudesse, pikk tume sigar suus, nii seisis Hiram van Doorn keset Quant-

neri lossi raamatukogu. Ta näis hulga wanemana kui möödunud nädalal, kortsud ta näol olid süwenenud ja ta juus helkis weel hõbedasemalt.

Wiimaste päewade sündmused olid talle mõjunud wäga raskesti. Ta oli rikas, kuid mis kasu oli nüüd rahast? Kõigist ta miljonitest ei jatkunud pöörase südamewalu waigistamiseks!

Wiimase weerandtunni kestel oli ta kolm korda telefoneerinud Dick Tempestile ja kolm korda oli teener alandlikult wastanud, et härrat pole weel kodus. Kui nüüd lõpuks kõlas helin, tormas miljonär silmapilkselt aparaadi juurde.

„Olete teie, Dick? Mu armas poiss! Tahaksin, et sõidaksite kohe siia! Mis?.. Ei, uudist suuremat ei ole... Ei... Aga Andy Collinson teatas kahekümene minuti eest, et ta olewat teel Quantneri lossi, tahtwat meiega sõjanõu pidada... Kuulge, poiss, hüpake autosse ja kihutage siia. Collinson soowib teiega kõnelda. Arwan, et tal on midagi tähtsat südamel. Tulete? Wäga hea."

Kõlisedes langes kuuldetoru kahwlile.

Andy saabudes oli Dick Tempest juba kohal.

„Mis on juhtunud?" küsis Dick Tempest terwituse asemel.

„Asjad hakkawad hargnema," wastas Andy Collinson, „aga praegu on kõik alles segane."

„Kardan kõige rohkem „Berengaria" saabumist," ütles Hiram van Doorn, „kui Scotland Yardi mehed wangistawad Adrienne'i, siis lähen hulluks."

„Ärge asjatult närwitsege," ütles Dick Tempest. „Warsti saate ju wastuse oma traadita telegrammile."

„Traadita telegramm?" imestas Andy. „Sellest ei lausunud teie mulle sõnagi."

„Isiklikult ei tunne ma küll „Berengaria" kas-

sapidajat," ütles van Doorn, „aga tema teab kahtlemata minu nime. Läkitasin talle pika telegrammi. Tema wastusest selgub, kas kahtlusalune daam on Adrienne wõi mitte."

Andy wõttis taskust kolm ümbrikku.

„Palun wõtke need oma hoolde," lausus ta tõsiselt. „Kui minuga peaks midagi juhtuma, siis saatke kirjad adressaatidele kätte."

„Muidugi, aga — "

„Tean, mida tahate ütelda. Kuid alati on parem, kui kõik on korras. Üks kirjadest on määratud „Daily Budget'i" kohaliku osakonna toimetajale, teine Scotland Yardi direktorile. See kiri andke temale siis, kui teie minust kahekümne nelja tunni jooksul pole midagi kuulnud. Saite minust aru?"

„Täiesti."

„Kolmas kiri on adresseeritud minu õele. Peate mulle andma ausõna, et selle kirja annate ära wast siis, kui teie ei kahtle enam minu surmas. Ma ei tea weel, milliseks kujuneb minu tegewus, kuid igal juhul wajan abi. Wajan kaaslasi, keda wõin pimesi usaldada."

„Oleme mõlemad teie käsutuses," sõnas Dick Tempest lihtsalt.

„Jah, tulen teiega igalepoole kaasa," ütles ka Hiram van Doorn, „oma lapse päästmiseks olen walmis tegema kõik. Aga ütelge mulle, miks ei pöördu teie politsei poole?"

„Scotland Yard on kui raske kahurwägi, tema abi saab kasutada ikka alles siis, kui eeltööd on tehtud," naeratas Andy. „Ja need on mul alles pooleli. Kuna ma isegi koban alles pimeduses, ei saa ma ka teile teatada üksikasju. Kuid olen weendunud, et lähemal ajal juba saladus leiab lahenduse."

„Ja kui kõik on jälle hea, siis awame parima shampuse pudeli ja joome möödunud raskuste meeldetuletuseks," ütles van Doorn.

„Tehtud," wastas Andy Collinson. „Härra Tempest, kas oleks teil wõimalik kaasa tuua paar sõpra, kes millestki tagasi ei kohku ja hädaohtlikul silmapilgul ei kaota pead?"

„Ma loodan," wastas Dick Tempest, süüdates sigaretti.

„Wajan mitme mehe abi," jatkas Andy Collinson, „muidu nurjub mu ettewõte. Aga ainult usalduswäärseid isikuid saan ma kasutada."

„Minu kaks wenda wiibiwad praegu Londonis," ütles Dick Tempest, „seega on meid kokku kolm."

„Neli," parandas Andy.

„Wiis," ütles van Doorn.

„Siis tuleks weel arwesse Tuby Sinclair, wahwa mereväeohwitser. Ta läheb alles tulewal nädalal laewale tagasi. Ja siis weel Marsden. Ta pole kolm-neli samasugust poissi leiaksin ma weel."
kolm neli samasugust poissi leiaksin ma weel."

„See on ju päris wäike leegion," naeratas Andy, puhudes suitsupilwi õhku. „Härra Tempest," jatkas ta tõsiselt, „oleks hea, kui saaksite kohe Londonisse tagasi sõita ja meestega läbirääkimistesse astuda. Soowiksin, et nad oleksid kiires korras walmis sõitma sinna, kuhu neid kutsun."

„Mõistan," wastas Tempest. „Kuhu peame tulema?"

„See on praegu alles saladus," ütles Andy. „Kuulete sellest hiljem."

„Weel midagi?"

„Wist mitte," lausus Andy mõtlikult. „Aga siiski," ta pöördus nüüd van Doorni poole, „kui ma juhuslikult saan surma enne rünnaku algamist, siis

oleneb kõik kiirusest, millega see kiri toimetatakse Scotland Yardi ülema kätte."

Lefty Lewis.

Mees, kes Birminghamis hüppas trammile, astus väärsammu ja haaras samal silmapilgul parema käega kõrvalkangist kinni, et hoiduda kukkumisest. Ta tegi seda instinktiivselt, sest tavaliselt ei võtnud ta kunagi paremat kätt taskust. Viimane oli nimelt kunagi jäänud masina vahele ja tal puudusid kaks sõrmeotsa.

Otse tema selja taga, trammi trepi alumisel astmel, seisis laiaõlgne mees. See oli salapolitseinik. „Väike, mustade juustega mees, hallide silmadega, arm paremal kulmul, paremal käel puuduvad kaks sõrmeotsa," välgatas tal hiljuti loetud põgenenud kurjategija isikukirjeldus läbi pea.

See oli sama mees!

Salapolitseiniku ilme muutus pinevaks. Ta järgnes oma ohvrile trammi vagunisse ja istus temo korvale. Ta ei eksinud: naabril olid hallid silmad ja otsaesisel oli pikk arm.

Kui tramm peatus, puudutas salapolitseinik oma naabri põlve.

„Tulge kaasa, Lefty. Tahan teiega kõnelda," ütles ta häälega, mis ei salli vasturääkimist.

Mees kahvatus kergelt, kuid järgmisel sekundil vaatas ta salapolitseinikule ükskõikselt otsa.

„Eksite," ütles ta taja. „Minu nimi on Atkinson."

„Noh, siis olen mina vist Siiami kuningas," lausus salapolitseinik ja haaras tal käsivarrest kinni. „Aga ükskõik, teie tulete minuga."

Wäike mees ei protestinud, waid järgnes alistunult salapolitseineikule. Kümme minutit hiljem astusid nad trellitatud akendega ruumi.

„Ärge nähke salgamisega asjatut waewa," ütles salapolitseinik. „Warsti on seigus käes. Politseil pole teie sõrmejäljenditest puudust."

Lefty sai wihaseks.

„Miks wangistasite minu?"

„See on juba parem!" muigas salapolitseinik. „Nüüd ütelge, mida tegite Gloria Castello teemantidega?"

Lefty ilme muutus kurjaks.

„Teie peate mind wist küll tainapeaks?"

„Just nii," wastas salapolitseinik. „Aga teie mõistate ometi ise, et pääsete kergema karistusega, kui kõik ilusti üles tunnistate."

„Ah, mida teate teie sellest? Mina olen omal alal wilunud tööjõud," lisas ta uhkendades. „Kakskümmend aastat praktikat maksab ka midagi. Kui mina hakkasin töötama, jooksite teie weel lühikestes püksteS ringi. Mina pole rumal, ei kaugeltki mitte — ja pealegi ei istu ma weel süüpingil."

See oli õige.

„Saate kümme aastat, kui teie ei ütle, kuhu peitsite Gloria Castello ehted," sõnas salapolitseinik karmilt.

„Kas arwate tõesti, et olen nii rumal?" irwitas Lefty Lewis. „Kümme aastat! See on lühike aeg. Kui oleksin tõesti warastanud need wäärtasjad, wõiksin selle aja ilusti ära istuda ja wälja tulles oleks mul suur warandus."

Politseinik taipas, et sellise wiisiga ei jõua wilunud wargaga kaugele.

„Ega teid üksi warguses ei süüdistata," ütles ta salapärase ilmega.

„Milles siis weel?" Lefty Lewis oli üllatatud. „Kes tappis Gloria Castello?"

Lefty Lewis kahwatus.

„Mina ei tea seda," wastas ta jonnakalt.

„Teie ei tea," pilkas salapolitseinik. „Aga miks pani teid minu küsimus kahwatama?"

„Mina pole kedagi tapnud. Scotland Yard tunneb mind. Ja pealegi süüdistatakse Gloria Castello tapmises kedagi ameeriklannat."

„See ei loe midagi, süüdistada wõib paljuidki, aga karistatakse waid seda, kes on tõesti süüdi. Jah, wanapoiss, seekord ei pääse teie enam."

Ehmunud pilgul waatas Lefty Lewis salapolitseinikule otsa. Tal oli tõesti hirm.

*

Proua Riggs oli arglik wäike naine, kelle esimene mees teda üpris halwasti oli kohelnud. Aga ometi mõtles ta sageli uuele abielule. Ega kõik mehed pole nii pahurad kui oli tema kadunud abikaasa, leidub ka tublisid ja heasüdamlikke nende seas. Nii arutles ta endamisi, mõteldes oma uuele üürnikule.

„See ei loe midagi, süüdistada wõib paljusidki, Ta oli waikne, weetis enamasti kõik õhtud kodus, ei joonud, ei tülitsenud. Ta polnud enam kõige noorem, kuid ka proua Riggsil olid juba parimad eluaastad seljataga. Wälimuselt oli ta päris kena, sest ta paremal käel puuduwad sõrmeotsad ei wähendanud tema wäärtust proua Riggsi silmis.

Mehel oli nähtawasti wäike kapital, millest ta elatus. Wõib olla oli tal ka kuskil kinniswara. Seda polnud proua Riggs temalt weel küsinud, kuna waikne proua ei armastanud pärida ja üürnik ei rääkinud kunagi endast. Ainult seda oli ta öelnud, et on poissmees.

Proua Riggsi huwitas wäga, kust ta tuli ja kauaks ta kawatses Birminghami jääda. Aga üür-nik oli wäga sõnakehw, ta kas ei wastanud üldse wõi põikles otsekohesest wastusest kõrwale.

Proua Riggsi näris uudishimu. Ta üürnikul oli kaks kohwrit. Ühe oli ta kord parajal silmapil-gul awanud, kuid sellest ei leidnud ta midagi huwi-tawat. Teine kohwer oli aga alati lukustatud. Proua Riggsi see ei heidutanud: tal endal oli hulk wõtmeid, ka naabritelt laenas ta mõningad ja nii ootas ta waid soodsat juhust, et minna üürniku tuppa.

Ja see juhus saabus. Hommikul oli üürnik küsi-nud lähemaid teateid Birminghami trammide kohta ja andnud mõista, et ta alles õhtuks tagasi tuleb. Põksuwa südamega astus proua Riggs pool tundi hiljem üürniku tuppa ja asus lukustatud kohwri kallale. Kulus hulk aega enne kui ta leidis oma wõtmete tagawarast paraja ja kohwrilukk nagisedes paigast liikus.

Wärisewate sõrmedega tõmbas proua Riggs kohwri lahti — ja kahwatus. Wiie minuti pärast lukustas ta selle jälle. Ta oli pööraselt erutatud — niipalju sädelewaid kalliskiwe polnud ta weel näi-nud oma elus!

„Kust ta need on hankinud," pomises proua Riggs ehmunult. „Ei, siin pole asjad enam korras!" Ja kärmesti jooksis ta toast wälja ning ruttas naabrikorterisse. Seal elas tema parim sõbranna — proua Simpson, kes teadis alati head nõu, sest tema mees oli politseinik.

Tumm signaal.

Ähwardawad wihmapilwed kihutasid üle kitsa kuusirbi, kui Andy Collinson kella kümne paiku õh-

tul wäljus „Seitsme kella“ wõõrastemajast. Kaugelt kostis kõuemürinat, õhk oli lämmatawalt palaw ja iga silmapilk oli oodata äikest. Aga sellane ilm wastas Andy kawatsustele suurepäraselt.

Ta jõudis wana kirikuni, kohtamata ainustki inimest, ja hiilis siis „Green-Parki“ wärawa taha. See oli lukus. Sile kiwimüür oli kolm meetrit kõrge ja isegi Andy taoline osaw sportlane ei pääsenud sellest üle. Piki müüri äärt edasi sammudes tuli ta kohani, kus kaswasid wanad puud, mille oksad ulatasid kõrgele. Andy ronis puu otsa ja heitis igatsewa pilgu muruplatsile, mille serwal kerkis loss.

Ümberringi walitses pimedus. Ainult hetketi, kui kuu pilwede tagant ilmus nähtawale, paistsid selgemini uhke elamu piirjooned. Majast ei kostnud ainustki häält ja ainult üks aken kolmandal korral oli walgustatud. Nähtawasti asus seal mõni magamistuba.

Siit oleks kerge olnud alla hüpata, kuid Andy ei söandanud alustada retke, mis kõigi eelduste järele pidi lõppema õnnetult. Kes teab, millise põõsa taga waritseb malailane, kes on nii osaw nugade pildumises. Andyl polnud wähematki isu oma elu kaalule panna, ta oli selleks liiga noor ja terwe.

Aga mis kasu oli piilumisest? Aias ei liikunud ühtegi hinge, kuskilt ei hakanud silma midagi kahtlast. Kaua ta juba istus oksal? Kümme minutit, wast koguni kakskümmend ja ta asend polnud sugugi mugaw. Ent ometi ei suutnud ta lahkuda, nagu wõlutult wahtides ainust walgustatud akent.

Äkki kustus tuli ja Andy tahtis juba puu otsast maha ronida, kui wilkuw walgus ilmus uuesti, kestis hetke ja kustus jälle. Andy jäi endisele kohale, silmitsedes üllatunult imelikku pilti. Näis, nagu

mängiks mõni laps elektri taskulambiga või ... annaks keegi märku!

Andy pidas hinge kinni ja ta süda tuksus valjusti. „Taevane isa!" pomises ta järsku: „Morse signaalid!"

Punkt... kriips... punkt — ei, kas see oli punkt või kriips? See polnud osav käsi, mis saatis valgusemärke pimedusesse ja elektri lüliti ei olnud telegrafeerimiseks küllalt paindlik vahend.

Võib olla harjutas keegi märguandmist, sest läheduses polnud näha kedagi, kellele need signaalid olid määratud. Andy selja taga asus põld, mis ulatus tiheda metsani.

Kriips... punkt... kriips...

Signaale anti nüüd üsna pikkamisi ja korrapäraselt. Andy tõmbas taskust märkmiku, asetas selle müüri servale ja hakkas pliiatsiga joonistama hieroglüüfe. Aga see polnud kerge, eriti selletõttu, et ta teadis morse tähestikust vaid nii palju, et lühike valguskiir tähendas punkti, pikk aga kriipsu. Pealegi signaliseerimine toimus nii halvasti, et raske oli öelda, millist märki just taheti edasi anda.

Andy kritseldas neli lehekülge täis, tegutsedes käsikaudu, sest pimeduses nägi ta vaid paberit helendavat, muud midagi.

Siis lakkasid signaalid äkki. Aken jäi pimedaks. Andy ootas veel ligemale tunni, kuid tuli ei süttinud enam. Kuna ei juhtunud ka midagi muud tähelepanuväärivat, ronis ta puu otsast alla ja ruttas külla tagasi.

Nii hilisel tunnil oli Rollsborough's võimatu saada morsetähestikku. Kuid milleks oli telefon?

Kümme minutit hiljem helistas ta Londoni „Daily Budget'i" toimetusesse.

„Andestage, et tülitan teid, Spencer," ütles ta öövalvel olevale telegrafistile. „Palun olge nii hea ja dikteerige mulle morse tähestik... Jah, imelik soov küll, aga vajan seda praegu tingimata." Ja siis kirjutas Andy. „Tänan teid, Spencer," lausus ta lõpuks. „Londonisse tulles tasun teie vaeva ausalt."

Jõudnud oma tuppa, hakkas Andy kohe oma märkmiku lehti uurima. Ent mida kauem ta töötas, seda keerulisemaks muutus asi. Kas oli tema märgid valesti üles kirjutanud või oli signaliseerija tarvitanud erilist salakirja, — igatahes Andy ei suutnud koostada ühtegi silpi.

Paar tundi töötas ta palehigis, kuid täiesti tulemusteta. Pea kumisedes, otsustas ta viimaks heita magama.

Kell oli juba kaks. Palavus oli endiselt lämmatav ja Andy tõmbas oma sängi avatud aknale üsna lähedale. Ta tahtis rahulikult puhata: homme pidi ta jälle olema energiline ja teovõimas.

Teine atentaat.

Andy liigutas end rahutult unes. Nõrk võõrastav sahin äratas ta järsku. Mingi ebamäärane hädaohu tunne valdas teda, kuid ta ei liikunud paigast, pidades üliärritatud närvide pettekujutluseks. Suletud silmil lebas ta sängis, püüdes uuesti uinuda.

Ent siis oli ta äkki täiesti ärkvel: midagi kukkus ta sängi servale ja libises siis põrandale. Esimest korda elus oli Andy hirmust peaaegu halvatud. Kummaline heli, heli, mida kunagi ei unustata enam, kui seda korra on kuuldud, vani vere ta

soontes tarretama. Ta oli suletud pimedasse tuppa selle õudse sahina tekitajaga ja ta oli täiesti abitu.

Kuid siis wõitis temas enesealalhoiu instinkt. Ta heitis waiba kõrwale ja hüppas sängist kohe aknalauale. Hämaras kuuwalguses silmas ta redelit, mis tema magades oli asetatud akna alla. Pöörase kiiruga ronis ta alla. Siis seisatas ta hetke waikselt aias ja waatas üles pimedale aknale, mille kaudu ta äsja oli pääsenud kohutawast surmast.

Paljajalu sammus Andy liiwast aiateed edasi kuni jõudis peremehe, härra Crispi akna alla. Ta haaras maast peotäie kiwikesi ja pildus neid seni wastu ruute, kuni üks akendest awati ja nähtawale ilmus pahane nägu.

„Kes seal kolistab?" küsis wõõrastemaja peremees.

„Palun, tulge kohe alla ja laske mind sisse," ütles Andy.

Crisp, kes tundis nüüd ära oma külalise, silmitses teda hämmastunult.

„Mida teete seal?" küsis ta umbusklikult.

„Imetlen teie aeda," wastas Andy. „Aga olen sellest juba tüdinenud — laske mind kiiresti tuppa."

Pea kadus aknalt ja siis kuulis ajakirjanik mehehäält ütlewat:

„Kuule, Emilie, wõõras number kolmandast on wist kuutõbine, ta seisab püdshamas keset aeda."

„Oh, sa püha jumal," wastas naisehääl wäga selgesti, „ma kohe sain aru, et selle inimesega pole kõik korras, kui ta ei wastanud, kust ta tuleb, ja miks ta just siia sõitis. Lase ta majja ja pane ta luku taha."

Kui peremees ilmus trepile, waatles ta oma kuutõbist külalist mõtlikult.

„Kas poleks parem, kui lähekſite jälle magama?" algas ta weenwa tooniga.

„Ei, kõigi India aarete eest ei läbe ma enam samasse sängi tagasi!" wastas Andy kindlalt.

„Järgnege mulle, mu härra," ütles peremees. „Homme hommikul, kui tunnete end jälle terwena, heidate jälle puhkama."

Andy pilk langes ebamugawale diiwanile suitsetamistoas.

„Jään hommikuni siia lebama," ütles ta diiwanile wiibates. „On kohutawalt kuum öö — sängis on liiga palaw magada."

Peremees kehitas õlgu, tegi weel katset külalist üle rääkida, kuid loobus siis sellest, kui nägi, et ta sõnadel polnud mõju, ja wäljus lohisewate sammudega toast. Kolm korda tuli ta öö jooksul alla, et waadata, kas kõik on korras. Kui ta neljandat korda suitsetamistoa ukse awas, istus Andy diiwani serwal, sest hommik koitis juba.

„Kuulge mind, armas sõber," ütles ta, „mul on teiega tarwis rääkida."

„Teie pärast ei saanud ma terwel ööl silma kinni," porises peremees tigedalt.

„See on tõesti kole," naeratas Andy. „Kas mäletate weel, millises seisukorras olin, kui äratasin teid kella kahe ajal öösel?"

„Miks ma ei mäleta!" wastas peremees kurjalt, „teie ju seisite keset lillepeenart."

„Ja kui ma oleksin teile öelnud, et minu toas leidub midagi üpris ohtlikku, mida teie siis oleksite wastanud?"

„Et jõite eile õhtul rohkem whiskyt, kui kannatate," porises peremees.

Andy kõneles rahulikult ja näis täiesti terwena. Rabutus waldas härra Crispi.

„Mis see kõik tähendab?" küsis ta.

„On kõige mõistlikum, kui tulete minuga kaasa," ütles Andy. Nad läksid koos aeda ja astusid redeli alla.

„Palun laenake mulle oma rewolwer," sõnas Andy.

„Ei mõtlegi," wastas peremees kindlalt.

„Hea küll, siis ronige redelist üles ja waadake aknast sisse! Aga kui teile elu on kallis, siis olge ettewaatlik!"

Härra Crisp ronis redeli pulki mööda üles. Erutatult waatas ta aknast sisse. Ta pilk jäi peatuma millegil, mis lebas kerra tõmbunult ukse taga. Sellest imelikust puntrast kerkis pisike pea, õudne maopea, ja siis kostis sama häälitsust, mis öösel nii pööraselt oli kohutanud Andyt. Peremees kahwatus ja libises kärmesti redelist alla. Ta huuled wärisesid ja esimesel pilgul ei saanud ta sõna suust.

„Kas laenate mulle nüüd oma rewolwri?" küsis Andy.

Peremees eemaldus wankuwa kõnnakuga. Paar minutit hiljem tuli ta tagasi ja surus suure rewolwri Andy pihku. Silmapilgu pärast kõlas pauk: Andy oli wiie meetri kauguselt purustanud mao pea.

Siis ronis ta tuppa ja keeras ukse lukust lahti. Ta pakkis parajasti oma asju, kui peremees astus sisse.

„See on haruldaselt suur madu," tähendas härra Crisp, osutades põrandal lebawale dshungli elukale. „Kuidas teda nimetatakse?"

„See on latsutajamadu," wastas Andy Collinson. „Kas oleksite nii lahke ja tooksite mulle arwe? Rollsborough on kahtlemata ilus kohake, aga minu terwisele mõjuwad siinsed kombed halwasti."

Ja samal silmapilgul mõtles ta, et wähe oleks puudunud ja õhtulehed oleksid toonud sensatsioonilise teate: „Ajakirjanik langes latsutajamao ohwriks."

Andyt wapustas wärin. Nüüd pidi kiiresti tegutsema, aega ei tohtinud enam wiita!

Raske ülesanne.

Andy sõitis Rollsborough'st Ashfordi, kus einetas heas hotellis. Pärast sööki läks ta lugemistuppa, kus laotas kirjutuslauale kõik paberid, milledest ta eelmisel õhtul oli püüdnud leida salapärase märguande saladuse lahendust.

Ka täna hommikul ei tundunud ülesanne põrmugi kergemana kui möödunud ööl. Silmitsenud tükk aega kriipsudega ja punktidega ülekülwatud lehti, tuli tal äkki hea mõte. Ta läks postkontori ja näitas telegrafistile oma esimest signaalmärkide üleskirjutust. Preili Bearstead, pika praktikaga telegrafist, raputas pead:

„Ma ei saa sellest midagi aru."

„Mina ka mitte," seletas Andy Collinson nukralt. „Aga teie olete ju wilunud sel alal. Wõib olla on halwa signaliseerimise tagajärjel kasutatud kogemata waletähti. Kindlasti läheb teil korda awastada, mida saatja tahtis öelda."

Preili Bearstead tõmbas käega üle pea. Juhuslikult oli ta kirglik ristsõnade mõistatuste lahendaja ja harrastas igasuguseid waimlist pingutust nõudwaid ajawiitemänge.

„Aga mis kasu oleks sellest?" küsis ta.

„Saate wiis naela, kui lahendate saladuse weel täna," ütles Andy, ulatades talle oma nimekaardi, millele ta oli märkinud oma hotelli nime.

Preili Bearstead naeratas.

Kui see ülesanne on üldse lahendataw, siis lahendan ma selle."

Mitu korda päewa jooksul, kui tal parajasti oli silmapilk waba aega, wõttis ta laualaekast salapäraseid lehed ja silmitses neid uuriwalt, ent waewalt jõudnud asjasse süweneda, tiksus jälle telegraafi aparaat wõi ilmus mõni isik, kes soowis läkitada telegrammi. Õhtul läks ta külla, mängis mitu tundi bridshi ja alles kesköö paiku saabudes koju, meenus talle ta ülesanne.

Nüüd hakkas ta suure innuga tööle, luges ikka uuesti ridu algusest lõpuni ja lõpust alguseni, kombineeris ja mõtiskles. Kell oli juba üks, kui ta wiimaks erutatult hüüdis: „Jah, see on nii! Nüüd on asi selge!" Ent kuna oli juba liiga hilja tülitada ajakirjanikku, heitis ta sängi, pahane endale, et nii hilja oli asunud saladuse lahendamisele.

Wahepeal oli aga juhtunud mõndagi. Kuigi Andy Collinson ülesande lahendamise oli usaldanud preili Bearsteadile, ei saanud ta ometi rahu. Hotelli tagasi jõudnud, lukustus ta oma tuppa, wallatud waid ühest soowist — saawutada selgust.

See oli ränk töö. Pärast tunni kestnud peamurdmist heitis Andy lehed kõrwale, sõimates end idioodiks, kes rumalustele raiskab aega. Kuid süüdanud uuesti piibu, ta korjas paberid jälle kokku ning hakkas taas algusest peale. Ta proowis läbi kõik wõimalikud kombinatsioonid. Kuna saladuslik signaliseerija oli tarwitanud korduwalt kolme tähte, Andy taipas, et ta oli tahtnud waid awaldada üht sõna. Aga milline see oli?

Andy mõtiskles, asendas tähed uuega, mõtiskles jälle. Siis kargas ta järsku püsti, lõi rusikaga wastu lauda ja hüüdis kergendusohkega:

„Viimaks ometi!"

Kõik oli nüüd selge — kõik!

Andy heitis pilgu randmeuurile: kümme minutit puudus seitsmest. Noormehed, keda Dick Tempest oli valinud oma võitluskaaslasteks, valmistusid praegu kindlasti hiliseks lõunasöögiks. Aga mis sellest, kui nad see ainus kord jäävad korraliku söömaajata? Kui Dick Tempesti telefon on korras, siis asub ta väike leegion kohe teele, kui mitte — siis Andy otsustas kõlistada Scotland Yardi ja kutsuda välja kuulsa löökjalga.

Vaevalt minuti kaalutles ta. Siis ruttas ta alla ning helistas Londoni.

„Härra Tempest?" küsis ta viivu pärast. „Siin Collinson. Kuulake tähelepanelikult. Mul on teie jaoks uudis. Suur uudis. Kui kiiresti saate meie vandeseltslaste jõugu kokku?" Tekkis lühike paus. „Suurepärane! Siis läheb lahti. Teatage kõigile, et nad sõidaksid Ashfordi, Kenti krahvkonnas. Ootan neid „Kuldlõvi" võõrastemajas. Saite aru? Jah, väga hea. Nägemiseni!"

Higipiisarad läikisid Andy otsmikul, kui ta kuuldetoru pani käest. Ta ootas veidi, siis telefoneeris ta „Daily Budgeti" toimetusesse.

„Tahaksin kõnelda öötoimetajaga," ütles ta ja hetk hiljem, kuuldes tuttavat häält: „Hallo, Davis, siin Collinson. Täna öösel saate minult pikema kirjelduse, jah, kindlasti kaks veergu kui mitte rohkem... Kuidas? Ei, see on praegu veel saladus. Muidugi on see ühenduses Gloria Castello tapmisega, sest midagi muud mind praegusel filmapilgul ei huvita. Loodetavasti läheb kõik hästi. On võimalik, et peate minu homme hommikul tagatise eest vanglast välja ostma, aga igatahes kõmu on laialt. Leht ostetakse lennult. Nüüd vajan eelkõige autot.

ütelge Millsile, et ta silmapilk sõidaks Ashfordi, „Kuldlõwisse". Wäga hea. Palju tänu. Nägemiseni!"

Andy pühkis näolt higi ja läks söögisaali. Kuigi ta öösel oli maganud waid ühe tunni, polnud ta põrmugi wäsinud, wastupidi — ta tundis endas otse ülewoolawat energiat.

Leegion.

Andy oli teadlik oma plaani hädaohtlikkuses, kuid ta ei mõtelnudki sellest loobuda. Palju olenes Dick Tempestist. Kui ta jõuab õigel ajal pärale ja ta kaaslased osutuwad tublideks meesteks, läheb kõik hästi. Wastasel korral aga — Andy Collinson ei lõpetanud mõtet. Talle waid meenusid Hiram van Doornile antud kolm kirja.

Weidi hiljem wäljus Andy wõõrastemajast ja läks kauplusesse tegema ostu, mis üllatas müüjat. Ta waatas hämmastunult järele härrale, kes, suur pakk kaenla all, lahkus ärist.

Kell oli täpselt kolmweerand üheksa, kui Andy, kes seisis „Kuldlõwi" wärawas, nägi lähedal peatuwat autot. Keegi härra astus autost wälja, heitis pilgu wõõrastemaja sildile ja tuli lähemale.

Wõõras härra oli umbes kolmkümmend aastat wana, laiaõlaline ja nähtawasti wäga tugew. Ta astus halli, libistas pilgu üle sealwiibijate, istus siis wäikse laua taha ja tellis endale midagi joodawat.

„Number üks," pomises Andy.

Kümme minutit hiljem saabus teine auto kahe sõitjaga. Nad lähenesid tuttawlikult wõõrale härrale ja istusid tema lauda.

„Teie olete Dick Tempesti sõbrad?" küsis Andy, kes oli astunud nende selja taha.

Kolm härrat wahetasid kiire pilgu ja silmitsesid siis Andyt uuriwalt. Number üks jäi temaga nähtawasti rahule.

„On see siin?" küsis noormees.

„Ei," wastas Andy. „Palun minge üles minu tuppa — number seitse esimesel korral. On parem, kui meid ei nähta koos."

Hiram van Doorni saabudes seisis Andy jälle wärawas.

„Sain „Berengaria" kassapidajalt telegrammi," ütles ameeriklane. „Lugege." Ja ta ulatas ajakirjanikule ümbriku.

Pinewa huwiga luges Andy:

„Tüdruk, keda Ameerikas ei lastud maale ja kes „Berengarial" saadeti kodumaale tagasi, hüppas täna öösel üle parda ja uppus, kuigi päästepaat lasti kohe wette ja tehti kõik, et teda päästa. On täiesti wõimatu, et ta on teie tütar, sest tema kajutist leiti järgmine kiri:

„Ma ei suuda enam taluda elu wintsutusi. Inglismaal oli politsei minu kannul, sellepärast warastasin teise tüdruku passi ja sõitsin Ameerikasse, kus tahtsin alustada uut elu. Aga mind ei lastud maabuda ja nüüd teen kõigega lõpu. Minu õige nimi on Miriam Gadsby."

Tüdruku riiete järele otsustades, kuulus ta waesemasse seltskonnakihti."

Andy pani telegrammi kokku ja pistis selle oma tasku. Selle teate kawatses ta lisada kirjeldusele, mille ta weel täna öösel saadab „Daily Budgetile".

Kell weerand kümme saabus kaheksas mees.

„Nüüd on kõik siin," seletas Dick Tempest lihtsalt. „Wõime alata."

Andy heitis meestele lühikese uuriwa pilgu. Dick Tempest ja ta mõlemad wennad John ja Ross üksi juba moodustasid tähelepandawa löögijõu. Tubby Sinclair wäikesim kõigist meestest, oli Indias sooritanud hulga wahwaid tegusid. Tolly Webster oli kiirjooksjana lõiganud loorbereid, kuid peale selle oli ta lendur ja hea poksija. Siis olid weel saabunud Marsden, Mac Allister kaardiwäest ja Hiram van Doorn.

Nüüd tutwustas Andy neid oma tegewuskawaga.

„Wõtke endale igaüks relw kaasa," ütles ta lõpuks, osutades jalutuskeppide hunnikule. Need olid kõige tugewamad ja raskemad kepid, milliseid leidus Ashfordis. Müüja suurimaks üllatuseks oli Andy need ostnud kohalikust kauplusest.

Warsti pärast seda wuras Ashfordist autode karawan wälja. Nad sõitsid otsejoones Rollsborough'sse. Kiriku lähedal juhtis Andy oma autojuhi tähelepanu „Green-Pargi" lossile.

„Seal oodake mind, Mills," ütles ta. „Üsna wärawa ligidal. Kõik teised autod jääwad kõrwaltänawasse seisma. Alles kui oleme eemaldunud, sõitke sinna, ja pidage masin sõiduwalmis. Kui teilt keegi küsib, mida teete, siis ütelge, et teie auto on rikkis ja ootate mehaanikut. Ja oodake seni, kuni tulen tagasi. Ilma minuta ei liigu teie paigast, mõistate? Ma ei tea, kui kauaks jään majja, kuid sealt kihutan otsekohe lähema telefoni juurde. Saite kõigest aru?"

„Just nii," ütles Mills sõdurlikult. Ta oli maailmasõjast wõtnud lendurina osa. „Aga kas poleks parem, kui tuleksin teiega kaasa?"

„Teie peate mind wärawa ees ootama, Mills," wastas Andy tõsiselt. „Aga pidage nüüd kinni."

Hetk hiljem peatus ka järgmine auto, milles istus Hiram van Doorn.

„Härra van Doorn," ütles Andy. „Üks meist peab siia jääma autosid walwama. Meid on üheksa meest. Kas teie wast —"

„Kui arwate, et tulin siia seda toigast waatama," ütles ta, wibutades keppi. „Ei, mina teen kaasa! Ega ma pole mõni wana rauk, kes waid täidab auülesandeid?"

Ja nii juhtus, et üheksa meest hääletult lipsasid „Green-Parki" aeda, minnes sama jalgrada mööda edasi, millel mõne päewa eest oli kõndinud Andy. Kui nad jõudsid kohani, kus tol korral oli seisnud Amsterdami krahwinna, ilmus järsku põõsaste wahelt nähtawale wäike habras kuju ja sibas wäledasti üle muruplatsi lossi poole. Kümme silmapaari märkasid teda korraga.

„Tolly, püüa ta kinni," hüüdis Dick Tempest ja andis endisele kiirjooksjale hoobi wastu õlga. Nagu wälk tormas Tolly Webster põgenejale järele. Midagi helkiwat wuhises läbi õhu, wilksatas Tolly kõrwa äärest mööda ja sattus raksatades puu tüwesse. Kaks sekundit hiljem wähkresid mõlemad mehed murul ja kui Andy astus nende juurde, nägi ta, et siplew olewus, keda Tolly hoidis oma tugewate käte wahel, polnud keegi muu kui malailane.

„Minge edasi, ma ei lase tal põgeneda," ütles Tolly.

„Silmapilk!" Andy wõttis taskust nööri. Malailase käed ja jalad seoti kinni ja ta heideti põõsasse.

Nüüd wast selgus, et Tolly oli siiski saanud haawata.

„Tühi asi!" muigas ta üleolewalt, pühkides kaelalt werd. „Sain ainult tsipake kriimustada."

Nüüd valdas mehi kättemaksu himu. Senini nad olid asjale suhtunud kui huvitavale seiklusele, aga Tolly haavamine äratas neis võitluskire.

Dick Tempest surus suurele kellanupule laias tammepuust ukses. Teised seisid ta kõrval nii, et ukse avades neid polnud näha. Kõik olid hiirvaiksed.

Kas lossi elanikud aimasid hädaohtu? Kas tehakse uks lahti? Mis neid ootab ees? Tühi maja või jõuk relvastatud bandiite?

Ootamine näis kestvat igaviku. Viimaks ometi kuuldus samme ja siis krigises võti lukus. Järgmisel sekundil avanes uks.

Võitlus.

Lävele ilmus teener, hämmastunult vaadates otsa Dick Tempestile, kes temale astus vastu. Kui ta märkas pimeduses tumedaid kogusid, avas ta suu, aga enne kui ta jõudis lausuda sõna, haaras tugev käsi temal kõrist kinni. Järgmisel filmapilgul heideti ta põrandale pikali. Teener rabeles, vehkles metsikult käte ja jalgadega aga tema mässamisele tehti kiire lõpp, — ta köideti kõvasti kinni ja paigutati siis halli kaugemasse nurka, kuhu ta jäi liikumatult lebama.

Hallist viis üles lai kivitrepp. Siin asus ka mitu suletud ust. Põrandat kattev paks vaip summutas sammude kära ja vanaaegse suure seinakella tiksumine üksi katkestas vaikust.

Andy Collinsoni käsul avasid mehed kõik uksed. Selgus, et alumise korra tubades valitses pimedus ja et neis ei leidunud ainustki elavat hinge. Siis sammusid mehed trepist üles. Kui kõik olid kogunenud trepile kõige lähemal seisva ukse taha, vajutas Dick Tempest lingile.

See oli suur tuba, kus istusid wiis meest. Ukse awanedes kargasid neli meest kärmesti püsti, kuid wiies, Raymond Lockyer tõusis alles paari sekundi pärast aeglaselt ja rahulikult.

„Mida see tähendab?" küsis ta üllatunud pilguga.

Aga nelja meest oli wahepeal wallanud kabuhirm. Nad tõstsid koledat kisa ja raske kirjapress wuhises läbi toa. Õnneks ei tabanud see Mac Allisteri, kes wälkkiirelt hüppas kõrwale, kuid just samal filmapilgul astus John Tempest sammu ettepoole ja press sattus talle wastu pead. Puupakuna langes ta põrandale pikali.

Sel hetkel näis, kui oleks säde kukkunud püssirohu waati. Algas rüselemine ja metsik kakelus. Andy hüüdis midagi, kuid tema sõna ei kuulanud keegi. Dick Tempest ise tormas mehe kallale, kes oli heitnud kirjapressi ja hakkas teda rusikatega taguma. Toolid ja lauad lendasid kolinal ümber, klaasid purunesid.

Mõne sekundi wältel kõlas kolm pauku. Päris põrgu oli lahti! Keegi ei karjunud enam, kostis waid maadlewate meeste rasket hingamist, kehade prantsatust wastu põrandat, rusikate laksatusi wastu paljast ihu. Aeg-ajalt kõlas mõni pauk ja siis wuhisesid kepid läbi õhu, kõmisedes langedes pealuudele.

Järsku keegi kustutas walguse. Peale Andy Collinsoni ei näinud keegi, kes seda tegi.

Algusest peale Andy Collinson teadis, et toasolijate seas wiibib kurjategijate jõugu juht, ja ta pidas teda terawalt silmas. Elektriwalguse kustudes, Andy tõmbas taskust laterna. Aga enne weel kui ta jõudis wajutada lülitile, paistis trepikojast nõrka walguse kuma, ja ta nägi seina tekkiwat awaust.

Andy tormas sinna. Liig hilja! Seinapaneel, mille taga nähtavasti asus salauks, sulgus parajasti. Waenlane oli põgenenud!

Andy sööstis teise ukse juure, kuid kestis paar minutit enne kui ta suutis endale murda teed läbi wõitlewate inimkehade kuhila. Paar hoopi tabasid ka teda ja ta ei teadnud, kas need tulid waenlastelt wõi sõpradelt. Tal polnud ka aega selles weenduda, sest ta tahtis põgenikku tabada, makskú mis maksab!

Samal ajal süttisid lambid uuesti. Dick Tempest, kelle kuub oli rebitud katki ja kelle põselt nirises werd, oli seina äärt mööda kobades leidnud elektrilüliti. Hele walgus langes toale, mis nüüd sarnases lahinguwäljale.

Äkki ilmus Dick Tempesti kõrwale tüse, turjakas teener ja Dick oigas, kui ränk rusikahoop langes ta lõuale. Punased tähed tantsisklesid ta silmade ees ja pind ta jalge all näis kõikuwat. Aga ta toetas käe wastu seina ja põikles uue hoobi eest osawalt kõrwale. Toibunud weidi, kargas ta õudse röögatusega teenrile kallale.

Ta esimene löök ei tabanud märki ja järgmisel sekundil taipas Dick Tempest, et tema wastaseks oli elukutseline poksija. Ta tuikus ikka weel saadud hoobist, kuid ta ei mõtelnudki alla anda. Nagu hullunud metsloom wõitles ta, jagades huupi hoope ja karjudes ise täiest kõrist.

Teades, et tema wõidust wõi kaotusest oleneb wäikse leegioni saatus, Dick Tempest pani mängu oma wiimase jõuraasukese. Aga olles täies wõitluse hoos, haistis ta järsku wastikut kõrbehaisu. Ta tõstis pilgu ja nägi nüüd toas heljuwat suitsuwinet. Keegi oli süüdanud maja põlema!

Känk lööt pani ta uuesti tuikuma, kuid nüüd kogus ta oma viimsed jõuriismed ja virutas vastasele säärase hoobi, et see lendas selili põrandale, jäädes meelemärkusetult lamama.

Dick seisis hetke vaikselt, tõmmates hinge tagasi, siis libistas ta pilgu üle oma kaaslaste. Neist olid jalul weel ainult ta wend Ross, Mac Allister ja Tubby Sinclair. John lebas ikka weel samas kohas, kuhu ta oli langenud kirjapressist tabatuna. Marsden ja Hiram van Doorn olid kuulidest haawatud. Kuid miljonär tegi juba katset end jalule ajada.

Suitsu tungis ikka rohkem tuppa ja Dick Tempest kuulis kahtlast krõbinat. Haawatud pidi kiiremas korras wiima wälja, sest wastasel korral ähwardas neid lämbumissurm.

„Wiige nad wälja! Päästke nad!" karjus ta kaaslastele ja sööstis ise treppi mööda üles kolmandale korrale.

Teda oli wallanud mingi hullumeelsuse puhang. Ta awas kõik uksed üksteise järel, waatas igasse tuppa ja tormas siis ärklikorrale, kuhu wiis kitsas keerdtrepp. Siin oli täiesti pime ja suits oli eriti tihe.

Dick karjus waljusti, tõmbas ka siin kõik uksed pärani, aga kõik toad olid pimedad. Siis sattus ta wastu ust, mis oli lukustatud. Nüüd ei kõhelnud ta enam, waid surus end täie jõuga wastu uksеplaati. See nagises ja andis järele.

Jälitamas.

Trepist alla joostes mõtles Andy Collinson waid tumedale kogule, mis oli kadunud salaukse taha. Kuigi sõbrad olid hädas, ei jäänud ta neid awitama.

„Pole aega!" pomises ta läbi hammaste, kui Mac Allister kutsus teda appi.

Ta tormas alla halli, möödus köidetud teenrist ja lipsas välja parki. Ta oli relwata, raske kepp oli kukkunud tal juba ennist käest, ja tal polnud wähematki aimu, mida nüüd ette wõtta.

Ta jooksis põlise kastani warju ja toetas selja wastu selle tüwe. Pimeduses oli teda wõimatu isegi paari sammu kauguselt näha. Majast kostis rewolwripauk ja siis kuulis ta ruttaja kiireid samme. Andy waatas terawalt ringi.

Keegi ruttas garaashi poole, mis asus maja paremal küljel.

Pöörase kiiruga tormas nüüd Andy pargiwärawa suunas, ta jooksis nii nagu ta juba kümneid aastaid polnud jooksnud, hingeldades, wiimast lihast pingutades. Ta hüppas üle põõsaste, komistas kiwile, aga jatkas siiski jooksu. Ta oli juba üsna lähedal wärawale, kui auto temast kihutas mööda, heledat walgust heites ümbrusele. Õnneks warjas Andyt autotüüri taga istuwa mehe pilgu eest hekk, mis seal kohal oli eriti tihe.

Auto libises wärawast välja. Andyl aga tuli weel kakskümmend meetrit joosta oma masinani.

„Sõitke sellele autole järele!" ütles ta Millsile, ronides tema kõrwale. „Nii kiiresti, kui masin wõtab!"

Mills oli osaw autojuht ja ta armastas pöörast kiirust. Selline ülesanne meeldis talle. Auto nende ees sõitis nähtawasti juba sajakilomeetrilise tunnikiirusega, kuid wististi suutis ta arendada weel suuremat tempot. Mills muigas ainult. Ta oli oma masinaga saawutanud kord sajakolmekümne kilomeetrilise tunnikiiruse, kuid see polnud weel kõik. Kindlasti ta Bentley trumpab põgeneja üle!

Kuna tee tegi käänakuid, kaotasid nad hooti endi ees kihutawa masina silmist ning jaabudes Rollsborough'i ja Ashfordi waheliſele maanteele, oli eelsõitja hoopis kadunud. Andy oli pettunud. Ja õnnetu.

Aga Mills ei heitnud meelt. Märgates eespool teetähist, ta tasandas masina käiku, käänas parempoolsele kõrwalteele ja andis gaasi. Ta toimis ainult hea õnne peale, kuid seekord tal tõepoolest wedas: hetk hiljem ilmus nähtawale kaugel ees wilksataw punane tuluke. Nad olid jälle põgenikul kannul!

Mills suurendas kiirust. Tee oli aukline ja masin hüples ja wabises, kuid tänu headele wedrudele, sõitjad ei tundnud endid halwasti. Kaks kilomeetrit oli wõõras auto neist ees. Selle maa pidid nad tingimata lühendama.

Wahemaa wähenes aeglaselt, aga kindlalt. Kuid see oli pingutaw ülesanne, mille Mills oli wõtnud endale. Ta ei tundnud ümbrust, tee oli wilets ja iga käänaku tagant wõi wäikselt kõrwaltänawalt wõis ilmuda ootamatu takistus. Ent metsiku hooga kihutawat masinat oli nüüd wõimatu kärmesti pidurdada.

Nad olid läbinud sellises kaelamurdwas tempos umbes kolmkümmend kilomeetrit, kui põgeneja jälle kadus nende silmist. Mills tasandas kiirust ja wahtis teraselt ringi, otsides mingit kõrwale pöörduwat teed. Aga kuskilt ei paistnud posti ega nimelauda. Polnud parata: pidi otsejoones edasi kihutama.

„Kaabakas on kustutanud oma tuled!" hüüdis ta järsku Andyle, „aga sääraſe tempoga ei julge keegi kaua pimedas sõita!"

„Külmawerd, mu poiss," lausus Andy julgustawalt. „Sõitke aga edasi!"

„Seda ma teen!" karjus Mills ja tormas edasi, tänades taewast, et pidurid töötawad nii hästi. Nii kohutawa kiirusega wõis ainult hullumeelne pimedas kihutada, ja Mills oli weendunud, et warem wõi hiljem eelsõitjaga juhtub õnnetus. Ta kartis waid, et järsk pidurdamine muutub ka tema oma masinale saatuslikuks.

Wõõras auto käänas ümber nurga jälle paremale.

„Hoidke kõwasti kinni!" karjus Mills, pöörates ka oma masina kõrwalteele. Kuna ta ei wähendanud kiirust ja käänak oli järsk, auto rataste alt kadus sekundiks pind ja kraawi lendamine näis möödapääsematuna. Aga juba kihutas auto jälle edasi. Kõik oli läinud hästi.

Nad olid wõitnud sada meetrit ja mootor sumises jälle rõõmsalt. Põgeneja suundus nüüd lõunasse — Romney-soode piirkonda, kus teed olid äärmiselt kitsad ja pimedas waritsesid hädaohtlikud laukad.

Praegu oli tee weel sirge ja wõrdlemisi lai. Wahemaa autode wahel wähenes üha. Wiimaks tantsiskles punane tuluke ainult paarisaja meetri kaugusel nende ees.

Soode piiril wõttis põgeneja uue suuna. Ta nähtawasti tundis ümbrust hästi, kuid polnud weel walinud oma sihtkohta. Ilmsesti tahtis ta enne wabaneda jälitajast ja siis alles alustada tõelist põgenemisretke.

Wast oli tal weel mõni kawalus tagawaraks, arutles Andy, märgates, et nad sõidawad uuesti Rollsborough' sihis. Kuid Mills püsis kindlalt wõõra auto kannul ja see oli juba pool wõitu.

„Kas meil piisab bensiinist?" küsis ajakirjanik. Äkki tal hakkas hirm, et ettewõte weel nurjub wiimsel silmapilgul.

„Tank on täis," hüüdis Mills rõõmsalt, muiates politseiniku üle, kes seistes tee weeres wahtis ammulisui mööda kihutawatele autodele järele.

Ja jälle tormasid nad edasi. Andy pilk langes kiirusemõõtjale ja ta ehmus.

Mills wahtis teele, mis walkjalt lookleva lindina keerles nende ees. Auto wuhises ikka edasi, jättes kilomeetri kilomeetri järele maha. Mills oli kord jälle oma õiges sõiduwees ja talle meenusid sõja päewad, mil ta oma lennukiga oli jälitanud põgenewat waenlast. Aga siin oli seisukord palju ohtlikum kui õhus: wäiksemgi wääratus, ainus wale liigutus ja nende teekonnal on igaweseks lõpp.

Andy silmitses ikka weel kiirusemõõtjat. Siis heitis ta pilgu teele, wõpatus ja karjatas tasa.

Kõik juhtus sekundi wältel.

Mingisugune sõiduk oli kõrwalteelt pöördunud maanteele otse tormawale autole wastu. Kumbki pool ei saanud enam kõrwale põigelda. Kostis õudne raksatus.

Mills pidurdas kõigest wäest. Auto keerles oma enda telje ümber, rappus, wõnkus, tõusis kui hüppeks ja tuli rusuhunnikule hirmuäratawalt lähedale. Andy arwas juba, et seal hukkuwad ka nemad.

Aga neli meetrit õnnetuskohast peatas Mills masina.

Wõit.

Mõlemad mehed olid oma jahiretke ootamatust lõpust nagu halwatud.

Kestis terwe minuti, enne kui Andy Collinson wärisewate sõrmedega awas autokse ja sammus

õnnetuspaiga poole. Keset maanteed piimanõude kuhila wahel lebas umbes neljateistaastane poisike, kes end pikkamisi istukile ajades hõõrus oma pead. Piimawanker, mida ta oli juhtinud, moodustas endast nüüd waid ruside hunniku.

Jalgrajal lamas auto, kõik neli ratast taewapoole, jahutaja paisatud eemale. Näis peaaegu uskumatuna, et see oli sama masin, mis äsja weel tuulispasana oli lennanud piki maanteed.

Mills ja Andy Collinson astusid auto juure.

„See on Raymond Lockyer," ütles Andy. „Ta on masina all. Peame seda kergitama."

Polnud lihtne tõsta rasket autot, kuid suuri waewu suutis Mills siiski selle nii kõrgele upitada, et Andyl läks korda liikumatut keha auto alt wälja tõmmata.

Kui nad awasid mehel krae, awas ta silmad. Ja Andy, kes tema kohale kummardus, märkas ta suunurgis iroonilist naeratust.

„Teie wõitsite, Collinson!" ütles Lockyer. Siis waikis ta ja ta nägu tõmbles walulisel. „Teie muidugi ei tea, et oleme tuttawad."

„Ei, ma tõesti ei mäleta, et oleksime kunagi puutunud kokku," wastas Andy.

„See juhtus alles hiljuti," lausus Lockyer tasa. „Seitsmes kellas". Teie ostsite mulle klaasi õlut ja ma jõin teie terwiseks. Kas teie ei mäleta habemikku wanameest?"

„Muidugi, mäletan teda!" hüüdis Andy Collinson. „Nüüd meenub mulle, et teie lahkudes, keegi kõrtsis olijaist ütles, et nägewat teid esimest korda. Olete hea näitleja, Lockyer!"

„Oh, see oli tühine osa! Muide, täna olete oma palga ausasti ära teeninud. Mis on juhtunud?"

„Teie purustasite piimawankri," ütles Andy.

„Ah nii! See oligi tume takistus. Ma ei mäleta enam midagi. Kas waene mees on haawatud?"

„Ainult weidi põrutatud," ütles Andy. „Aga mis on teiega? Pean ma oma autojuhi saatma arsti järele?"

Lockyer köhis ja Andy pühkis ta huultelt were, mis oli tunnistuseks, et ta oli saanud raskeid sisemisi wigastusi.

„Kardan, et seekord ei suuda mind aidata ükski arst," sosistas Lockyer, „rinnus on pöörane walu... midagi nagu rõhub raskesti... Lõpp on käes. Minu elu oli huwitaw, nautisin igat minutit... Kaebamiseks pole mul põhjust."

„Teid saab weel päästa," seletas Andy.

„Wõimatu! Kõik on otsas. Ja olgu peale! Elatud on juba küllalt. Naljakas, kui wähe teab inimene! Kõneldakse eelaimdustest, aga täna hommikul oleksin naernud suure häälega, kui keegi oleks öelnud, et ma homset päewa enam ei näe."

Hetke waikis ta.

„Oleme tasa," sosistas ta siis. „Kaks korda püüdsin teid toimetada teise ilma."

„Madu on siis tähelepanu-awaldus teie poolt?" küsis Andy.

„Jah, see oli minu idee, samuti kui noa heitminegi. Ärge sellepärast malailasele olge pahane. Päästsin kunagi ta elu ja ta on mulle nii tänulik. Kui ta teid oleks tabanud, lugu oleks muidugi hoopis teine. Tahtsin waid homme lõunani siia jääda, siis oleksin kadunud. Teie olite mulle pinnaks silmas, kuid arwasin, et tegutsete üksi, omal käel. Ah, kui teie kõrwaldamine oleks õnnestunud!"

„Ja ometi räägitakse, et Äss ei tapwat kedagi," lausus Andy.

Lockyeri valust moondunud näol peegeldus üllatus.

„Äss?" kordas ta.

„Jah, Padaäss, ütles Andy kindlalt.

„Teie üllatate mind," sosistas Lockyer.

„Millega?"

„Ma ei mõista, kust teate seda?"

„Tähendab, teie olete Padaäss?"

Tekkis lühike paus.

„Lõpuks on nüüd kõik tähtsusetu. Lõpp on käes. Jah, teie võitsite Padaässa. Aga kuidas avastasite minu saladuse?"

Andyle meenusid need kümned pisiasjad, mis teda olid aidanud Padaässa isikut selgitada. Aga praegu oli vähe aega, sellepärast ütles ta vaid:

„Tulin kohe sellele mõttele, kui kuulsin, et Gloria Castello oli teie naine."

Ja öövaikuses, keset tolmust maanteed, pööras surija oma tontlikult kahvatu näo Andy Collinsoni poole.

„Jah, Gloria oli minu naine," ütles Raymond Lockyer viimaks. „Olete haruldane inimene, härra Collinson. Kahju, et minu kaaslaste seas polnud ainustki nii andekat meest. Meie kahekesi..."

Lockyer oigas, ja ta jõud kadus silmnähtavalt. Iga mi⸗⸗ oli kallis.

„Miks?" küsis Andy Collinson, „miks tapsite Gloria Castello?"

Lockyeri laod vajusid kinni. Andyle ja Millsile tundus, nagu ei avaneks ta silmad kunagi enam.

„Arvan, et maailm tembeldab minu alatuks lurjuseks ja vististi on tal õigus. Olin kurjategija, kaabakas, aga ma armastasin Dorothyt. Suurima eksisammu tegin sellega, et ma ei loobunud oma endisist eluviisidest päevast alates, mil ta lu-

bas saada minu naiseks. Dorothy oli puhas kui kristall, õilsaim olewus, keda kunagi olen kohanud.

„Tol õhtul Themse'i kaldal oleksin pidanud talle tunnistama kõik ja siis oleks ta mulle kas pööranud selja wõi oleks minuga abiellunud, hoolimata kõigest. Aga mul oli hirm. Mul oli surmahirm teda kaotada, sest ta oli mu kallim aare. Ma olin rikas ja ta pidas mind jõukaks kaupmeheks. Ma ei tunnistanud talle tõtt ja nii meie abiellusime.

„Dorothy, kellest hiljem sai kuulus Gloria, oli minu naine. Ta kuulus mulle ja armastas mind! Kas mõistate, mida see tähendas? Tema silmis ei olnud ma surelik mees, olin jumal, kes heljub pilwedel. Ja siis — ma isegi uskusin juba, et seisan teistest inimestest palju kõrgemal, tuli mul õnnetu mõte talle tunnistada tõtt. Soodsal silmapilgul ütlesin, kes olen.

„Ta naeris. Tõepoolest! Olewat wõimatu, et mina olen Padaäss! Päris wõimatu! Wast kõlas see tõesti naljakalt, ma ei tea, aga weel praegu näen selgesti enda ees ta sädelewaid silmi ja kelmikalt naertawaid huuli! Kui ilus oli ta, ja kui armas!

„Aga siis kadus ta põskedelt puna, ilme tõsines. Pikapeale hakkas ta taipama, et olin kõnelenud tõtt, et olin senini petnud teda, olin mänginud temaga inetut komöödiat. Sel silmapilgul oleksin andnud oma elu, et teha olematuks kergemeelselt lausutud sõnu. Aga midagi polnud enam parata.

„Dorothy wärises, waadates mulle otsa pilguga, mis näis läbistawat minu. Ta oli surnukahwatu.

„Oh, jumal," sosistas ta, „on see tõsi?"

See oli lõpp. Meie õnn oli warisenud kildudeks ja neid oli wõimatu kinni kittida. Olin walmis loobuma kõigest, tahtsin töötada, kas wõi lõhkudo kiwe, aga see ei aidanud enam. Kõik oli asjatu.

Kümne minuti pärast awastasin, et Dorothy oli lahkunud minu majast. Ta läks minema, kadus minu elust. Otsisin teda kõikjalt, aga mul ei läinud korda teda leida.

Aegamööda nüristus hingepiin ja pikapeale harjusin Dorothy kaotusega. Kuid sest saadik pakkus mulle rahuldust waid tegewus, mis Dorothyle oli tundunud nii õudsena. Ma sukeldusin jälle seikluste keerisesse ning laiendasin oma ettewõtet, luues suurejoonelise organisatsiooni. „Green-Parki" loss oli minu peastaabiks, kuid selle olemasolust teadsid waid minu usaldusmäärsemad adjutandid.

Äri õitses. Minu warandus kaswas igapäewaga. Kuid see mind ei huwitanud, raha oli mul küllalt. wajasin waid närwesawapustawaid elamusi kurbuse peletamiseks.

Ja siis nägin Dorothyt äkki ühe Londoni teatri lawal. Tundsin ta kohe ära, nagu oleksin ta hääle, silmade wõi käte järgi tundnud ära ka kahekümne aasta pärast. Tema oli ainus naine minu elus, ainus inimene, keda kunagi olen armastanud. Tema lahkudes oli minul tunne kui oleks osa minust endast läinud kaotsi, nagu oleksin jäänud poolikuks. Wärisedes istusin teatris. Olin juba warem kuulnud Gloria Castellost, kuid juhuslikult nägin teda sel õhtul alles esimest korda. Olin uhke temale! Mõtelge ometi: minu wäike Dorothy! Tüdruk, kes warem esines waid üsna pisikestes osades.

Peaaegu oleksin tormanud lawa taha, kuid miski keelas mind. Kartsin teda uuesti kaotada. Sellepärast kirjutasin talle ja andsin talle oma Rollsborogh' aadressi. Terwe öö olin ärkwel, kirjutades seda kirja, rebisin mitu paberit puruks ja algasin ikka jälle otsast peale. Wiimaks ometi sain kirja

walmis. Ütlesin temale, et alustan uut elu, et olen walmis oma minewiku pattude eest minema wanglasse, kui ta leiab selle olewat wajaliku. See oli kiri, millist mees suudab kirjutada elus ainult korra.

Ent kui möödusid päewad ja wastust ei tulnud, waldas mind meelekibedus. Mulle jutustati temast wõimatuid kuulujutte ja teadsin, et neis peitub terake tõtt. Kirjutasin talle weel teise kirja, öeldes talle, et olen hullumas igatsusest. Metsik wiha ärkas minus. Kordagi ei tulnud mina mõttele, et Dorothy ainult minu tõttu oli heitnud end elukeerisesse.

Tugew köhahoog sundis kõnelejat hetkeks waikima.

„Kas teie ei näe, et kõiges olen süüdi mina!" jatkas Lockyer ärritusest wärisewa häälega. „Mina purustasin temas midagi. Ükski inimene ei teadnud nii hästi kui mina, milline täiuslik olend oli tema!

Ta ei wastanud ka teisele kirjale ja siis sattusin põrguwõimude küüsi. Mul oli tunne, nagu kõnniksin kuristiku kaldal, iga silmapilk oodates pinna kadumist jalge alt. Kogu oma eluaja wihkasin tapmist, isegi linde ja loomi ei raatsinud ma surmata. Ma ei tea isegi mikspärast. Wast sünnipärasest headusest wõi lihtsalt instinktist. Ma ei oleks isegi teid püüdnud kõrwaldada, kui mind poleks sundinud äärmine häda.

Aga mõistsin, et olin walmis tapma inimest, keda armastasin ülekõige maailmas, kui ta minu juure ei tule tagasi. Ja ometi ma teadsin, et ta iialgi ei astu seda sammu. Paljas mõte, et terwe maailm naeris Gloria Castello krooniaarete üle, pani mu were kihama. Minu Dorothy, kelle pärast

olin walmis röömima ja riisuma, nälgima ja kannatama!

Kihutasin igapäew autol sadu kilomeetreid sihita mööda maanteid, aga pöörane ärewus kaswas tund-tunnilt. Ja siis juhtus, et sattusin kord wäiksesse maanteeweersesse wöörastemajja, et süüa seal lõunat. Pärast sööki läksin kõrwalruumi, mida seal kasutati lugemistoaks. Äkki langes mu pilk wahedale noale seinal ja ma ei suutnud enam waadata mujale. Olin wõlutud sellest relwast, olin uimane, hull... Libistasin noa oma tasku ja sõitsin otsejoones Londoni, Critzoni-hotelli. Olin kaotanud enesewalitsuse. Olin pöörane.

Alles eelmisel päewal olin käinud hotellis, et näha, kus asuwad ta toad. Selletõttu ei tarwitsenud kellegi poole pöörata küsimusega. Awasin ta toaukse ja astusin sisse. Gloria seisis keset ruumi. Seisis rahulikult ja waatas mulle otsa.

„Dorothy," ütlesin talle, „kaalu hästi oma wastust. Mina ei suuda lahusolu enam taluda. Kui sa minu juure ei tule tagasi, tapan sinu."

Ta ei lausunud sõna. Ta waid seisis sirgelt ja raputas pead, ilmega, millist olen asjatult püüdnud unustada.

Ma ei mäleta enam, kuidas tõmbasin noa, kuidas torkasin selle ta rinda... Aga ma tegin seda ja kui ta wankus, siis haarasin ta sülle ja asetasin diiwanile, kust ta leiti. Minu käsi oli werest punane... olin langenud kuristikku.

Mina, kes wihkasin tapmist, olin oma jumalikult naiselt wõtnud elu!

Hiilisin uksest wälja ja hetkel, mil astusin koridori, silmasin Adrienne van Doorni. Ta oli nähtawasti tulnud Gloriat külastama, kuid nähes mind, ta jäi nõutult seisma.

Adrienne waatas mulle terawalt otsa ja kuna mõistsin, et ta nüüd mingil tingimusel ei tohi astuda Gloria tuppa, ei liikunud ma paigast.

Kõhelnud wiiwu, Adrienne van Doorn pööras kannalt ringi ja eemaldus trepi suunas.

Järgnesin temale, puhastades käsi. Hallis seisatas ta hetke, astus siis paar sammu tagasi, kuid sammus siis kiiresti wälisukse kaudu uulitsale ja istus oma autosse.

Oli selge, et Adrienne, kuigi ta praegu ei teadnud weel midagi mõrwast, ometi kohe kahtlustab mind, kui kuuleb Gloria Castello tapmisest. Ta oli mulle tähelepanelikult waadanud otsa ja mind kirjeldada poleks temalt nõudnud mingit waewa. Muide, härra Collinson, kas oleksite nii hea ja wastaksite mõnele küsimusele?"

„Heameelega," wastas Andy. „Mida soowite teada?"

„Teie muidugi teate, mis juhtus täna Clargesstreetil?"

„Õhtulehed kirjutasid sellest pikalt ja laialt."

„Kas Elisel läks korda põgeneda?"

„Jah."

„Olete selles päris kindel?"

„Täiesti. Ta kihutas oma autos lõunarannikule ja põgenes mootorpaadil."

„Siis ei tabata teda enam."

„Ta ei ole segatud Gloria tapmiseloosse?"

„Elise? Ei. Ta ei tea isegi, et mina olen mõrtsukas. Ja kui keegi talle seda ütleks, ei usuks ta. Tal polnud aimugi, et olin abielus."

„Ta armastas teid?"

„Olete minu eraelust hästi informeeritud," ütles Lockyer. Ja lisas siis: „Jah, see oli wist ta ainuke nõrkus, kuid mina ei hoolinud temast. Tubli

naine muidu. Ainult ühe väärsammu astus ta oma tegevuse kestel ja see oleks peaaegu saanud temale saatuslikuks. Ta poleks tohtinud müüa Adrienne van Doorni kaelakeed, aga vististi oli seekord tõukejõuks armukadedus."

Lockyer oigas.

„Mis juhtus preili van Dooriga?" küsis Andy, kui Lockyeri valud näisid ajutiselt tuimenevat.

„Minu rind on puruks muljutud kui munakoor," pomises Lockyer. „Ärge jätke mind üksi. Naljakas, eks ole? Mina, just mina, hoian teid kinni! Aga, arvan, et keegi ei lähe meeleldi sinna, kuhu mina nüüd olen minemas."

„Mis juhtus preili van Doorniga?" kordas Andy oma küsimust.

„Adrienne'iga? Ah nii. Jah, pidin temaga midagi ette võtma. Järgnesin talle oma autos läbi Londoni. Tal polnud aimu, et jälitan teda. Kordagi ei vaadanud ta tagasi.

Kui jõudsime maanteele, kihutasin temast mööda ja peatasin auto keset teed. Ka tema pidi masina stoppama.

Läheduses polnud ainustki hinge ja keegi ei kuulnud ta appihüüdeid. Tõstsin ta autost välja, köitsin ta käed ja jalad, toppisin talle räti suhu ja —"

Sosin vaikis ja sekund hiljem kohtusid Andy ja Millsi pilgud.

Oli nii kummaline, et mees, keda nad alles äsja olid pöörase kiirusega näinud kihutamas piki maanteed, nüüd lebas nende ees helgiheitjate valguses liikumatult ja tummalt.

Adrienne.

Andy vaatas kella. Ainult kaks tundi oli aega „Daily Budgeti" trükki minekuni. Pidi ruttama.

sest ta ei tahtnud oma elu suurima sensatsiooniga piliseda.

Läheneva auto tuled ilmusid nähtavale. Masin vähendas kiirust ja peatus siis. Kaks härrat astusid maanteele.

„Taevane isa, kokkupõrge!" kuulis Andy ühte neist hüüdvat. „On keegi haavatud?"

„Jah, väga raskesti. Kardan, et teda ei päästa enam ükski arst," vastas Andy. „Kas elate siin läheduses?"

„Jah, umbes poole kilomeetri kaugusel. Pangleys."

„On seal politseijaoskonda ja arsti?"

„Jah, mõlemad on olemas."

„Kas arstil on telefon?"

„On."

Minut hiljem kihutas Andy Pangley sihis.

Politseinik sõi parajasti õhtust. Paarikümne sõnaga kirjeldas Andy temale maanteel juhtunud õnnetust ja ruttas siis arsti majja.

„Keegi on surmavalt haavatud, heldene aeg!" hüüdis arst, kübarat pähe pannes. „Jah, ma lähen kohe."

„Kas lubate, et kasutan teie telefoni?" küsis Andy. „Vajaksin seda tungivalt."

„Palun, palun," hüüdis arst üle õla ja sööstis trepist alla.

Andy haaras närvilike sõrmedega telefonitoru ja nõudis toimetuse numbrit. Oodates ühendust, ta koostas äsjaste sündmuste ülevaadet. Ta oli osav reporter, leidlik ja kiiresti otsustav, kuid nüüd tundis ta väsimust. Aga see kestis vaid hetke. Juba valitses ta jälle enda üle, oli kõigi oma meelte peremees.

„Hallo — hallo!" karjus ta. „Siin Collinson. Kes on seal? Westleigh? Hea küll. Stenografeerige nii kiiresti kui suudate. Ütelge toimetajale, et helistan hiljem weel. Kas wõin alata?"

Kui Andy Collinson oli lõpetanud pika kõneluse, pühkis ta näolt higi. Sügaw rahuldustunne peegeldus ta näol. Wilistades läks ta oma auto juurde.

„Meie pole weel walmis, Mills. Kihutage nüüd Rossborough'sse tagasi."

„Green-Parki" loss oli leekides. Kaks pritsi heitsid weejugasid tulemöllu. Muruplats maja ees sarnles lahinguwäljale. Rohul lebas pool tosinat köidetuid mehi nende seas ka malailane.

Ürritusest uunetaw kohalik politseinik, märkmik käes, wahtis abitult ringi. Ta ei saanud millegistki aru.

Andy sammus otsejoones noore daami poole, kes parajasti lõpetas Hiram van Doorni õlahaawa sidumist. Dick Tempest seisis tema kõrwal.

„Teie leidsite tema wiimaks ometi?" küsis Andy Tempestilt.

Tempest haaras ajakirjaniku käe ja surus seda tugewasti.

„Adrienne, siin on Andy Collinson, kellest sulle jutustasin. Inimene, kuidas tundsin teie pärast hirmu! Arwasin, et jäite põlewasse majja ja lämbusite suitsus. Mõtelge, need elajad pidasid Adrienne'i terwe aja lukustatud katusekambris!"

„Kuidas tunnete end, preili van Doorn?" küsis Andy.

Adrienne waatas ajakirjanikule, kellele ta, oma isa ja Dick Tempesti seletuste järele, wõlgnes oma wabastuse, särawate silmadega otsa. Ja Andy piirituks üllatuseks ta astus temale üsna lähedale ja suudles teda südamlikult.

„Teie — teie olete suurepärane inimene!" ütles ta.

Andyl oli kiire. Adrienne van Doorni leidmine oli tema töö krooniks ja tema pinew kirjeldus, millist praegu laoti, poleks selle teateta olnud täielik. Ta pidi tingimata kohe telefoneerima ja selleks ruttama „Seitsme kella" wöörastemajja.

Ta wiiwitas ainult paar minutit, et wahetada mõne sõna murelikku politseinikuga.

„Ma ei saa millegistki aru," ütles politseinik. „Keegi ei tea, mis siin õieti on juhtunud. Kus on härra Lockyer? Seda tahaksin teada."

„Teda ei leia te enam," ütles Andy tõsiselt.

„Aga kes on kõik need inimesed? Ja, lõpuks, kes olete teie?"

Andy ulatas temale oma nimekaardi.

„Siin on olnud suur kakelus," ütles politseinik. „Kohtul on palju tegemist, et kõike seda selgitada."

„Seda küll," wastas Andy. „Selles majas siin asus rahwuswaheliste kurjategijate jõugu peakorter. Kõiki neid mehi," ta osutas köidetud meestele rohul, „otsib Scotland Yard juba ammu, ja ma ei tahaks olla teie nahas, kui ükski neist pääseb põgenema. Malailast süüdistatakse tapmiskatses, teisi aga wargustes ja petmistes. Teie asemel kutsuks ma kohe abi kohale."

Siis tormas Andy wärawa ees ootawa auto juurde ja sõitis külla.

Andy seletused.

Hiram van Doorn istus sängis, selg toetatud wastu patju. Ta silmad naeratasid prilliklaaside taga lõbusalt, ja ta imes mõnuledes sigarit, mis oli weel paksem ja tumedam kui tawaliselt.

Sängi ümber istusid Adrienne, Dick Tempest ja Andy Collinson.

„Nüüd, preili van Doorn," ütles Andy, „on teie kord jutustada. Mõningad asjaolud pole mulle weel selged, nagu näiteks see, kuidas sattus teie pärlikee Elise Carew' kätte?"

„Sellele pole nii lihtne järsku wastata, sest pean ütlema, et ma pole Elise Carew'd kordagi näinud. Kõige lihtsam on wist, kui algan kohe otsast peale.

Olin Gloria Castello parim sõber, wast koguni ta ainus sõber. Kunagi awanes mul wõimalus teda aidata, kuid see polnud tänulikkus, mis köitis teda minuga. Olime tõesti head sõbrad. Sel päewal, kui einetasin koos teiste külalistega tema juures, märkasin, et ta oli weidi närwilik. Nähtawasti rõhus teda mingi mure. Kui teised külalised olid läinud, palus ta mind weel wiiwuks jääda tema tuppa.

Täitsin ta soowi. Arwan, härra Collinson, et ta siis juba aimas, mis teda on ootamas. Ta polnud arg — Gloria Castello oli julgemaid naisi, keda tunnen — aga nüüd, tagasi mõteldes, taipan, et ta läks oma saatusele rahulikult wastu. Teie ei tundnud Gloriat ja sellepärast näib teile wast wõõrastawana, kui ütlen, et Gloria ei lakanud hetkekski armastamast Raymond Lockyeri."

„Mõistan teda," lausus Andy tõsiselt.

„Sellepärast taipate ka, et neil mõlemil haruldasel inimesel oli wõimatu igawesti mängida peitust? Arwan, et Gloria soowis kohata Lockyeri, kõnelda temaga weel korra. Naised on ju wastoludest koosnewad olendid.

Enne seda saatuslikku päewa oli Gloria mulle waid korra kõnelenud oma suurest armastusest. Tol pärastlõunal rääkis ta mulle oma abielust, mainis

ka Raymond Lockyeri nime ja ütles, et viimane arwatawasti külastawat teda juba lähemal ajal.

Tal oli tagamõte, kui ta puudutas seda teemi. Ent mina ei taibanud ta sõnades peituwat wihjet, kui ta ütles: „Kui ma sind enam ei näe, kallis hing, siis ära unusta, mida sulle rääkisin. See seletab mõndagi."

Tol korral arwasin, et ta kawatseb lawalt tagasi tõmbuda ja minna oma mehe juurde. Kuid nüüd tean, et ta tahtis mind juhtida õigetele jälgedele."

„Teie ei aimanud siis, kui nägite Lockyeri koridoris, et oli juhtunud õnnetus?" küsis Andy.

„Muidugi mitte. Kuidas pidin tulema sääraseie mõttele? Arwatawasti möödus Raymond Lockyer minust, kui läksin esimest korda alla. Olin mures Gloria pärast. Ta oli nii õnnetu. Seisin hotelli ees wiiwu ja otsustasin siis tagasi minna, et temaga weel weidike kõnelda.

Waene Gloria! Sel silmapilgul oli ta wististi juba suremas. Koridoris nägin Lockyeri. Ma ei olnud teda warem küll kunagi näinud, kuid mingi sisemine hääl ütles mulle, et see on tema. Tal olid kummalised terashallid silmad.

Tundsin, et ta ei soowi, et läheksin Gloria juurde. Sellepärast pöörasin ümber ja tulin uuesti trepist alla, wallatud weel suuremast rahutusest.

Hotelli uksehoidjal oli õigus: olin tõesti wäga ärritatud ja närwilik. Hallis wiiwitasin minuti, kuid siis wäljusin otsustawalt, istusin oma autosse ja sõitsin Dorkingi poole. Terwe tee mõtlesin waid Gloriale ega märganud Lockyeri autot enne kui peatasin oma masina, et wältida kokkupõrget.

Ta ütles waid: „Peate tulema minuga." Ta oli wäga tugew ja kuigi ta mind liiga halwasti ei ko-

helnud. olin wõimetu end kaitsma. Ta wiis mu Rollsborough'sse ja seal paigutati mind katusekambrisse.

Lockyer külastas mind peaaegu igapäew ja ta kohtles mind wäga wiisakalt, kuigi olin tema wastu jäme. Algul märatsesin ja ähwardasin, soowides teada põhjust, miks minult riisuti wabadus. Oletasin ise, et mind wangistati lunaraha saamise otstarbel, sest oli ju minu isa rikkus üldtuntud tõsiasi.

Ent kui mulle meenusid Gloria Castello wiimased sõnad, taipasin, et temaga oli juhtunud midagi. Tema äkilise surma puhul minu tunnistusest oleks jatkunud Lockyeri wõlla saatmiseks. Nüüd tean, et ma tolkorral ei eksinud.

Kuid ma ei söandanud oma kahtlustest kõnelda Lockyerile, kuna olin täiesti tema wõimuses. Tal oleks mind kõrwaldada olnud kerge ja mul polnud wähematki isu surra. On selge, et ta tahtis mind kinni pidada waid niikaua, kui tal oli tarwis oma asjade korraldamiseks. Nagu ta teile ütles, kawatses ta ju Inglismaalt jäädawalt kaduda.

Ainus inimene, keda peale Lockyeri nägin, oli wanaldane naine, nähtawasti tema majapidaja. Wastik olewus kortsulise naha ja torkawate mustade silmadega. Ta tõi mulle süüa, koristas mu tuba, aga rääkis minuga waewalt paar sõna.

Palusin teda oma isale saata lühikese teate, kuid samahästi oleks wõinud anuda kiwi."

„Teie ei teadnudki, et olite tagaotsitaw isik?" küsis Andy."

„Muidugi mitte. Loetlesin päewi. Igaüks neist tundus igawikuna. Ja siis täitus mu tuba äkki suitsuga. Taipasin kohe, et maja seisab leekides ja mind waldas pöörane hirm. Toa aknad olid trelli-

tatud, uks lukus. Nähtawasti oli mind meelega jäetud põlewasse majja. Olin meeleheitel, peaaegu hullumas wihast.

Siis kuulsin järsku Dicki häält. Ta hüüdis mu nime, karjusin täiest wäest. Kui teie teaksite, mida see tähendas! Olin päästetud! Suurest õnnest ei suutnud ma isegi wastu hüüda, pisarad lämmatasid sõnad. Siis langes uks raksatades sisse ja Dick tormas tuppa. Noh, nüüd teate kõik."

„Ei, weel mitte," ütles Andy. „Teie pole weel jutustanud, kuidas sattus teie pärlikee Elise Carew' kätte."

„Ah, selle ma unustasin. Kui mind tol päewal „Green-Parki" lossi ees autost wälja tõsteti — üks teenritest oli Lockyerile abiks — rebenes pärle koos-hoidew nöör. Nemad ei märganud seda, kuid mina nägin pärle libisewat kaelast ja kukkuwat trepile.

Ma ei saanud lausuda sõna, sest mulle oli suhu topitud mingi rätt. Ja kui mind wiidi tuppa ja wabastati köidikuist, olin nii metsikult wihane, et unustasin mainimast kee kadumist. Alles järgmisel päewal tuli see mulle meelde.

Warsti pärast minu saabumist, jõudis Elise Carew pärale. Ta silmas pärle ja korjas need üles. Temasugune inimene ei suutnud ju kiusatusele wastu panna, nähes nii kallihinnalisi wäärtkiwe. Kui Elise Carew kuulis, et mina olen majas, ärkas temas armukadedus. Arwatawasti seletas talle Lockyer, et mina olen Gloria Castello mõrtsukas ja tema on suure tasu eest nõustunud mind teatawa aja warjama politsei eest."

„Tahaksin meeleldi teada, härra Collinson," segas end nüüd juttu Hiram van Doorn, „kuidas awastasite, et Raymond Lockyer on mõrtsukas?"

„Kui tulin esimest korda siia," ütles Andy Collinson, „olin peaaegu weendunud, et preili van

Doorn tappis Gloria Castello. Aga kui kõnelesin teiega, siis hajus mu kahtlus. Isegi nähes mahajäetud autot, ei uskunud ma enam, et preili van Doorn on süüdi roimas. Kohal, kus auto oli peatanud, oli maanteel selgesti näha libisemise jälgi. Juhtisin sellele inspektor Kennedy tähelepanu, kuid ta ei pidanud seda oluliseks, öeldes, et iga järsku peatatud auto jätab sääraseid jälgi. Inspektor Kennedy oli preili van Doorni süüs kaljukindel ja sellepärast ei tundnud ta huwi asjade wastu, mis polnud tema jälitamisega otsekoheses seoses.

Ma ei kõnelenud temale sellest enam, kuid silmitsesin teed wäga teraselt. Waewalt märgatawate jälgede järele otsustasin, et siin oli peatunud weel teine auto ja imelikul kombel just keset teed.

See asi ei meeldinud mulle. Näis nii, kui oleks keegi sundinud preili van Doorni oma masinat seisma panema. Aga kes ja mikspärast? Arwatawasti sama isik, kes tappis Gloria Castello ja kes nüüd tahtis kõrwaldada preili van Doorni, kuna tema ilmsesti oli kuidagi segatud asjasse. Olin weendunud, et see oli inimene, keda keegi ei teadnud kahtlustada.

Kõik oli segane, kobasin nagu pimeduses. Bill Weeks, Gloria agent, oli esimene isik, kellelt sain wäärtuslikke andmeid. Kuulsin, et Gloria oli mõne aasta eest ootamatult lahkunud Londonist. Kolm aastat oli ta elanud Pariisis, esinedes seal wiletsates kabareedes, kuigi tal Londonis oli olnud wäga hea koht. Bill Weeks ei teadnud, milliseid põhjuseid sundisid teda põgenema. Oletasin kohe, et mängus oli mõni mees, kellega Gloria mingi hinna eest ei tahtnud kokku puutuda.

Gloria Castello oli sündinud Dorothy Brent. Ta isa oli olnud wiiulimeister. Hea õnne peale

läksin Sommerseti perekonnaseisuametisse hankima lähemaid andmeid tema kohta. Seal selgus, et 1924—1925. a. olid mitu Dorothy Brenti nimelist tüdrukut abiellunud. Wiiulimeistri samanimeline tütar oli läinud mehele kellegile Raymond Lockyerile.

Kõnelesin loost Bill Weeksile ja tema äriraamatutest ilmnes, et Gloria oli põgenenud Londonist täpselt kuu pärast pulmi.

Gloria oli walmis kannatama nälga ja puudust ainult selleks, et wältida kohtamist oma mehega. Mispärast? Kartis ta teda?

Need küsimused oleksid igaweseks jäänud lahendamata, kui ma mitte juhuslikult poleks geograafilisest leksikonist leidnud Rollsborough' nime. Kui selgus, et seal asub „Green-Parki" loss, teadsin, et olen õigeil jälil. „Saabastega kassi" wõõrastemajast minu kätte sattunud kuiwatuspaber, millele oli joonistatud padaäss, oli kindlaks tõendiseks, et asjasse oli segatud kuulus „Padaäss".

Kui nägin „Green-Parki" õuel Amsterdami krahwinnat, ei kahelnud ma enam hetkegi selles, et too loss oli kurjategijate jõugu peakorteriks.

Oleksin siis asjast kohe pidanud teatama Scotland Yardile, aga kui „Padaäss", s. o. Raymond Lockyer mind tahtis teise ilma saata, ärkas minus jonn. Pealegi olin nüüd kindel, et „Padaäss" oli kõrwaldanud preili van Doorni, pidades teda kuskil peiduurkas kinni. Kuna kartsin, et hädaohu puhul „Padaäss" on wõimeline teda tapma, otsustasin kiiresti tegutseda.

Ma ei teadnud, kust otsida preilit, kuid nähes morse signaale, ohkasin kergendatult: saladus oli paljastatud! Milline õnn, preili van Doorn, et tunnete morse tähestikku!"

„Paar nädalat tagasi polnud mul sellest weel aimugi," ütles Adrienne. „Minu toas asus raamatukapp, milles teiste raamatute seas leidus ka wana leksikon. Lugedes sellest kord peatükki telegraafi üle, otsustasin oma taskulaternaga hakata signaliseerima. Lootuses, et keegi märkab minu appihüüdu, signaliseerisin tundide kaupa waid ühte sõna: „Appi!" Oli seda kerge lugeda, härra Collinson?"

„Kerge just mitte," naeratas Andy, tuletades oma waewa meelde, „aga oma otstarbe täitis ta siiski. Järgmisel päewal kutsusin oma wahwa leegioni kohale ja mis juhtus edasi, seda teie teate.

Neli meie tookordsetest wastastest lebawad weel praegu haiglas. Ega nad sealt meeleldi ei lahkukski, sest kaks neist on tagaotsitawad kurjategijad ja kahe teise südametunnistus pole ka just wäga puhas. Esialgu jäetakse nad politsei walwe alla, ja kui „Padaässa" asjus lõpetatakse juurdlus, peawad nemadki wist kaduma trellide taha, kuhu on juba paigutatud malailane.

Lockyer lootis, et ta kaaslased jääwad põlewasse majja ja hukkuwad. Kuid Rollsborough' tuletõrje seisab oma kutse kõrgusel ja maja päästeti. Sisustus on rikutud, õnneks aga paberid ja dokumendid salakappides on kõik alles."

Kui Adrienne ja Dick Tempest hetke pärast wäljusid klaasukse kaudu aeda, järgnes neile Hiram van Doorni pilk.

„Jah, on weel wäike uudis, mis kahtlemata huwitab teie lugejaid," ütles miljonär, osutades sigariga kenale paarile aias.

„Nad on — ?" Andy naeratas mõistwalt.

„Jah," ütles van Doorn särasilmil, „nad on kihlatud."

Lõpp.